40

SAN-ANTONIO

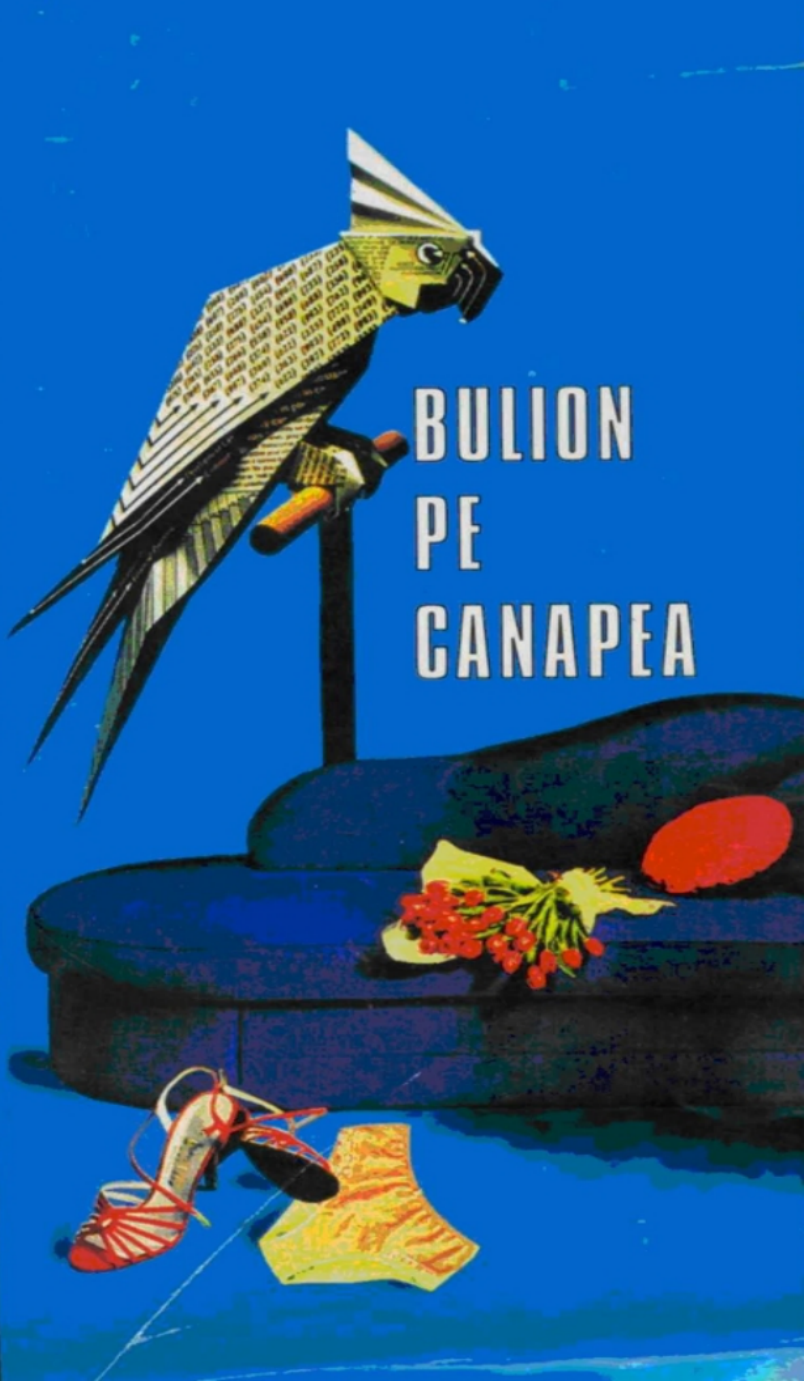

BULION PE CANAPEA

Editura FORUM

San-Antonio

Bulion pe canapea

Detalii publicare: Editura Forum
Locul publicării: Bucureşti
Anul Ediției: 1997
Traducător: Anania, George

ISBN: 973-584-032-4

Capitolul 1

Îți făcea plăcere să-l vezi. Te pasiona să-l urmărești. Atât de rapid și acrobatic, că te lua cu amețeli. Pe patinele lui cu rotile, circula mai repede decât vehiculele de pe carosabil. Alerga șerpuind pe trotuar, aplecat înainte, cu mâinile la spate, îmbrăcat într-un combinezon de piele neagră, care i se lipea de corp ca o a doua piele, strălucitoare, ca aceea a rechinilor. Purta o cască de ciclist, tot din piele, cu o curelușă pe sub bărbie, și ochelari de sudor electric. La brâu – o borsetă, cum au majoritatea schiorilor. Uneori sărea pentru a trece peste vreun obstacol, și atunci părea că se leapădă de constrângerile gravitației, ca și cum avea să-și ia zborul. La un moment dat, a țâșnit de pe trotuar, să traverseze strada pe sub capotele mașinilor. Mișcările îi erau în asemenea măsură fabuloase, încât automobiliștii, frânând, uitau să mai înjure. A sărit pe trotuarul din față, și-a continuat meandrele uluitoare, apoi a virat pe bulevard, unde și-a sporit viteza. Câțiva trecători s-au întors ca să-i urmărească năvala superbă. Fără a încetini, patinatorul și-a retras de la spate o mână, ca să deschidă micul sac ventral. Ajunsese în dreptul terasei unei braserii. A operat o oprire superbă în fața unui client ce părea să aștepte având dinainte un pahar cu băutură cafenie. Atunci patinatorul a scos din borsetă un pistolet de calibru mare, cu crosă neagră dar țeava cromată. L-a ațintit spre pieptul bărbatului și a tras, pe îndelete, trei gloanțe care au ciopârțit inima acestuia.

Înainte chiar ca restul clienților să înceapă să urle, patinatorul s-a topit în mulțime.

Antoine II, noul meu colaborator (și fiu adoptiv) se aruncă afară din frumoasa mea 600 SL și se năpusti pe urmele fugarului. Nu avusesem timp să rostesc vreo vorbă, atât de rapid și neașteptat se petrecuse totul. Am ieșit la rândul meu din tăblărie, după ce i-am pus pe acoperiș girofarul.

— Poliția! Nu vă atingeți de nimic! le-am strigat grupului de gură-cască și oamenilor de pe terasă, înainte să pornesc și eu în urmărirea ucigașului.

Toinet avea un avans serios asupră-mi, dar îi zăream, departe, bluzonul Lacoste, alb, cu guler verde. Gonea în draci formidabilul. Simțeam în picioare diferența de douăzeci de ani dintre noi. După câteva sute de metri de galop dezlănțuit, l-am pierdut din vedere. Am încercat să cuplez viteza a cincea, dar am fost nevoit să frânez brusc: puștiul zăcea întins la pământ. Mi-au trebuit câteva fracțiuni de secundă până să pricep că-l placase pe fugar. Care fusese, pe semne, sonat de căderea brutală, fiindcă abia mai mișca. A fost floare la ureche să-i pun cătușele. Toinet se ridică suflând greu.

— Bubúl, așa-i? se grozăvi.

Și se aplecă iar, căutând ceva. L-am întrebat despre ce-i vorba.

— De briceagul meu elvețian cu douăzeci și opt de întrebuințări, îmi răspunse ridicând obiectul. I l-am aruncat, din toate puterile, peste picioare; asta l-a făcut să se clatine.

— Totale felicitări, i-am replicat.

Și fiindcă un agent își făcea apariția, m-am recomandat și i-am recomandat să cheme fuguța curcănărimea.

***

Asasinatul își săvârșea în tihnă sângerarea, cu nasul în farfuria de cartofi prăjiți care îi acompania paharul cu martini-gin. Lucru nostim, băutura nici măcar nu se răsturnase. Se numea Roger Marmelard, murise la 48 de ani și, mai înainte de a da ortul pe această terasă de braserie, se ocupa de o importantă societate de transporturi internaționale. Mă contactase cu câteva zile mai înainte, la recomandarea unui om politic nu prea cunoscut. Totuși îl primisem la mine.

— Cineva mă șantajează! îmi explicase atunci.

Banalitatea însăși. O fotografie compromițătoare, pe care mi-a arătat-o fără să se lase rugat, îl reprezenta pe dumnealui împănând, de-a bușilea, o iepșoară drăgălașă, a cărei tinerețe te făcea să scrâșnești din gogoloaie.

— Ea treia pe care o primesc, îmi dezvăluise domnul Marmelard.

— Cu ce te șantajează? Că i-o trimite soției dumitale, presupun? am adăugat benoclându-i verigheta mare cât o brățară de forță.

— Exact.

— Care ar lua în nume de rău această dovadă de virilitate exterioară?

— Cu atât mai mult cu cât e vorba de fiică-sa.

— A, drace!

— Nu-i așa?

— Ce vârstă are cetățeana?

Aici, domnul ezitase nițel.

— Cincisprezece ani.

— Nu s-ar zice că ți se strepezesc dinții de crudități!

— Mi-am pierdut capul. E un fruct atât de ispititor, domnule director! Știți ce înseamnă promiscuitate? Zi de zi, bomboana asta să-ți stea la îndemână. Ființa asta nou-nouță să te mângâie, să te sărute, îi simți admirabilii sânișori lipiți de pieptul tău, ți se…

— Nu mă face să mă încoțopenesc, domnule Marmelard, nu voi avea timp să-mi revin. Cine te șantajează?

— Nu știu.

— Cât ți se cere?

— Cinci sute de mii de franci.

— I-ai scuipat?

— Nu încă.

— În cel fel te contactează prietenii?

— Noaptea, când dorm alături de soție. Diabolic, nu-i așa?

— Îndemânatic. Unde-ați ajuns cu negocierile?

— Am promis să le vărs suma marțea viitoare, la orele optsprezece, pe terasa ***Braseriei Nevers***. Banii trebuie puși într-o pungă de plastic.

***

Am privit sub măsuța pe care se odihnea bustul mitraliat al lui Marmelard. O pungă de plastic provenind de la Chaussures Clarence, Champs-Elysées (pantofarul elitei) zăcea acolo. Am ridicat-o; înăuntru se aflau pachete de hârtie. La prima vedere, puteai crede că sunt cărămizi în valoare de cinci sute de bătrâne; de fapt era vorba de bilete de cinema, pe care i le procurasem personal bietului om. Ceea ce mă uimea era faptul că patinatorul-asasin nu schițase niciun gest de a le lua. Împricinatul urma să-mi lămurească misterul.

Conștiința îmi zdrăngăna ca o veche bicicletă dezghiocată. Îl sfătuisem pe transportator să-mi facă jocul și venisem să mă postez în fața braseriei, în bolidul meu gri-metalizat – în compania lui Toinet, devenit ajutorul meu de când își luase bacalaureatul. Și dacă nu putusem preîntâmpina asasinatul, cel puțin rapiditatea băiețandrului ne îngăduise să-l arestăm pe asasin.

Sărmanul Marmelard păstra încă, pe masca mortuară, un aer surprins. Fusese un nene cu moacă de ***self made man*** care începea să încărunțească și probabil că frecventa institutele de cultură fizică. Poseda o mutră mai degrabă simpatică, avea ochi negri și păr pe pomeți. L-am ridicat. Urma o chestie idioată – trebuia să o anunțăm pe văduvă, căpcăuna aceea de care el se temuse atât de tare dar, în ciuda acestui fapt, îi potcovea fiica nobilă. Mi-am zis că moș Pinuche, cu muia lui de gropar-șef, va face de minune afacerea.

Capitolul 2

Bătrânul se află în biroul NOSTRU.

A fost amenajat pentru așa ceva (biroul, nu Bătrânul): două mape de scris, două călimări, două fotolii. De când s-a reangajat în calitate de codirector pe lângă mandea, Chilug se dă de ceasul morții să arate mai tânăr decât mine: masaje faciale, costume de culoare deschisă, tratament prelungit cu Géravit Pharmaton și cu Ginsana G 115; a mers până acolo, încât și-a vopsit chelia în blond! În loc să fie vesel că s-a întors la Curcănărie, e gelos pe mine; așa că îmi ocup cât mai puțin scaunul, abandonându-i babacului aproape în totalitate folosința locurilor (inclusiv canapeaua din camera de odihnă).

Când mă întorc din expediția noastră ratată, el e în mare conversație cu o magnifică ființă roșcată care șade pe birou, cu picioarele desfăcute și mâinile proptite dindărăt ca să susțină ansamblul. Moșul îi vorbește îndeaproape, în fofoloancă. S-ar zice că persoana nu simte decât o plăcere temperată, fiindcă privește o pictură aparținând Mobilierului național și care reprezintă un cerb deosebit de încornorat și înghesuit de ogari într-un hățiș.

Tăgârță nu m-a auzit intrând, și asta din două rațiuni complementare: clăpăugele i s-au ofilit, iar coapsele vizitatoarei îi alcătuiesc cele mai grozave dopuri Quiès vândute vreodată în farmacii. Îi zâmbesc roșcovanei. Ea îmi răspunde printr-un alt zâmbet, poznaș, și-i citesc în ochi o chestie șmecheroasă, gen: „Vezi ce-mi face moș beșleagă ăsta? Nu s-ar zice că-și mănâncă supa fără să-și fi pus proteza?” Nu sunt sigur că vrea să exprime chiar așa ceva, dar în linii generale se cam potrivește.

Mă apropii cu pași de lup și-i trag beneficiarei de cunnilingus o pupătură de amigdale. Ceea ce o stimulează brusc, și iată că i se pare nimerit să se lungească pe birou; la care bibi continuă operația, masând simultan emisferele pacientei. Morcoveața cea frumoasă delirează și se apucă să spumege ca o smintită. Șalele i-o iau razna; scoate țipete care ajung până la timpanele fanate ale hodorogului. Achille nu mai știe pe ce lume e. Trece de la babinele subtropicale ale persoanei la micuțul lui chior speriat. Simpatica se varsă îndată, urlând un prenume masculin, acela al unui oarecare Hervé, absent de la fața locului, ceea ce ne pică bine, fiindcă n-aveam nevoie de el.

Mă îndepărtez imediat, ca și mestecăul lui Chile. Când strămoșul își scoate capul din sacul cu patimi, eu șed în fața unui dosar ce pare să-mi mobilizeze întreaga atenție.

— A, erai aici, Antoine! remarcă el fără a se formaliza.

— A fost prea frumos ca să mă fi retras, îi răspund. Drace, se poate spune că nu v-ați pierdut niciuna dintre calitățile casanoviste.

Își scoate batista să-și tamponeze buzele.

— Trebuie să admit…

Înflorește știi cum? Ca un pătrunjel! Nimic nu-i mai fabulos pentru o căzătură decât genul acesta de complimente.

— Scumpă micuță, i se adresează fetei, îngăduie-mi să ți-l prezint pe adjunctul meu direct, domnul San-Antonio.

Fata coboară de pe birou și-mi întinde mâna:

— Mă cheamă Madonna, zice.

— Prenume celebru! replic.

— Mama o adora pe această vedetă aflată la începutul carierei și a ținut să mă boteze ca pe ea, explică roșcata.

La care își pune frumoșii chiloți transparenți, ce nu o apără decât de praf.

Odinioară, Achille nu asista niciodată la interogatorii. În ochii lui, acestea reprezentau munca, „grosolană", a subalternilor săi. Aștepta rezultatele, telefonând în vremea asta relațiilor de la Jockey-Club. Acum, împins de cura de întinerire, vrea să participe. Motiv pentru care suntem patru inși în biroul ofițerului de poliție Bérurier, ca să-l „ascultăm" pe asasinul domnului Marmelard Roger. Ne-am reunit (dacă pot spune așa): Achille, Béru, domnul Blanc și eu. Bineînțeles, tata mare s-a instalat la masa de lucru a Grasului, plină de coji de salam, coji de pâine, coji de ouă, hârtii slinoase, oase de hering afumat (peștele preferat al Grasului, fiindcă face sete), pete de spermă (Majestatea Sa căpăcește multe turnătoare), fotografii porno (asta ajută la lămurirea recalcitrantelor), tuburi de vaselină golite (amplasarea membrului său le face indispensabile) și prezervative rupte înainte de întrebuințare (pentru același motiv ca mai sus, numai că beneficiarele ardorilor lui nu-și dau seama decât peste o lună, atât de bine se preface ticălosul că umblă în capișon!).

— Dacă toată lumea-i gata, bag taurul în arenă! anunță dragul de băiat.

Un asentiment al Bătrânului îi confirmă intenția. Atunci Bérurier ridică receptorul.

— Branquille? întreabă.

Răspunsul trebuie să fie afirmativ, pentru că omul nostru sloboade în timpanul corespondentului un râgâit colosal. Exhalație ce răspândește îndată un damf de samagon răsturnat pe gât dis-de-dimineața, în birou.

— Văd că nu te-ai schimbat de loc, Bérurier, oftează Defrișatul. Tot manierele astea subțiri, de om de lume!

— Adu mușteriul, Branquille! ordonă scurt Mamutul înainte de a îndoi furca telefonului când închide. Nici 'mneavoastră nu v-ați schimbatără, dom' codirector! mormăie apoi. Cu 'mneavoastră curge mustrările ca apa.

My opinion e că va trebui să vâslească mult și bine Tataia până să-și recupereze autoritatea imperială. Un amic de-al meu zicea că, pe vapor, mai mult face un căpitan prost decât doi buni; și simt că vom verifica

foarte curând justețea acestui adagiu.

Inspectorul Branquille îl îmbrâncește înăuntru pe ucigașul lui Roger Marmelard. Debarasat de casca de ciclist și de ochelarii negri, tipul n-are nimic dintr-un asasin plătit. E înalt, ușor adus de spate, cu nasul coroiat, părul rărit în creștet și o cicatrice veche și adâncă, de la gură până la urechea stângă. Privirile îi exprimă neantul cel mai desăvârșit.

— Te rog să consemnezi depoziția acestui individ, San-Antonio! îmi comandă Chilug.

Ce zici de tonul ăsta poruncitor? Nu s-a prins deloc la distribuția rolurilor Fanatul.

— Vom chema o secretară, scumpul meu Achille, i-o întorc liniștit.

Se cabrează sub dubla lovitură de pinteni, dar își înghite nemulțumirea cum îți înghiți tu scuipatul în salonul de ceremonie de la Elysée. O sun pe Francine, drăguța mea secretară, să se prezinte cu instrumentul portabil pentru tratarea textelor, mașina de scris ce ruginește în biroul Grasului fiind inaptă pentru orice fel de solicitări. E un Remington de care se slujea și aghiotantul lui Napoleon Primus, la Marignan.

Pe parcursul acestor pregătiri, vinovatul rămâne, în picioare și încătușat, în mijlocul încăperii. Își ține capul în jos, și buzele i se mișcă ușor, ca pentru rugăciunea unui agonic. Francine e o fermecătoare bubulină trecută de treizeci de ani. Stil „brunetă picantă”, cu forme comestibile. Bineînțeles că am tras-o să intre în horă, dar lipsa ei de entuziasm pentru chestia cu pricina m-a făcut repede să înțeleg că-și distribuia pe alt tabel focurile de artificii și că La Veuve Clito o interesează mai mult decât ciomegele de stejar masiv. Persoana salută pe toată lumea, inclusiv prevenitul, se instalează la un colț de birou, după ce a refulat două cutii de bere goale, și așteaptă.

Deschid ședința:

— Nu s-au găsit asupra dumitale niciun fel de documente, îi zic patinatorului pe rotile.

O deznădăjduită ridicare din umeri e tot ce primesc drept răspuns.

— Numele, prenumele, vârsta!

— Fauboursin Denis, 34 de ani.

— Adresa?

— ***Hôtel de la Berezina***, strada Chevalier-Barayer, în arondismentul optsprezece.

— Profesia?

— Ajutorul de șomaj.

— Recunoști că l-ai asasinat pe domnul Marmelard Roger pe terasa ***Braseriei Nevers***?

Ezită, apoi își scutură capul.

— Nu, îmi răspunde.

— Cum nu? Te-am prins, personal, în flagrant delict!

— De acord, am tras, dar credeam că e vorba de o farsă; nici măcar

nu-l cunoșteam pe domnul acela.

Béru scoate un nechezat de rău augur pentru numitul Fauboursin. Și-i șoptește Venerabilului:

— Știți, co-bossule, cam de p'acilea am eu obiceiul să mi-ți interviu. Trebe să nu-i lași s-o apuce pe căi greșite, că altmintrelea de unde nu, situația vine de se încâlcește rău de tot.

— Ei bine, intervino! ripostează Achille cu un zâmbet care permite constatarea că i-a rămas un fir de păr roșcat între fasolele de tinichea.

— Am luat notă, co-boss! O să-l tratarisesc cu anularul telefonic că e mai avantajos la vânătăi.

Și se înarmează cu o veche carte de telefon consacrată abonaților din Paris și suburbii. O deschide la mijloc, o așază peste antebraț, ancorând-o cu palma îndoită și se îndreaptă către prevenit.

— Uite ce-aș vrea eu să-ți zic, măi, băiete. Specializația mea în prăvălia asta e să evit ambuteiajele. Îndată ce un caraghioslâc ca mătăluță încearcă să ne ia de maimuțoi, intru eu în dans.

Pentru a-și ilustra cuvintele, îi administrează un dos de labă, înmănușată în anuar, tipului care s-ar prăvăli sub impact dacă torționarul nu l-ar opri înșfăcându-l de bluzon. Infatigabilul îi mai trage una, ceva mai sus; moaca ucigașului roșește ca o comuniantă care ar vedea doi negri sodomizându-se. Atunci Majestatea Sa percutantă atacă pieptul lui Fauboursin, cu o triplă rapidă care îl privează de oxigen. Revine la față – și nu se oprește decât la îndemnul reumatismului său de la umăr. Coperta anuarului a încetat să mai fie albastră, pentru a deveni de un roșu aprins ce se va transforma curând în cafeniu.

Alexandre-Benoît se debarasează de această lucrare atât de puțin romanțată dar atât de bogată în personaje și se duce să-l culeagă de pe jos pe „administrat", pe care-l așază anevoie pe un scaun, cu fața spre birou.

— E o rușine! exclamă Francine, cu lacrimi în ochi.

— Tu, mâncătoareo de pițipoancă, bagă-ți sensibilitatea în chiloți; ori, de unde nu, fugi și angajează-te la o creșă! o repede Furiosul. Antoine, dacă ai poftă să reiei ședința, mi se pare că bimbirică ăsta ar fi mai puțin înclinat să ne pună ciocuri.

Dar omul, gâfâind, sângerând, clătinându-se, declară cu energia disperării:

— Lăsați-mă să vă explic totul!

— Nu așteptăm decât asta, scrâșnește moș Chilug.

Iar celălalt își deapănă istoria de moși-pe-groși, care stârnește din nou furia masacrantă a lui Bérurier. Îi ordon acestuia din urmă să-l lase să termine. E greu al naibii să-l potolești pe taurul cuprins de pandalii. Pentru a încerca să se deruleze, Șuncă se apucă să-și expună coada în fața Francinei, care scoate un țipăt de oroare. În ciuda acestui talmeș, a acestui balmeș și vânt de isterie, Fauboursin Denis povestește. Lucru curios – o face cu atâta simplitate, pe un ton atât de sincer, încât începe

să mă pună pe gânduri.

Povestea lui? Iat-o:

Într-o zi, nu de mult, pe când pleca de la biroul de plată a ajutorului de șomaj, cu patinele cu rotile (modul său de locomoție obișnuit) – a fost abordat de o tânără fermecătoare, ce a făcut aluzie la somptuoasele tatuaje de pe brațele și gâtul lui. L-a invitat să bea un pahar, și el i-a istorisit că servise în Legiunea Străină, ca urmare a unei adolescenţe furtunoase. Ea i-a propus zece mii de franci ca să participe la o farsă de un gust îndoielnic: era vorba, nici mai mult nici mai puțin, să tragă asupra unui om, pe terasa unui bistrou; dar atenție: cu un pistol încărcat cu niște cartușe oarbe.

El a acceptat, cu condiția să poată verifica „inofensivitatea” armei. A întrebat, pe deasupra, care este motivul acestui fals atentat. Femeia i-a răspuns că se află în ghearele acelui ticălos căruia dorește să-i stârnească spaima în chip de avertisment.

Marți, adică astăzi, la oră 17.30, avea întâlnire cu frumoasa doamnă într-o fundătură pustie de pe Strada Nevers. Tânăra i-a înmânat arma, după ce trăsese asupra ei însăși, apoi și asupra lui, pentru a-i dovedi că e vorba de cartușe oarbe. După care i-a arătat o fotografie în gros-plan a viitoarei ținte și i-a vărsat o parte din sumă. Fauboursin a pornit atunci în direcția braseriei. Prima lui grijă a fost să pună la poștă, pe propria sa adresă, pachetul de bancnote, în ipoteza că vreun sticlete, apărut întâmplător și crezând că e la mijloc un atentat veritabil, s-ar apuca să-l scotocească. Pe urmă, cu inima ușoară, i-a dat bice să-și îndeplinească misia.

Care nu i-au fost însă stupoarea și groaza când a văzut impactul gloanțelor în pieptul consumatorului, urmat de țâșnirea sângelui! Își dă seama acum că femeia l-a avut și că numai ***primele două cartușe din încărcător erau oarbe***.

Tăcere. Béru își suflecă mânecile cămășii.

— O. Keu.! zice. Asta a fost versiunea pentru ***Curieristul inimaturilor***, acu’ nu-ți rămâne decât s-o ***abulé*** p-aia adevărată.

Omul, care simte în mine o ființă pe măsura lui, mă apostrofează:

— Jur că e adevărat! Trebuie s-o găsiți pe femeia aceea, și-mi iau răspunderea s-o fac să recunoască tot ce v-am povestit.

— Te iei cumva după prostiile lui? strigă Matahala.

Domnul Blanc, a cărui rezervă a fost până acum totală, declară pe neașteptate:

— Iertați-mă, dar mi se pare că omul ăsta e sincer; în timp ce vorbea, gulá-mașú nu i-a tresărit nicio clipă. Fiindcă îl întreb ce e aceea gulá-mașú, ne lămurește că e vorba de mănunchiul de riduri pe care toți îl avem deasupra nasometrului și care – conform experților din satul lui pe jumătate lacustru de pe malul fluviului Senegal – se agită atunci când mințim.

— Fasoane de negrotei! rânjește Umflătură.

Mă întorc spre Achille, pentru a-i solicita opinia. Deocamdată n-are niciuna, deoarece a adormit. Sunt sigur că răstimpul cât a funcționat ca pensionar l-a desprins de realitate și că în curând va trebui să se întoarcă în locuința sa din Strada d'Andigne, să radă grămezi de ceaiuri de cicoare-de-grădină.

— Ascultă, domnule Fauboursin, sunt gata să admit versiunea dumitale asupra celor întâmplate; în acest caz, așa cum ai și declarat, trebuie cu orice preț să punem mâna pe „frumoasa doamnă". Bine - ești gata să scrii, Francine?

— Firește, domnule director!

— Cine mă strigă? tresare Chilou, trezit la viață.

Îl asigurăm că nimeni; hai, nani, cumințel! Cade înapoi pe manșetele scrobite și puse în formă de V pe biroul-pubelă al lui Alexandre-Benoît Bérurier.

— E o persoană de vreo 35-40 de ani, de statură mijlocie, începe prevenitul. Părul – de un blond aproape alb, cu reflexe albăstrii. Frumoasă, asta a mai fost precizat. Năsucul în vânt. Gura carnală (Francine rectifică prin „cărnoasă"). Purta un taior de în alb peste un chemisier verde (prima oară). Purta un costum-taior imprimat în tonuri de albastru (a doua oară). Circulă într-o cabrioletă decapotabilă Audi, albastru-petrol. Are un colan de perle, cu trei sau patru șiraguri. Nu i-am văzut niciodată ochii, fiindcă poartă ochelari umbral, cu ramă Cartier (numele Cartier era scris pe arcul de aur de deasupra nasului). Am servit un pahar la ***Churchil Bar***, Bulevardul Locotenent-colonel Sarda. Eu am băut whisky și ea o coca-votcă. Nu, sincer, nu văd ce s-ar mai putea spune. Doar că purta la încheietura mâinii o brățară alcătuită din monede vechi.

Când ai o meserie ca a noastră, îți spui că asemenea semnalmente sunt rareori inventate. Ucigașul lui Marmelard e un tip destul de bolovănos, dacă nu chiar frust. „Rama Cartier", brățara din monezi vechi, colanul de perluțe sunt, toate, precizări ce nu-i pot veni spontan în minte unui șomer, fost legionar. Ca și taiorul de in alb și chemisierul verde. Ca să nu mai vorbim de acel Audi decapotabil, albastru-petrol.

Chibzuiesc un moment, cu privirea la Achille cel adormit (un bătrân înger pleșuv, cu buzele strălucind de albuș).

— Prieteni, zic, plecăm la plimbare cu domnul. Béru, îl înlănțui de tine și-mi dai socoteală de persoana lui. Jérémie, să luăm o mașină fără însemne.

Ridic receptorul ca să vorbesc cu Serviciul automobile. Dau peste Paul Déchapement, șeful acestei instituții glorioase.

— Paulo, vreau în cel mai scurt dintre răstimpuri lista mașinilor Audi, cabrioletă, de culoare albastră sau asimilată, înmatriculate în Franța și Navarra, cu numele proprietarilor. Te sun peste două ceasuri, ceea ce e mai mult decât suficient când dispui de calculatoare. Ciao!

Apoi, către trupa mea: ***Go! Gentlemen***.

Îl lăsăm pe codirectorul meu să le soilească printre basoreliefurile Grasului.

***

Denis Fauboursin e șocat de crima lui (involuntară?), prostrat aș zice. La oamenii simpli, capul plecat e semn de deznădejde. Stând în spatele Renaultului Espace pe care domnul Blanc îl pilotează cu măiestrie, zace aplecat în față, cu mâna stângă clătinându-se în același ritm cu lăboiul drept al Grasului.

Prima haltă: biroul de plată a ajutorului de șomaj, în fața căruia pretinde că ar fi întâlnit-o pe „doamna în alb” (o numește așa, cu toate că, la a doua întâlnire, aceasta a fost „doamna în albastru”).

— Povestește! îl îndemn pe prizonier.

Acesta se ridică anevoie, ca un lan de grâu după furtună.

— Parcase în intrândul acela și stătea rezemată de portieră. Când am ieșit, a început să mă privească plină de interes. Am ajuns în dreptul ei și atunci mi-a zis: „Ai niște tatuaje frumoase!” Mi-am închipuit îndată că e dornică de o cordeală monstră, cu atât mai mult cu cât, după un moment de conversație, mi-a propus să luăm un pahar.

Am acceptat, crezând mai departe că totul avea să se termine cu o călăreală. M-a poftit să urc și m-a dus la ***Churchill Bar***, pe Bulevardul Locotenent-colonel Sarda.

— Nu ne poți semnala nimic în legătură cu hodoroaga?

— Mirosea frumos. Avea pe parbriz o etichetă rotundă, verde, cu zece cifre imprimate de jur-împrejur, nouă cu alb pe verde și una singură, cea mai mare, cu verde pe alb.

— Interesant. Și mai departe?

— Când am coborât, am zărit încă o autocolantă, pe care parbrizul mi-o ascunsese până atunci: un pătrat galben, cu un semn verde de autostradă și cifrele 93 cu roșu închis.

— Respectele mele memoriei tale vizuale, micuțule.

— Și imaginației! afirmă Bérurier care, hotărât lucru, nu-l are la inimă pe individ.

Ne ducem la ***Churchill***.

— Dau un rând la toată lumea.

La ora asta nu mai e înghesuială de mușterii veniți pentru clăm-pău. Câțiva jucători de 421 se înverșunează încă asupra zarurilor. Doi îndrăgostiți își mestecă lacom limbile unul altuia, și fata și-a pus un picior peste cele ale băiatului, ca să se poată uda mai confortabil. Mi se pare chiar că-i practică o mică frecangeală lingușitoare la ***cortinarius orellanus***[1], ca să-l învețe să meargă în pas de gâscă atunci când pleacă de la ***Churchill***. Un chelner tânăr, care dacă nu e maghrebin cu siguranță că e marocan, vine să ne ia comanda.

— El v-a servit?

— Da.

La vederea clientului priponit, garsonul își compune o moacă de sinistrat.

— ***Hello, boy***! îl interpelez. Îți aduci aminte să-l fi servit pe acest domn săptămâna trecută?

Clatină din cap în semn că nu, mai înainte să-mi termin fraza.

— Pun pariu că gulá-mașú al lui joacă tontoroiul! îl solicit pe Jérémie.

— Nițeluș, ***my nephew***! rânjește ***all black***.

Bietul arabel știe că vânătoarea de imigranți e în toi și nu vrea să se amestece în nimic și de niciun fel. Se teme de flecăreala asta cu sticleții mai dihai decât de o blenoragie.

— Ascultă, fiule, îi zic conciliant. Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Răspunde sincer, și totul o să se termine grozav pentru tine.

Rămâne crispat.

— Pot să-i vorbesc? întreabă Fauboursin.

— Desigur.

Tatuatul ridică ochii spre chelner.

— Eram cu o doamnă blondă, îmbrăcată în alb. Purta un chemisier verde și un colier de perle. Când a plătit, ți-a întins o bancnotă de cinci sutare, și tu i-ai spus că n-ai restul. Atunci ea ți-a zâmbit și ți-a răspuns așa: „Ei bine, du-te și fă rost, amice, dacă vrei să-ți iei paralele; nu scrie pe ușă că mușteriul trebuie să vină cu bani potriviți”.

La chestia asta, ospătarul încuviințează.

— Da, da, e adevărat, da, da, îmi aduc aminte. Denis Fauboursin oftează ușurat.

— Beduinul ăsta a făcut ceva important pentru mata, îl asigur. Apoi, către chelner: Ben Cutare, adu-ne o sticlă de Bordeaux convenabil.

Bérurier bodogăne, în pofida comenzii pe care am dat-o.

— Bun, zice, există în afacerea asta o damicelă blondă cu taior alb; dar cu ce-l dezvinovățește pe băiatul nostru? Basmul cu cele două cartușe oarbe pe mine unul mă face să-mi scarpin creierii.

Și, într-adevăr, își scarpină biluțele unde se petrec chestii turbulente.

— Auzi, Fauboursin, când dama ți-a poruncit să tragi „de sanchi” în tipul de pe terasă nu ți-a cerut să iei și sacul de plastic de lângă el?

— Nu, nici n-a adus vorba de așa ceva. Dacă mi-ar fi spus, aș fi făcut-o, de vreme ce tot eram acolo; deși… Dându-mi seama că omul încasase niște gloanțe de-adevăratelea, nu m-am gândit decât să fug cât mai repede.

— Nu-ți mai văzuseși niciodată victima?

— Absolut niciodată.

Bordeaux-ul comandat poartă un apelativ plăpând și necontrolat, în ciuda pretinsei sale „îmbutelieri la castel”. Mai e și înfundat, pe deasupra, ceea ce măcar îi dă gust de la dop. Bérurier și-l expediază prin Prioripost, îl râgâie – și eu ridic ședința înainte să-l și pârțâie.

— Mergem la hotelul tău! hotărăsc.

Fauboursin nu reacționează.

***

Hotel de la Berezina este un mic stabiliment sărăcăcios dar demn, deosebit de strâmt. Opt etaje, paisprezece camere, parterul fiind rezervat biroului de recepție și salonului! Un boșorog cu accent polonez, calviție roșcovană și nas în comparație cu care acela al lui Mickey seamănă cu năsucul Albei ca Zăpada, strigă la vederea locatarului său încătușat:

— Crucifix! Crucifix, dar ce-ați făcut, domnule Denis?

— Nimic care să sperie o văduvă, îl liniștesc.

Îl trag în salon și-l interoghez cu privire la client. Îmi aduce la cunoștință că Fauboursin e un ins la locul lui. Își plătește chiria cu cea mai mare regularitate, își încasează ajutorul de șomaj (spre deosebire de consumatorii de la braserie) și execută mici lucrări la negru. Dinspre partea femeiască e mai curând domol. De două sau trei ori, în doi ani de când șade la hotel, a adus câte o damă pentru o partidă de tăvăleală. Genul de papacioacă adunată de prin cinematografele porno: boarfă grăsulie, cu fustița până-n coadă, pe care o căpăcea doar ca să-și descongestioneze glandele. În afară de toate astea, e un tip cumsecade, mai curând trist. Patinajul pe rotile e singura lui distracție.

Ca să am conștiința împăcată, urc să-i văd cotețul. Patru metri pe trei: pat, dulap de lemn alb, două scaune, măsuță pliantă pe care probabil și-a cumpărat-o singur. Își spală bumbăreața și cocoșelul în baia de la etajul de dedesubt, unde sunt și umblătorile. Pe peretele camerei, un poster cu Mont Saint-Michel, disprețuit de muște. Chiar deasupra patului, e prinsă în piuneze fotografia unei femei lipsite de farmec. Dulapul conține un costum nenorocit, o duffle-coat ponosită, patru cămăși, cinci perechi de chiloți informi, câteva perechi de șosete, o singură cravată de un cafeniu nerecomandabil. Sărăcie lucie!

Un raft al dulapului e acoperit cu hârtie roșie, cu steluțe aurii, stil „ambalaj pentru cadouri”. Îmi plimb mâna peste ea, simt o umflătură, verific, găsesc sub hârtie un plic îngălbenit cu o scrisoare de dragoste plină de stângăcii și greșeli de ortografie. O anume Madeleine povestește cât de bine a fost ultima dată; dar el a „frecat-o” atât de tare, încât a fost silită să-și ungă „sescul” cu alifie. Între paginile scrisorii, o floare uscată (un mac de India, de culoare galben ofilit). Iau cu mine vechea misivă. Îi va face plăcere, poate, s-o recitească în răstimpul petrecut la mititica.

***

Pe drumul de întoarcere spre Castelul întristărilor îl întreb pe Denis Fauboursin:

— Ești singur pe lume?

El încuviințează.

— Avusesem o logodnică, dar a murit acum câțiva ani, de peritonită.

— Madeleine?

Tresare.

— De unde știți?

Îi întind scrisoarea.

— Fotografia ei stă deasupra capului tău?

— Da.

— Ar fi trebuit să ți-o aduc și pe aceea, nu m-am gândit.

— O să mă închidă pentru multă vreme? șoptește el.

Ridic din umeri:

— Ce să-ți răspund? Oricum, cu sau fără voia dumitale, ai omorât un om, nu-i așa?

Își pleacă iarăși fruntea.

Capitolul 3

Bătrânul a plecat din biroul lui Béru, dar într-al nostru nu e. Nu s-a întors nici acasă, fiindcă pălăria i-a rămas agățată în cuier.

Călăuzit de instinctul meu de siux, mă duc să strecor o privire în camera de odihnă și-l găsesc adormit pe canapeaua unde el și cu mine am săvârșit atâtea și atâtea coifuri multiforme. Sunt înduioșat. „Bătrânul adormit de moarte e găsit" îmi repeta mama-mare. E adevărat că moșnegii trebuie să se zbată în insomnii, rumegându-și în mucezeală trecutul. Domnul Blanc, care m-a urmat, clatină din cap. Închid la loc.

— Are nevoie de asta ca să se reacomodeze cu fosta lui activitate, îmi zice negroteiul. O lăsase baltă și, ca să spun așa, „se răspândise în el însuși" încetul cu încetul. Acum se „recuperează"; când își va fi terminat mica hibernare, se va trezi în plină formă.

— Hm, crezi?

— Vei vedea.

Îl sun pe Paul Dechapament, de la Serviciul hodoroagelor.

— Mi-ai făcut lista cu Audi de 2,3 litri, decapotabile?

— E gata, ți-o aduc.

— Sunt multe?

— Nu cu toptanu: în regiunea pariziana vreo treizeci și în provincie doar trei au culoarea albastru-petrol.

— Floare la ureche! exult. Vino!

Ne privim îngăduitor Jéjé și cu mine.

— Am impresia că devii tot mai negru pe zi ce trece, îi zic.

— Fiindcă tu te debronzezi și te faci pe zi ce trece tot mai alb, mă asigură eminentul meu adjunct.

Apoi se ridică:

— Mă duc până la cotețul găinilor, să-i pun o întrebare caraghiosului tău de asasin.

Tocmai când deschid gura ca să-i cer explicații, Toinet pătrunde în sfânta sfintelor.

— Ați dat lovitura? întreabă. Ucigașul s-a spovedit?

— Da și nu.

Îi povestesc. El rămâne impasibil, cântărind argumentele pro și contra.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am însoțit mortul la institutul medico-legal, șefule.

— Ţi-a plăcut croaziera, Phileas Fog?

— M-a interesat. Când am ajuns, i-am scos țoalele băiatului și au întocmit o listă a obiectelor găsite asupra lui. Le-am cerut o fotocopie, iat-o!

— Cum, ți-au dat-o pur și simplu? Ţie, un novice?

— Un novice care poartă numele tău, fiule! rectifică el.

Parcurg inventarul; dacă ar cuprinde și un șobolan-de-apă, ar semăna cu acela al lui Prévert:

„Portvizit cu diverse acte.
Agrafă pentru bancnote, cuprinzând 18.000 de franci.
Briceag aur și argint Cartier.
Stilou Parker.
Carnet de cecuri al B.N.P.
Lanț de aur cu o cruce din același metal.
Agendă de buzunar.
Cutie de prezervative.
Drajeuri pentru parfumarea respirației”.

Panoplia quadragenarului în acțiune!

— Lucrul cel mai interesant e agenda, anunță Antoine II.

Înșfac carnețelul și-l răsfoiesc. Cuprinde randevuuri, adică nume la niște date și niște ore.

— Căutați greșeala? întreb. Se găsește la oamenii menționați?

El clatină din cap în semn că nu.

— Întoarce atent paginile și spune-mi dacă descoperi ceva care să te surprindă.

Mă supun, examinând cu ochii în patru fiecare filă. Ajuns la jumătatea agendei, remarcă:

— Are multe adunări.

— Bravo! Și mai departe?

— Mai departe ce?

Micul ticălos își dă aere cât cuprinde. Drept cine se ia?

— Adunările astea au toate aceeași caracteristică, fiule! îmi zice. Reexaminare din partea lui ***big chief***. Și iată, descopăr.

— Într-adevăr, se compun din câte opt cifre.

— Ești gigantic! exultă puștanul. Ba se înșiră pe două coloane, formând patru numere de câte două cifre, ba pe trei – pentru a da de două ori câte un număr de trei cifre plus unul de câte două.

— Exact. Și ce conchizi, derbedeule?

— Păi cine are totdeauna opt cifre, tăticu’?

Ghicitoare. Pornesc în explorare. Și răspunsul mă pocnește cu forță:

— Telefoanele din Paris.

— Exact. Ca și majoritatea celor din provincie. Adunările sunt numere telefonice „deghizate în adunări”. Marmelard al tău folosea acest mic cod de doi bani pentru a înșela, presupun, curiozitatea scorpiei lui.

— Și ai găsit asta de unul singur?

— Dar ce crezi, fiule, că am târâțe în tărtăcuță?

Paul Déchapement își face apariția cu lista mașinilor decapotabile Audi. Și aproape că se ciocnește de Jérémie Blanc.

— Merge, merge, Mânjitule?

— De minune, puță palidă!

Paul scapă din mână foaia pe care mi-o aducea.

— Inutil s-o mai iei de pe jos, îi zice domnul Albilă; doar dacă nu vrei să te ștergi încolo și-ncoace.

— N-o face pe sfinxul bădăran! îl apostrofez. Tradu pe înțelesul tuturor, ce vrea să zică asta?

— Că decapotabila ta nu e înmatriculată în Franța, ci în Elveția. Când a venit vorba de cele două autocolante de pe parbrizul mașinii, una rotundă și cealaltă galbenă cu însemn de autostradă, m-am gândit la Elveția. Prima vinietă este cea a controlului antipoluare, o a doua permite folosirea autostrăzilor din confederație. L-am întrebat adineauri pe ucigaș cum arătau numerele decapotabilei cu pricina. N-a luat seama la ele, dar gândindu-se mai bine i se pare că erau albe cu cifre și litere negre.

— Ești al naibii de bine asistat, fiule! exclamă entuziast Toinet. Pe asemenea colaboratori ar trebui să-i silești să poarte tricouri termo-nu-știu-cum, ca să nu răcească.

Mă întorc spre Paul Déchapement.

— Ai auzit, Popaul? Va trebui să intri în contact cu elvețiflingarii, amice!

Nătărul bombăne:

— O să fie a-ntâia! Ăia au câte un Serviciu al automobilelor în fiecare canton – și sunt douăzeci de cantoane!

— Ba douăzeci și trei! rectifică Blanc, delectându-se. Paul Déchapement scutură din cap.

— Nu-i cunoașteți pe domnii Wilhelm Tell! Dacă vă închipuiți că dau de-a azvârlita cu informațiile, vă înșelați amarnic; adevărate morminte băieții. Tu le pui întrebări, și ei parcă ar avea șvaițer în tărtăcuță.

— Gagica de conducea droașca aia vorbea franțuzește; putem spera deci ca mașina să fie înmatriculată în Elveția romandă, ceea ce reduce câmpul de investigație. Trimite-ți unul dintre băieți la fața locului.

Omul scoate un nechezat de măgar bătrân reclamându-și traista cu ovăz:

— Unul dintre băieții mei! Știți câți suntem în serviciul ăla?

Cu mânie în dinți, în mațe și în gogoșile de tufă, hârâi la el:

— Curând veți fi cu unul mai puțin, fiindcă te mut la un comisariat de cartier! Cară-te din ochii mei, că-mi ies roiuri de bube când te aud! O să mă descurc fără tine, hârțogarule!

Ar vrea să-mi ceară iertare dar, fiindcă am înhățat de-acum călimara de cristal masiv, i se pare mai prudent să-și ia valea. Atunci răsună vocea adolescentină a lui Toinet:

— Dă-mi o scrisoare de recomandare pentru colegii de acolo, tăticu', și mă duc eu în Elveția după informații.

Mai multe detunături se aud pe coridor. Mai întâi una asurzitoare, ca un bubuit de tunet, apoi un șir de altele mai puțin brutale: foc de

artificii ajuns la apoteoză.

— Ce-i asta? se interesează neliniștit Jérémie.

— Mai întrebi? rânjesc.

Glasul indignat al Francinei, secretara mea, îl lămurește implicit pe Negus:

— Ești un mare scârbos, Bérurier! Să te slobozești așa într-o administrație ca a noastră – mai mare rușinea!

Și vocea lui Stentor[2]:

— Ce-a pățit limbidinoasa asta de-o apucă datu-n stambă? Când fleanca îți pute a fofleancă, ți-o ții dracului închisă! Ia mai poftim, matracuco, una – cadoriseală de la mandea!

Și pârțâie o repriză atât de vehementă, încât pesemne că respectiva îi sporește rigiditatea slipului trențăros. Apoi Majestuosul își face intrarea. Deloc singur: fiul lui, Apollon-Jules, îl ține de mână.

Puștiul merge pe șapte ani. E un soi de enorm fătălău retardat, aprins la față de pe-acuma; privire bovină, gene de albinos, ciuful bătând în roșu. Vegetații nazale neglijate îi țin întruna cu gura deschisă, ceea ce nu contribuie la a-i da un aer deștept. În ciuda vârstei foarte fragede, măsoară un metru șaizeci. Când îi vorbești, încuviințează sau neagă cu mișcări ale capului, și când nu-i vorbești cerșește de mâncare pe un ton plângăreț.

— Salut bărbații! ne aruncă Slănină. Scuzați că vă cer iertare, da' n-aveam pe nimeni să vadă de fiu-meu, pe bază care azi are și el zi liberă. Mă-sa e la Veneția, cu Alfred, coaforul ei. Nea Pomadă are o nuntă în familie taman acolo, și fin'că vine de e celibatar, a luat-o pe Berthy pe post de cavalereasă.

Și ne oferă un întreg încărcător tras în serii lungi, care te trimite cu gândul la acele savante combinații de materiale explozibile ce le permit artificierilor profesioniști să dezintegreze, dinspre interior, ditamai construcția, fără ca niciun bolovan să cadă în stradă.

— Am o mică bolboroseală în țevărie, se explică Infamul, într-un cât, atunci când boreasa lipsește, dau iama în conserve. Am halit două kile de fasole iahnie eu și Apo.

— Mi-e foame! se văicărește sus-numitul.

— Păi ți-am dat gustarea de ora patru, micuțule, face Matahală, scoțând din pozânar o batistă inimaginabilă.

O despăturește pentru a da la iveală un cârnat barosan, ascuns printre expectorații diverse.

— Legumește-l, să-ți ajungă mai mult, giuvaerule!

Haplea se aruncă asupra mizilicului.

— Ce-a moștenit mai mult de la mine și Berthe e pofta de mâncare, se înduioșează Alexandre-Benoît. Un apetit ca ăsta avea numa' taica, care pe vremuri, la Saint-Locdu, a halit în trei zile un porc, cu Marele Cugnet, potcovarul. Și s-a luatără în gură pentru coadă, care amândoi se dădea în vânt după bucățica aia.

Zgomotoasa întrerupere ne-a făcut să pierdem, vreme de o clipă, firul anchetei. Reiau conducerea operațiilor:

— Ca să revenim la oferta ta, Toinet: O.K., pleacă în Elveția să cauți faimoasa decapotabilă Audi. O să-ți fac o scrisorică de acreditare pe lângă excelenții mei colegi helvetici. Tu, Jéjé, mergi să cauți cui îi corespund toate numerele de telefon din agendă și încearcă să întocmești o „hârtiuță" succintă asupra fiecărui abonat. Cât despre mine, o să mă duc s-o interoghez pe scorpia răposatului Marmelard.

— Te însoțesc, decide peremptoriu Bérurier. Văduvele – mă cunoști, am stilul meu în privința asta.

— Știu, zic, totuși o să mă aștepți în cotigă, împreună cu mucosul tău. Dama asta trebuie chestionată cu binișorul și cu maxim de tact.

— Păi și la talc mă pricep, bombăne Majestatea Sa, dezumflată.

Și e rândul mâncătorului său de cârnați să se pună pe pârțâieli.

Curioasă familie, pe care trebuie s-o iei la refec cu multă indulgență și cu tandrețe.

— Ia te uită, se sloboade Bebe! anunță Grasul, ca și cum prestația anală a moștenitorului ar mai avea nevoie de subtitrări. Ai grijă, nu te screme, Apo, că altmintrelea putem avea suprize. Bășina, scumpule, trebui' s-o lași să-și trăiască viața fără s-o sforțezi, că altfel vine de-ți joacă feste de trebe să umbli cu picerele rășchirate. Știi, am avut accidente d'astea, băiete. Puturoase de le trăgeam plin de mândrie, sigur de mine și dominator, cum zicea marele Charlot, și pe urmă care-mi făcea figura în ultima secundă, pentru o suflare în plus, puiule!

Mica notă inutilă, pe care-o iei ca să fie mai frumos ca melodie – și fleașc! Dezastrul. Nu mai știi ce-ai aruncat prin izmene. Nu-ți vine a crede. Îți dai cu deștiu' prin găoz, atâta nădăjduiești să fi fost o alarmă falsă. Și până la urmă – da! E chiar afurisita aia de nenorocire, care te trece în rândul „cămășilor brune" ale lui Afolf Hitler. Ascultă de sfatu' meu, micuțule, că trebui să înveți totu' despre egzistență. Tare-aș vrea să te scutesc de nasulii, Tărtăcuță, să te fac să beneficiezi de esperiența mea!

Și-și șterge o lacrimă care i-a venit pe nepusă masă, la cotitura discursului său pedagogic.

— O să-ți dau la o parte mărăcinii din viață, promite pe un ton palid.

***

De la vârsta de douăzeci de ani, când am citit ***Cei trei mușchetari***, nutresc nevoia de a o frige pe madame Bonacieux. Poate fiindcă am tendința să mă identific cu d'Artagnan? Până azi am crezut de vreo câteva ori că o întâlnesc, dar nu era vorba decât de un sentiment fugar, ce se evapora iute pe parcursul întâlnirilor cu persoana împricinată. Sunând la ușa doamnei Marmelard, habar n-am că visul e pe cale de a mi se realiza.

Familia locuiește într-un mic imobil numit „de mare standing”, pe malurile Marnei, către Saint-Maur. Ocupă ultimul și cel de-al treilea nivel și se bucură de marea terasă slujind drept acoperiș. Îmi deschide chiar doamna Bonacieux. Da, așa cum mi-am închipuit-o dintotdeauna. O femeie de treizeci și șase de ani, de statură mijlocie, bine făcută, frumoasă fără ostentație, având în înfățișare o anumită modestie plină de blândețe. Brunetă, cu părul vaporos. Ochii de un albastru întunecat, chipul senin. Nu s-a îmbrăcat în negru, cum au grijă s-o facă văduvele de dată recentă, ci poartă o fustă verde și un chemisier asortat. Îi arăt legitimația și murmur:

— Presupun că ați fost anunțată de dramă, doamnă Marmelard? Ea încuviințează.

— A trecut pe aici un domn de la dumneavoastră, zice; un domn foarte bine.

Recunosc tactul lui Pinuche. Pinuche e genul de neam-prost care vine să anunțe moartea unui soț, întrebând: „Matale ești doamna văduvă Dupont?” Are clasă moș Căzătură. Masca îndurerată, glasul mângâietor, ochii înlăcrimați. Fleșcăit tot.

— V-aș putea vorbi puțin, doamnă, fără să vă ostenesc din cale afară?

Discursul meu o surprinde. E o femeie simplă, pe care stilul bombastic (cum se spune la alde Mazda) o deconcertează și o stânjenește.

— Firește, zice.

Hotărât lucru, nu are nimic din căpcăunoaica tiranică pe care mi-o închipuisem și care îl făcea (după spusele acestuia) să clănțănească din dinți de spaimă pe bărbatul ei.

— Vorbiți-mi despre soțul dumneavoastră! îi cer.

Mă conduce în salon și-mi arată un fotoliu acoperit cu velur albastru ***king***. Așez acolo ceea ce mă încăpățânez să sustrag poftelor nemărginite ale prietenilor mei homo. Se instalează și ea, încolăcindu-se, pe o canapea învecinată.

— Ce să vă spun? Unsprezece ani de căsătorie. Un om arhiocupat. Cu o fire împăciuitoare în ciuda grijilor.

— Iertați-mi indiscreția – a fost marea dragoste?

— Nici o clipă. Căsătorie nu de conveniență, ci din prietenie. Eu avusesem un mare necaz, lui Roger îi trebuia un cămin… Ne-am întâlnit la bordul unui pachebot grecesc, în cursul unei croaziere de vacanță în jurul Mediteranei.

— Mai fuseseți măritată înainte?

— Nici vorbă.

— Credeam că aveți o fiică din prima căsătorie.

— Absolut deloc.

La care chestie mă perplexez. Gândul îmi fuge la fotografia „compromițătoare” unde Marmelard poate fi văzut dând cep unei

puștoaice. Pretindea că e vorba de fata nevesti-si, or aceasta din urmă nu avusese copil înainte de a-l întâlni.

— Nici un copil? insist.

— Din păcate, nu.

— Soțul dumneavoastră lipsea mult?

— Cu regularitate. Afacerile…

— Nu păreți prea îndurerată! risc o remarcă.

— De ce m-aș preface? Vă repet că însemnam puțin unul pentru altul. Îmi pare rău, desigur, dar durere nu simt, cel puțin nu încă; poate că mă va cuprinde mai târziu?

E sinceră. Îmi place mult sinceritatea.

— Întrebare clasică: îi știați vreun dușman?

— Nu; dar fiindcă n-am fost la curent cu ocupațiile lui…

— Când funestul meu mesager a venit să vă anunțe asasinarea soțului, la ce v-ați gândit?

Încearcă să-și amintească.

— Nu știu. La actul vreunui dezechilibrat poate, ca și la răzbunarea vreunui gelos.

— Aveți vreo legătură?

— Din păcate nu. Mă gândeam la gelozia cuiva din afară.

— Vă înșela?

— Probabil; dar cum asta m-a lăsat indiferentă, nu i-am pus niciodată întrebarea. N-ar fi fost cinstit să-i fac scene unui bărbat față de care nu am sentimente de dragoste.

Încuviințez, realmente tulburat de atâta loialitate. Doamna Bonacieux, nu ți-am spus? Ca și scumpa de Constance, e pură, aproape inocentă.

Sună cineva. Ea merge să deschidă. Aud glasul lui Béru, tunând în antreu:

— N-aș preaș fi vrut să vă deranjez, cocoană; sunt cola, cobra, colaboratoru' lu' domnu' de stați de vorbă împreună. Am urcat pe bază de băiețelu' meu aici de față prezent, care are necesitatea să umble la veceu. De câte ori clămpăne fansule, îmi face o diarie de burtă; nu c-ar avea mațele subțiri, da' i le strică frecalele. Mai ține-te oleacă, Apo, această frumoasă damă ne va da pe mână umblătoarea ei, nu-i așa, doamnă?

— În fundul holului, la dreapta, răspunde, uluită, văduva.

— Dumnezeu ți-o va întoarce înzecit! mulțumește Mamutul, trăgându-și monstrul, fiu și strănepot de monștri, fiindcă alde Béru fac împreună cât tot ***Jurassic Park***.

Doamna revine, pe jumătate zâmbind, pe jumătate strâmbându-se. Cât despre mandea, pune-te în locul meu: tortură! Nu mai îndrăznesc să mă uit la gazdă.

— Unul dintre cele mai bune elemente ale poliției franceze, suspin, dar dobitoc în afara serviciului; dar ce zic – retardat profund.

— Pitoresc, mă corectează ea, cu bunăvoința care-i e obișnuita (sunt sigur de asta).

Eiberarea măruntaielor brutalizate ale lui Apollon-Jules se efectuează într-un vacarm de nedescris, de parcă tunelul de sub Mânecă ar prinde apă.

— Hei, nătăntolule, ține-te, când îți zic! latră Molosul. Nu poți să ai răbdare până-ți trag jos nădragii? Uite că mi-a umplut de scârnă umblătoarea damei căcăciosu' ăsta. Alături de gaură, fir'ar el al vindanjorilor! Măcar nu-ți vârî picerele în baligă, godacule! E curat măsa năvlegu'!

Iau o hotărâre eroică; mă prefac că trec peste ceea ce e de neiertat.

— Roger Marmelard dispunea de un birou în apartamentul ăsta?

— Da, numai că e mai curând decorativ decât folositor. Își petrecea acolo puțin din timp.

— Pot arunca o privire?

Ea se ridică să acționeze o dublă ușă culisantă din capătul salonului. „Biroul" este, de fapt, o prelungire a încăperii unde ne aflăm, îți dai seama dintr-o ochire că masa de lucru, cu design modern, n-a slujit decât la redactarea felicitărilor de sărbători și chiar la dezlegarea cuvintelor încrucișate. O examinez; deșertul din Ténéré! Un fotoliu, o bibliotecă plină de volume cumpărate prin subscripție la cluburi ale cărții și care n-au fost niciodată deschise, reproduceri ale unor pânze de avangardă. Un spațiu ocupat pentru nimic. La prețul metrului pătrat, e o aiureală.

Apariție a lui Béru:

— Doamnă, aș putea să vă cer un șorț și o găletuță cu apă, în legătură cu pușt iul, care l-am prea ținut, înainte să urcăm, și din cauza asta a pictat o țâră pereții cabinetului 'mneavoastră?

— Găsiți totul la bucătărie.

— Mulțumiri infinite. Dacă afară de asta mi-ați permite pentru ca să mi ți-i fac și o băiță, ar fi, crez, cea mai nimerită cale să aducem contoru' înapoi la zero în ceea ce privește. Băieții ăștia – păi știți 'mneavoastră cum e cu ei? Nasol să fii tată, când mama bate lela pe malurile Mediteranei, la Veneția. Bine, mă ocup io însuși personal de toate și o să vă înapoiez îndărăt locul la fel de fain păcum l-am găsitără la sosire.

Și dispare. De data asta, pe văduvă o apucă un râs nebun.

— Puteți jura că omul ăsta e cu adevărat polițist? insistă ea.

— Și încă un mare polițist, v-o repet! îi dau asigurări. Sunt fericit că vă văd zâmbind.

Oricare alta, crezând că e vorba de o chemare la ordine, s-ar simți obligată să adopte o mutră ca un colț de stradă bombardată. Dar ea nu. Ochii albaștri-întunecați îi scânteiază.

— Care îți e numele mic? o întreb.

— Christine. De ce?

— De-aia! îi zic.

Îmi apropii gura de a ei și-i votez un sărut delicios, umed atât cât trebuie, călduros fără lăcomie.

— Ce-ar însemna să săruți o persoană căreia nu-i știi numele mic? o întreb.

Nu-mi răspunde. Nu-i nici mânioasă, nici speriată. A fost un avânt, fapta unor ființe, vii, sensibile la vraja unei clipe care nu se va mai repeta, fără îndoială, niciodată. Un avânt ce nu declanșează clasica succesiune de vorbe și de gesturi ducând la plăcerea dezlănțuită brusc.

N-o rog să mă ierte. Și în privirea ei nu e niciun reproș.

— Voi fi silit să aștept sfârșitul abluțiunilor micuțului monstru, zic. Aș profita de asta ca să notez unele informații în legătură cu Roger Marmelard.

Capitolul 4

— Iată, mica mizerie a fost reparată, anunță cu mândrie Béru, întorcându-se cu urmașul de mână.

Puștiul e înfășurat într-un prosop portocaliu, care îl face să semene cu un călugăraș budist. Și se smiorcâie. Autorul (presupus) al aducerii lui pe lume adaugă:

— Am aruncat șorțul în pubelă, domniță, fin'că mare lucru nu mai rămăsese din el. Pe dintr-altă parte, a trebuit să-i spăl țoalele, așa ca vă iau împrumut prosopelu' pe care o să-l aduc mâine, așa că o să am plăcerea să-i tragem o mică sporovăială noi doi împreună.

— De ce plânge? întreabă Christine.

— Îi e foame, explică amicul. E un copil care, îndată ce se golește, trebe umplut la loc, că dacă nu, îl sâcâie pe dinăuntru. Taica era tot așa. Când îl vedea plecând spre căbănuța din fundul grădinii, mama începea să scoată din ladă strachina cu untură și cârnați.

Întrucât piciul se pune pe bâzâit de-a binelea, genitorul lui încearcă să-l potolească:

— Nu lăcrima, Bebiță, că mergem acușica să cumpărăm caltaboș.

— Mi-e foame! răspunde abominabilul.

— Și mai luăm și pateu de căpățână, băiețelule.

— Vreau acuma! orăcăie succedaneul lui Bérurier.

— Da, voinicelule, am și plecat.

— Vreau să-mi dea doamna de mâncare! se întărâtă micuțul fătălău.

— Doar n-o să-i halești tocana unei biete văduve. De altfel, în bucătărie, că am aruncat un ochi de curiozitate în frigider, nu mai e decât un rest de budincă dauphineză.

— Îl vreau, lua-l-ar dracii! urlă Apollon-Jules, bătând din picioare.

— Nu înjura, Apollon, că nu-i frumos. Scumpă doamnă, v-ar deranja ca copilul să termine budinca dumneavoastră?

— Câtuși de puțin. De altfel, e a menajerei mele, care azi e în ziua ei liberă. Eu una fug de hidrații de carbon.

— Uite încă una pe care Montricard a dat-o gat cu terfeloaga aia a lui! mă ia de martor Béru. Hoțomanu' și-a mai găsit o vacă de muls!

— Hai odată, la toți dracii! vociferează Béru-fiul. Bătrâna a zis că pot să-i mănânc budinca.

Interesați de această nouă peripeție, îi escortăm pe nehaliți până la locul noii lor fapte. Băiatul s-a și aruncat asupra refrigeratorului, a înșfăcat farfuria și s-a pus pe molfăit, servindu-se cu mâna.

— Închide cel puțin ușa la frigider, că o să răcești, puiule. Bulimicul se trage un pas înapoi și-i aplică ușii un picior.

— Nu vrei să ți-o încălzesc? întreabă grijuliul tătic.

— Cară-te de-aici, la toți dracii!

Și-a umflat bucile până la sprâncene nesătulul. Șuncă încearcă și el

să apuce o bucățică de mâncare, dar fiul îl mușcă de mână.

— Canalie! strigă nefericitul tată. Ești adevărat lup!

— Cară-te, la toți dra' lu' 'mnezeu! gâfâie fiara.

— Trebe să stăm de vorbă despre o chestie, Apo: încetează imediat să mai înjuri. La un copil, asta înseamnă dezordine. Și pe urmă noi, alde Bérurier, fără să fim niște religioși, avem credință. Știm că Dumnezeu, chiar dacă n-o să-l vedem niciodată, trebe să ne purtăm ca și cum ar egzista. Dacă tu nu-l dai nicio șansă, cum vrei ca El să-ți dea ție vreuna? O fi El Dumnezeu, da' nu-i un fraier. Ar fi prea frumos să-l duci cu preșu' în timpul vieții și p'ormă să te așezi de-a dreapta lui, pe toți dracii! Ai sta acolo, i-ai trage sclifoaie, ți s-ar rupe pe alveola Lui, i-ai târî sfântul nume în rahați – grozav ar mai fi să dai ortu'popii! „Vino iute, taman avem o langustă la cuptor; Budha gătește orezu' pentru ea, și Mahomed o să ne servească o cafea pe cinste!" Bagă-ți în tărtăcuță că, de aci încolo, ai terminat-o cu blasfemiile. Ia-mă pe mine de maimuțoi dacă ai să vrei, da' nu pe Dumnezeu, Paştele mă-si… Nu pe Dumnezeu! Că de nu, îți rup oasele!

Apollon-Jules răspunde printr-o lungă râgâială, languroasă dar supusă.

***

În vreme ce-i conduc pe DD. Bérurier la domiciliul lor, Majestatea Sa, abandonându-și opera pedagogică, redevine sticlete:

— Trebe să-ți arăt o chestie nostimă, fiule.

— Ce?

— Mai adineauri, în baie, căutam cevașilea să-i usuc târtița lui Apo. Deschizând un sertar, am tras prea tare și l-am scos afară cu totu'. Adunând de pe jos ce fusese înăuntru, am găsit asta sub hârtia de pe fundu' lui.

Îmi prezintă o poză. O cunosc, mi-a adus-o Roger Marmelard în ziua când m-a vizitat și îl înfățișează sfredelind-o pe „fiica lui vitregă" și minoră. Apollon-Jules mi-o smulge din mână.

— Tată, zice contemplând-o, tipul din poză i-o trage fetei în fofează ori în găoază?

— Ia te uită, nu mă gândisem la asta! face tatăl. Mă pui în încurcătură, Fiule. Când vine vorba de o damă pusă capră, e greu să-ți dai cu părerea. În cazu' de față, să-ți spui drept, nu mi se pare că o-ngăozește, fin'că atunci ea n-ar mai avea mutra asta fericită.

Descoperirea Mamutului mă perplexează. De ce să fi pus Marmelard în baie această imagine, în cel mai înalt grad compromițătoare pentru el? Sau poate „doamna Bonacieux" a primit-o și a păstrat-o? Cât de curând am să mă duc să-i pun întrebarea asta.

După ce-i depun pe anormali în bârlogul lor, mă întorc, la Marea Baracă. Aici se joacă „Panică generală", cu Denis Fauboursin în rolul

principal: omul s-a spânzurat. Asta zic și eu nasulie. Găgăuță s-a atârnat de zăbrelele cuștii, utilizând șireturile de piele ale ghetelor militare, care șireturi nu-i fuseseră confiscate. Și asta în fața unei jumătăți de duzină de curcani fâțâindu-se prin dreptul zăbrelelor. Sinucigașul a agățat capătul „frânghiei" la optzeci de centimetri de sol, apoi s-a lăsat să atârne și a așteptat ca strangularea să-și facă efectul. Nimeni dintre cei din jur n-a luat aminte la el. Explicație a împricinaților: „Am crezut că doarme". Și bineînțeles că dormea, amărâtul. Mă cuprinde mila. Ce soartă nenorocită, Doamne! O dragoste pierdută, mercenariatul, șomajul, implicarea în combinația asta înșelătoare de pe urma căreia a ajuns asasin involuntar (întrucât cred, cu întreaga tărie a ciomagului meu, în versiunea sa), perspectiva curții cu juri. A preferat să „coboare din mers", fiindcă pentru el era ***too mach***. S-o sfârșească reprezintă resursa supremă a celor care nu mai pot trăi. În fața cadavrului său, cald încă, îmi jur mie însumi să-l răzbun. Pueril? Și ce dacă?

***

Aplecat peste masa de lucru, Jérémie Blanc seamănă cu un diplomat african pregătind un discurs. Scrie liniștit, pe o coală de format mare, și cu toate că aceasta nu e liniată, rândurile se așternegale și paralele, în scârțâitul Parkerului cu cerneală. Citesc prin interviuri că majoritatea scriitorilor folosesc caiete de școală; probabil că asta le dă mai multă siguranță. Fără îndoială că, astfel, iau drept modestie recurgerea la umilul suport al maculaturii; și pe urmă o pagină „școlărească" e mai ușor de umplut decât o mare filă, imaculată ca un câmp așternut cu zăpadă virgină. Asemenea amatori declarați își fac curaj cu maniile lor simpatice. Orice creator e plăpând și trebuie să se înfofolească în tabieturi.

Văzându-mă că dau buzna, frumosul lui chip (pe care cei mai puțin dotați decât mine l-ar numi „de abanos", dar eu am demnitatea mea) se preface într-o imensă proteză dentară lustruită cu Email Diamant.

— Ai picat bine, mare căpetenie. Tocmai îmi termin raportul, și îl găsesc pasionant.

Își scoate ochelarii intermitenți, cu ramă de aur.

— Imaginează-ți că toate acele numere de telefon camuflate sub formă de adunări sunt ale unor inși exercitând aceeași profesie!

— Interesant, într-adevăr. Și despre ce profesie e vorba?

— Personal navigant.

— Aerian?

— Aerian. Stewardese, stewarzi, oameni însărcinați cu întreținerea avioanelor sau aprovizionarea lor. Ţi-am întocmit lista; cu totul, șaisprezece nume, cei mai mulți francezi, dar sunt și belgieni, nemți, elvețieni. Mai există și numerele unor hoteluri din preajma aeroporturilor. M-am informat la birourile de recepție – toate numără

printre clienții lor personal navigant. Îți place?

— Mult. Ce crezi de asta, Negroteiule?

— Același lucru ca și tine.

— Trafic?

— Bineînțeles. Părerea mea e că Marmelard al tău nu era deloc fată mare, dincolo de apetitul lui pentru adolescente. Ciudat individ! Simt că afacerea o să fie suculentă.

Capitolul 5

Întreprinderea ***R. Marmelard Transporturi*** se află la o încrucișare de străzi. Cinci sute de metri pătrați de clădire plus o esplanadă egală ca dimensiuni. Când intri în acest șopron, univers duhnind a ulei încins și a benzină, ai impresia că ai pătruns într-un studio cinematografic, atât de înalt e plafonul. Galerii se întind de-a lungul pereților, pe două niveluri. Camioane enorme gâfâie ca niște monștri după efort; trepidațiile lor fac să ne tremure carnea pe armătura scheletului. Ne sufocăm. Ochii ne înțeapă, și o greață ușoară vine să ne îndemne a scăpa de cartofii prăjiți de la amiază.

În dreapta sunt câteva birouri cu pereți de sticlă. Despărțite prin paravane tot de sticlă, prin care zărim oameni trebăluind la calculatoare și mașini de scris. Un difuzor gâjâit domină tumultul tuturor acestor camioane în efervescență: „Albert Chiron este așteptat în biroul domnului Azzola!" Șoferi cocoțați în cabinele lor inaccesibile ne privesc cu indiferență. Mai peste tot se văd elevatoare, vagonete, poduri rulante. Magazioneri în salopete cenușii sau combinezoane albastre se agită, fluturând carnete cu frahte. Întreaga ambianță provoacă o stranie și grea beție.

— Nu s-ar spune că patronul ăstora zace într-o cutie la morgă, remarcă domnul Blanc. Totul e ca un stup.

— Transporturile sunt făcute ca să meargă, îi răspund (destul de jalnic, dar o să mă corectez data viitoare; nu poți fi genial 24 de ore din 24 – sau atunci te duci să te faci editor la N.R.F.).

Cu pași hotărâți intru în birouri. Geamuri duble, pentru insonorizare. Prin pereții de sticlă se vede șirul meselor de lucru. O portăreasă blondă și varicoasă, cu mustață brunetă și o infinită varietate de negi și alte excrescențe de toate soiurile potopindu-i mutra, mă urmărește cu ochi deloc prietenoși cum îi acopăr orizontul.

— Poliția! îi spun confidențial, ca să nu-i perturb prea tare îmbătrânirea în curs. Ţin foarte mult să vorbesc cu responsabilul acestei firme.

— Domnul Marmelard era acela.

— Știu, dar nu avea un colaborator apropiat care să-i țină locul?

— Ba da, domnul Azzola.

— Ei bine, o să-mi fac treaba cu el.

Ridică televorbitorul. Zăresc un nene care face la fel în acvariul lui. Un tip cu păr închis la culoare și zbârlit și cu o strașnică mustață galo-romană. Are fața ciupită de vărsat și privirea șmecheră a părintelui Dominici în timpul reconstituirii triplului asasinat de la Lurs. Domnul răspunde că mă primește îndată. Închide telefonul și împinge amabilitatea până la a veni să ne culeagă de la intrare. Nu îndrăznește să-mi întindă dextra, ceea ce îmi economisește o strângere de mână. Ne

risipim atât de mult pe parcursul zilei!

Intră pe loc în subiect:

— Veniți, firește, în legătură cu…

— Exact.

— Suntem cu toții răvășiți.

— Îmi dau seama.

Ne întoarcem la el în birou. Aici, gazda arată spre Jérémie:

— Și domnul e de la poliție?

— Da, e un polițist negru.

Las să se aștearnă puțină tăcere. Azzola mă privește, eu îi răspund cu un ochi evaziv. Pe urmă, hotărându-mă:

— Bine, să începem cu începutul. Ce credeți despre această moarte, domnule Azzola?

— Îmi e cu neputință să cred ceva, într-atâta e de năucitoare, răspunde mustăciosul ciugulit.

— Vechiul cântec: avea dușmani?

— Absolut deloc.

— Trebuie să fi avut totuși, de vreme ce a fost ucis?

— Nu e vorba de fapta unui dezechilibrat?

— Nu mi se pare. De când îl cunoașteți?

Își deschide brațele, ca pentru a-și lua zborul, dar rămâne la sol.

— Am fost colegi la primară. Pe urmă eu mi-am făcut ucenicia la un mecanic, și Roger m-a ajutat să mă angajez la tatăl lui, care avea un mic atelier. De atunci nu l-am mai părăsit. Nu pierd în el un bun patron ci pe cel mai bun dintre prieteni.

Oare o lacrimă îi licărește în ochiul drept? O „înghite” cu o fâlfâire a pleoapei.

— Cu ce vă ocupați aici, domnule Azzola?

Categoric, fără să lase impresia că-și dă aere:

— Cu totul.

— Marmelard vă dădea mână liberă?

— Pe deplin.

— Superviza lucrările?

— Abia dacă.

— Cum vă merge compania de transporturi?

— Nu-mi arde să fac jocuri de cuvinte, dar vă pot răspunde că o ducem pe jantă. După trecerea crizei, a apărut o concurență feroce.

— Contul din bancă vă e la roșu?

— Sunt obligat să vă răspund la această întrebare?

— M-ar scuti de un telefon.

— Ei bine, într-adevăr, trebuie să facem față unei situații neliniștitoare.

— Marmelard era afectat de asta?

— Mai puțin decât i-aș fi dorit-o.

— Îi plăceau femeile? întrebă Jérémie, atât de brusc, încât îl face pe

interlocutor să tresară.

Azzola îl scrutează șocat pe acest negru indiscret.

— Care-i răspunsul? insist eu.

— Era partea lui slabă, recunoaște directorul.

— Avea o legătură?

— Nu-i plăcea deloc să vorbească despre asta, și când am încercat să abordez eu subiectul, m-a trimis la plimbare.

Scot poza cu defunctul însămânțând-o pe adolescentă.

— O cunoașteți pe fata asta?

Poți să nu mă crezi (și dacă nu mă crezi n-ai decât să ți-o pui de mămăligă), nenea devine stacojiu în fața scârboșeniei clișeului.

— Nu! răspunde. De unde a apărut poza asta? Cine a făcut-o?

— Nădăjduiesc să descopăr foarte curând, domnule Azzola. Cu siguranță puștoaica nu vă aduce aminte de nimic?

— N-am văzut-o în viața mea. Trăgea tare, bietul Roger. Fata abia dacă are cincisprezece ani, nu?

— N-avea nicio teamă de Dumnezeu, dragul meu. Vorbiți-mi de soția lui.

Așază pe birou cu regret, scabroasa imagine.

— Christine?

— O cunoașteți?

— Când are necazuri, pe mine mă caută.

— Ce necazuri?

— La început, accepta cu greu pornirile amoroase ale lui Roger, și eu îi ridicam moralul. După aceea a avut probleme cu banii, fiindcă Roger o lăsa să tragă mâța de coadă. O ajutam pe cât se putea.

— Nu prea grozav ca soț colegul dumneavoastră de școală, zic.

— Așa era el: nepăsător. Băiat bun până la urmă, dar era înnebunit de femei.

— Probabil că sunteți la curent cu unele dintre legături?

— Preferam să nu știu nimic, fiindcă îmi respingea reproșurile.

— Existau, cu siguranță, femei care se țineau scai de el și aici, chiar dacă numai la telefon.

— Probabil, dar întrebați-o pe Maryse, centralista, ea primea mesajele. Roger i-o pusese, așa că era complicea lui. Așteptați, o chem îndată.

Și își ține cuvântul. Apare o fată deloc rea, ba chiar frumoasă. Atenție la ochi! Maica te zăpăcește cu privirile. O gagică autentic roșcată, un roșu care te trimite cu gândul Ia Irlanda. Ochi mari, nevinovați, dar care oglindesc toroipane fluturânde, și un machiaj pe care nu l-a învățat în raioanele de cosmetică ale magazinelor de la Sfântul Așteaptă. Răspândește un miros senzual, ce-ți descrețește pe loc pielea de pe nucșoare.

— Domnii aceștia sunt de la poliție, zice Azzola. Ar avea nevoie de informații privind viața personală a bossului; și mi se pare că dumneata

ești mult mai în măsură să-i lămurești decât mine.

Ea încuviințează, mă privește drept în șliț, pricepe că am unul de calibru 22 cel puțin și mă angajează s-o urmez.

— Domnule Blanc, mă adresez lui Jérémie, aș dori să arunci o privire în biroul defunctului Marmelard în vreme ce eu o să port o discuție cu domnișoara.

El se înclină, adresându-mi clipirea cea mai elocventă pe care un om de culoare i-a aruncat-o vreodată unui om alb, cu ajutorul unor ochi mari cât niște burdufuri de brânză.

În infinita Lui bunăvoință, Dumnezeu a îngăduit ca frumoasa Maryse să posede singura încăpere ai cărei pereți nu sunt de sticlă; probabil din pricina firelor și a consolelor telefonice. Un scaun turnant și care se deplasează pe roți cauciucate îi primește adorabilul tender cu două uși. Ea imprimă scaunului în chestie o rotație de nouăzeci de grade, ca să ajungă cu fața spre mine, și îmi așteaptă, cu un zâmbet umed, bunul plac.

O bancă de lemn se întinde de-a lungul peretelui despărțitor. Mă instalez pe ea. Cămăruța fiind foarte strâmtă, ședem la un metru și jumătate unul de altul (sau una de mine). Mă aplec în față, pentru a diminua această distanță care e nesfârșit de mică atunci când te afli dinaintea unei mitraliere și nesfârșit de mare când te afli în fața unei păsărici roșcate. Damicela realizează pesemne chestia asta, deoarece, supunându-se preceptului lui Coubertin, participă la apropiere, „rulând” nițeșel în direcția mea, până când genunchii ni se ating. Ne simțim astfel mult mai bine instalați pentru a începe să vorbim.

Îi repet predica despre viața hăndrăloagă a lui Roger Marmelard, dezvăluindu-i bănuiala că ea se află la originea asasinării eroului. Maryse mă ascultă atent, mirosind frumos a femeie. Îi povestesc că, după opinia lui Azzola, persoana ei a fost ceva mai mult decât complicea mortului – întrucâtva confidenta lui. Ca să-mi sprijin aserțiunea, îi produc imediat poza cu fetița îndopată de-a bușilea și o întreb dacă are vreo idee despre identitatea perversei adolescente. Ea încuviințează:

— Trebuie să fie Marie-Catherine, fata prietenei sale Mado! zice. Îmi spusese, porcul, că își oferea trufandale! Doamne, ce se omora după „chestia asta”!

Fizionomia îi capătă deodată un aer visător. Am impresia că i-o punea și ei pe deșelate Marmelard.

— Aș vrea coordonatele aceste prietene Mado, iepurașule. Și punctez cu o mângâiere discretă, genunchi-la-genunchi.

— E simplu! ea îl suna în toate zilele, și el îi trimitea flori în fiecare luni; eu le comandam.

Se întoarce ca să ia un caiet mare, cu arc: un repertoar. Îl deschide la litera „R”.

— Doamna Madeleine Ravachol, cvartalul Profesor Christian-Rouvidant 16, în arondismentul 16.

Notez totul în creierul meu cu emisfere catedralice. Ea îmi pasează și numărul de telefon.

— Așadar, ca să recapitulăm, în materie de șliț era un Divan cel Groaznic? murmur.

— Bine spus!

— Ce pierdere, nu?

— A, ce să mai vorbim!

— Cu nevasta cum se purta?

— Mai degrabă urât, dar își scotea ea pârleala.

— Azzola?

— De unde știți?

— Eu sunt poliția, micuțo! Noi știm totul. De pildă despre dumneavoastră știu că porți un slip mic și alb.

— Ați pierdut. E roz.

— Nu cred în ruptul capului. Arată-mi-l!

Fără nicio rușine, se ridică și-și saltă rochia strâmtă. Întind mâna prefăcută în jgheab și i-o strecor între picioare. De câte ori am făcut mișcarea asta? Nu obosesc s-o tot repet, e totdeauna nouă-nouță. Domnișoara își oferă vintrele.

În vremea asta, o grămadă de beculețe se aprind pe nenorocita de consolă. Bombonica îmi urmărește privirile neliniștite și murmură:

— Am blocat centrala.

Deci „știa" ce urmează să se întâmple. Îi trag în jos minichiloții, de-a lungul picioarelor netede. La masă!

Începe cu Mozart. Îi interpretez „Cosi fan turte", partitura pentru guriști cu pernă de aer – și cu atâta ardoare, încât o ia cu leșinuri. În culmea patetismului, mă acompaniază la două degete frenetice, răzuindu-mi vârful nasului cu inelul ei Aghata. E o fată generoasă, de o mare generozitate sexuală. Nu-i trebuie nici patru minute ca să-și depolenizeze margareta. Picioarele îi tremură așa de abitir, după ce și-a vărsat caimacul, că sunt silit s-o ajut să se așeze la loc pe scaunul mobil. Numai că acesta e chiar mobil, și fuge de sub ea – astfel că iat-o pe Maryse prăvălindu-se cât e de lungă, cu papainoagele rășchirate și poalele în cap. Bineînțeles, ăsta e momentul pe care Azzola îl alege ca să ne fericească prin prezență. Și rămâne fără suflu.

— Venisem să văd dacă totul merge bine, zice, dar constat că neliniștea mea era inutilă.

Și adăugă:

— Mi se pare că dumneata ești polițistul cel mai nimerit ca să facă o anchetă asupra bietului Roger.

Apoi se retrage.

— Nu cumva o să te pedepsească? îmi fac eu griji.

Ea ridică din umeri:

— O să fim chit dacă îi trag o ciocuială după ora de închidere. Adoră asta, și se pare că maica Marmelard n-are darul suptului.

Una peste alta, e o firmă ca lumea ***Transports Marmelard***. Una de transporturi în comun. În timp ce damicela se aranjează, o întreb:

— Își neglija soția și altfel decât în pat? În viața de toate zilele o lăsa să se zbată în dificultăți materiale?

Ea pufnește în râs.

— S-o credeți dumneavoastră! Firește, a fost o perioadă grea, când cu intensificarea crizei, dar foarte repede bossul a luat măsuri pentru îndreptarea lucrurilor. În orice caz, cucoanei lui nu-i lipsește nimic. Nu mai departe de luna trecută i-a cumpărat un Saab decapotabil, roșu.

— Ai cumva idee în ce fel a procedat „pentru îndreptarea lucrurilor”?

— Niciuna. Dar Roger era un tip descurcăreț.

Apoi, pe alt ton:

— Formidabil ce m-ați făcut să juisez. Ne mai vedem?

— De ce nu?

— Să vă notez coordonatele mele?

— Ar fi bine, într-adevăr! convin, știind de pe acuma că nu mă voi folosi de ele niciodată.

După o clipă, îl regăsesc pe Vineri în sala de așteptare.

— A fost bine? mă întreabă.

— Rapid și unilateral, însă finalul rămâne cu amândouă batantele deschise. Și dinspre partea ta?

— O frumoasă recoltă de fotografii porno; aștept să ajungem în mașină ca să ți le arăt. Era un vicios clientul tău, nu?

— Puța era crucifixul lui, într-adevăr. Și, întrucâtva, singura familie. Acestea fiind zise, toată lumea din întreprinderea lui Roger pare înclinată spre fichi-fichi.

Imaginile sunt al naibii de nard, cum a și precizat Tuciuriul. Dame lucrând solo sau în grup și dezmierdându-și ghiocul. Gros-planuri ale prepeleacului știm noi cui, prefăcut în acadea mult gustată. O blondă bătrână lustruind un bulumac de cauciuc, într-o postură destul de greu de adoptat (și mai ales de păstrat). Bag de seamă că niciun alt bărbat nu se implică în aceste elegante demonstrații sexuale. Parașutele îi erau deajuns lui Marmelard.

— Unde mergem? mă chestionează Jérémie.

— În arondismentul 16, cvartalul Profesor Christian-Rouvidant; acolo locuiește amanta titulară a defunctului meu amic.

***

Imobilul somptuos a fost tricotat, din materiale nobile, de către un arhitect care n-a prea edificat cartiere-dormitor. Grădini suspendate, mă rog frumos, terase de câte două sute de metri pătrați pentru fiecare apartament, te prinzi la stil? Cresușii de locuiesc aici o iau rareori cu

autobuzul și încă și mai rar cu metroul.

O subretă pe care trebuie s-o mai fi văzut prin comediile de bulevard răspunde la apăsarea butonului de sonerie. Plină de țâțâlici drăgălașe, de buculițe, de gropițe și de priviri desfrânate. Îi arăt poza trasă în plastic de pe legitimație, imaginea aceea unde mă uit în adâncul ochilor Franței.

— Aș dori să o văd pe doamna Ravachol.

Dar bineînțeles! Aleargă să o anunțe. Se întoarce pe dată să-mi dea răspunsul că bine, doamna mă așteaptă. Nu-ți descriu maiestuosul apartament marmorat, imens, cu mobilier de tendință Napoleon III și toate tapiseriile farafastâcoase, foarte date în brânză, tablourile impresioniste bine calchiate și o revărsare de bibelouri atât de inutile și urâte, că te întrebi la ce bun niște indivizi s-or fi apucat într-o bună zi să le fabrice, chiar dacă s-ar fi plictisit ca niște șobolani.

Ravanchoala e aici. Antiteza nevestei – amanta. Se crede obligată să poarte doliu, să nu se mai fardeze și să stea bosumflată ca o Cosette care a pierdut banii de cărțălău ai băbachii. O privesc de colo până colo. E dama care se lucra pe sub chiloți cu vibromasorul, într-una dintre pozele descoperite de amicul Bambula.

— Ghicesc motivul vizitei dumitale, îmi zice prostrându-se într-un fotoliu lăbărțat. Venirea asta era inevitabilă.

— Absolut inevitabilă, doamnă! o asigur.

— Vrei să iei loc? îmi propune.

— Am și făcut-o, îi răspund arătându-i că m-am împăturit în trei pe un scaun învecinat.

Pare atât de „în altă parte” scumpa bătrânică! Prăbușită într-o adâncă durere.

— De când erați prietena lui Marmelard?

— De trei ani. Dar să nu-ți imaginezi cine știe ce lucruri scabroase; era vorba de o prietenie strict platonică.

— Doamnă, nici nu se pune problema.

— Poate; însă n-aș vrea să-ți faci cine știe ce idei despre calitatea relațiilor noastre.

Scot din buzunar pachetul de poze licențioase și aleg două: cea în care dânsa interpretează „Bipoașca în flăcări”, cu ajutorul torpilei zbârnâitoare și cea în care își vâră pe gât caneaua transportatorului.

— Ce idei mi-aș putea face având sub ochi aceste documente, madam Ravachol?

Le vede și scoate un țipăt patetic:

— Ce oroare! Unde ați găsit mizeria asta?

— Printre lucrurile lui Roger.

— Sunt niște trucaje, nu-i așa?

— Nu există decât o chestie trucată în toată povestea asta, și încă trucată bine: nefericitul dumneavoastră prieten, madam. Dar nu vă alarmați; în meseria noastră, cunoaștem viața, cu nevoile și ticăloșiile ei.

Nu e nimic rău în a te masturba cu un falus electric și nici în a suge de manieră platonică un amic. Iar acum să stăm de vorbă.

La picior, Mado! Nu mai vorbește! Orăcăie! Cu priviri de câine bătut, te prinzi? Urechi pleoștite, găoază răsuflată - supunere pe veci. Dacă Jérémie i-ar da să pupe mătăuzul lui cel barosan, i l-ar molfăi fără să protesteze, în ciuda vechiului ei fond rasist. Răspunde punct cu punct la întrebările mele. Da, Marmelard o întreținea pe picior mare. El i-a oferit apartamentul de star, automobilul Porsche 928, Sisey-ul din salon, croaziera în Caraibe și toaletele de mare lux. Dacă era bogat? Firește că era! Dacă nu, cum i-ar fi putut asigura o asemenea mărinimie amantei sale?

— Credeam că întreprinderea îi merge prost, remarc. Ea zâmbește cu mândrie.

— Înainte de apariția mea în viața lui. Dar în mine a găsit energia care îi trebuia ca să demareze din nou foarte tare.

Pe această replică, o fată fermecătoare se ivește, și-ți dau exact două zecimi de secundă pentru a descoperi că e chiar adolescenta cutreierată de Marmelard. Gata? Bravo! Ești cu mult mai puțin pămpălău decât mă asigură lumea. Bine acidulată îngerița. Destul de înaltă, croită după cel mai apetisant tipar, doi sâni de vis, în plină ecloziune, un poponeț de-ți vine să ți-l faci breloc, să-l poți mângâia când conduci. Privire floflenchistă, gură Beatrice Dalie, aer pervers, degete lungi, de scotocitoare prin șlițuri. O marfă tocmai bună de îmbarcat.

— V-o prezint pe Marie-Catherine, fiica mea, declară Mado. Și către pițipoancă:

— Niște domni de la poliție.

Puștoaica ne privește în goană, insistând asupra lui Jérémie a cărui calitate de ***coloured*** o face să miroasă existența unui păstârnac ca lumea. Mado adaugă:

— Vorbeam despre Roger.

— Mi-am dat seama, face broscuța, cu o voce de fetiță, care nu se potrivește deloc siguranței de sine arogante.

— Le povesteam cât de generos a fost cu mine.

— Cu noi amândouă, rectifică perfida.

— Da, cu amândouă, fiindcă a fost un adevărat tată pentru Catherine. Nu-i așa, scumpo?

Damicela răspunde fără nicio tresărire:

— Absolut.

Mă îndoiesc de una ca asta, precum tabla ondulată, pentru că, între noi fie vorba, asemenea tați umplu curtea cu juri sau cămărușele închisorilor corecționale.

— Putem schimba un cuvânt între patru ochi, domnișoară? o întreb pe Marie-Catherine.

— N-am nimic de ascuns față de mama, spune cu nerușinare pipița.

— Sunt convins. Dar se obișnuiește, în meseria noastră, să obținem

mărturii între patru ochi.

— Atunci să mergem la mine în cameră.

Ne ducem, după ce i-am făcut lui Jéjé un semn să-i țină companie doamnei Mado. Locul e delicios. Pat de acajú, cu baldachin de muselină albă. Pereții acoperiți cu picturi în trompe-l'oeil, reconstituind universul din Paul et Virginie. Mobile englezești delicate. Totul se scaldă într-o prospețime primăvăratică. Rămânem tăcuți vreme de o clipă. Stingherită, puștoaica declară:

— Mă intimidezi, deși ești băiat frumos.

— Asta fiindcă știi ce profesie am; altfel nu ți-ai da seama.

— Ce voiai să-mi spui?

— Eu nimic. Dumneata o să-mi vorbești mie.

Și depun pe cuvertură „faimoasa poză". Marie-Catherine se apleacă spre ea și rămâne cu gura căscată, cu mutra asemeni unui homar cufundat într-un ceaun cu apă clocotită în vreme ce el credea că e dus să facă baie în mare.

— Bun educator locțiitorul dumitale de tată, observ în treacăt.

— Ce-i cu poza asta? rostește ea, cu glasul unei persoane care, din greșeală, încearcă să înghită un cartof copt în loc de pilulă contraceptivă.

— E elocventă, răspund, și debordează de tandrețea pe care ți-o purta bietul Roger.

— Cine a făcut-o?

— Asta îmi propuneam și eu să te întreb, drăgălașo.

— Și de unde vrei să știu?

— Nu asista nimeni la reprezentația voastră?

— Îți dai seama că nu.

— Eu nu-mi dau seama, constat faptele.

Iau din nou poza în mână, ca s-o privesc cu mai multă atenție.

— A fost făcută aici! hotărăsc. Se văd, într-o parte a imaginii, colțul acestui divan și totodată garnitura de pat. Venea să faceți dragoste acasă?

— În timp ce mama se ducea la fitness.

— Și slujnica?

— Înainte de sosirea lui, o trimiteam la cumpărături.

— Crezi că se lăsa dusă de nas? Fata asta pare destul de dezghețată.

— Așa și e. Dar n-a putut face poza fiindcă, după venirea lui Roger, puneam lanțul de siguranță și la intrarea principală, și la aceea de serviciu.

Întrerup discuția ca să mă duc să deschid ușa-fereastră care dă spre terasă. Ies o clipă afară.

— Îngenunchează pe pat! poruncesc de acolo.

Ceea ce ea face. Compar imaginea cu fotografia. Nicio îndoială, din unghiul ăsta a fost făcută, probabil cu teleobiectivul.

— Cineva pândea pe terasă ca să asigure reportajul! zic. Nici nu e

greu ca de aici să ajungi pe terasa etajului superior sau a celui inferior, dacă te-ai asigurat de absența locatarilor.

— Cine avea interesul să acționeze astfel? întreabă Marie-Catherine.

— Cineva dornic să adune material pentru șantaj, mititico.

— O să-i arăți mamei poza?

— Sunt sticlete, nu turnător! o asigur.

— De unde ai căpătat-o?

— Secret al anchetei.

— Nu crezi că ar fi putut veni de la „nevastă-sa”?

— Vorbești de doamna Marmelard?

— Dacă avea de gând să divorțeze, chestia asta îi pica tocmai bine.

Ochișorii ei răutăcioși nu mă părăsesc nicio clipă. Mă gândesc că, într-adevăr, fotografia se găsea în sertarul „văduvei”. O să am de lucru, nu jucărie.

— Dura de mult povestea dumitale cu Roger?

— A început îndată după ce el a sedus-o pe mama.

— Câți ani ai?

— Cincisprezece.

— Va să zică erai abia de doisprezece când te-a avut prima oară. De precoce ești precoce, nimic de zis!

— Și nici măcar nu fusese primul! îmi aruncă ea, cu nerușinare. Ce, te crezi în secolul trecut?

Capitolul 6

Revenit la Marea Baracă, am impresia că sunt o albină îngreunată de polen, întorcându-mă în grup. Acumulăm un material care, foarte curând, ne va ajuta să halucinăm[3] această afacere. Acum va ataca filonul principal al misterului, adică natura relațiilor întreținute de Marmelard cu navigatorii aerieni.

Intru în birou, flancat ca întotdeauna de domnul Blanc, pentru a consulta lista și a pune la punct un dispozitiv discret care-mi va îngădui să iau contactul cu fiecare dintre personaje fără a vârî panica în gașcă. Blestemăție – monștrii Bérurieni sunt la datorie. Îl descoperim, pe Bătrân întins pe mochetă, în chiar mijlocul biroului. E neînsuflețit; după toate posibilitățile, în nesimțire. Béru nu se formalizează de starea lui. A așezat o pernă sub capul blândului bătrân și, așezat lângă el, soarbe cu înghițituri mici dinr-o butelie de Beaujolais, altele cinci (acestea goale) slujindu-i lui Apollon-Jules drept popice. Puștiul utilizează pe post de bilă penduleta rotundă de pe masa de lucru. Râde în hohote. Mocheta e pătată cu vin, iar camera pute înfiorător, fiindcă băiatul a defecat pe planta verde și a urinat în suportul de umbrele lucrat din aramă și reprezentând o cizmă de grenadir. Urlu:

— Ce mama dracilor e circul ăsta?

Grasul emite un râs de beţivan:

— Nu te supăra, siuxul. Închip'e-ți c-am reuș't să-l mato'es pe Moșu' pen' p'ima oa'ă de câ'd ne ștm. To'mai p'imisem cinci s'icle de beaujol' pe ca'e p'etenu meu Louis Prin de la ***Ma Bourgogne*** mi le-a 'sat aici. Am u'cat s'le dau gata în bi'oul tău. Ș' găses' pe Chilou chi'uit de mig'ena lui. I-am zis c'mă anja'ez că-l fac s'îi t'eacă. A ras t'ei s'ic'oanțe numa' el si'gur, șmeche'ul. Nu-i obiș'uit cu asta, așa că uite-l că zace lat. Ar t'ebui s'îi facem o poză, a fi un doc'met unic în căile anale.

Și își termină butelia, cu înghițituri zdravene și gâlgâitoare. Iar după ce o golește declară:

— Dup-așa ceva îți dai seama că Dum'ezeu egzistă! Francine dă buzna în încăpere. Agitată la culme. Mamelele îi urcă și coboară în vreme ce vena jugulară îi palpită din răsputeri.

— Ce ți se întâmplă, dulce Francine?

— Din cauza micuțului! gâfâie secerătoarea de păr pubian.

— Care micuț, dulceațo?

— Toinet.

Inima mi se ridică în gâtlej.

— Ce-i cu Toinet?

— Mi-a telefonat adineauri, din Geneva. Părea surescitat. A zis: „Spune-i lui tăticu așa: o să fie mulțumit de mine, am dat peste mușteriu". În clipa aia am auzit un soi de învălmășeală în cabina lui telefonică și niște izbituri, iar el a strigat: „Dar ce vreți de la mine?" Pe

urmă legătura s-a întrerupt.

O pânză de foc îmi învăluie capul, și ceasornicul începe să dea semne de capitulare.

— Cât a trecut de atunci? întreb.

— O clipă.

Drace! Aș vrea ca dintr-un singur pas să și ajung la Geneva. Ce i s-a întâmplat micului și cutezătorului meu trupete? Istețul ăsta dezghețat trebuie să-și fi vârât nasul într-un furnicar afurisit și s-a lăsat surprins. Sar la telefon și cer, cu prioritate, să mi se pună la dispoziție un avion privat. Așa ceva nu se poate obține decât în cazuri de excepție, și eu, codirector al stabilimentului, hotărăsc că am un astfel de caz. În doi timpi și trei mișcări sunt informat că peste patruzeci și cinci de minute aparatul îmi va sta la dispoziție, la Orly, și că autoritățile competente vor intra în contact cu Elveția.

— Vin cu tine? întreabă Jérémie.

— Nu, tu continui ancheta: rubrica navigatorilor aflați în cârdășie cu Marmelard, așa cum am convenit. Îndemânare, da? Mă bizui pe tine.

— Eu te însoțesc! hotărește Béru.

Și întinde mâna către moștenitor:

— Adună-te, giuvaerule, te duc să vezi lumea.

— Îți bați joc de mine? îl reped. Să merg să anchetez la Geneva împreună cu mucosul tău afurisit?

— Mersîm de compliment! bâiguie Alexandre-Benoît, zdrobit. Și varsă lacrimi adevărate, izvorâte dintr-o durere adevărată.

— O, la toți dracii, nu-mi juca marea scenă a renegării! oftez. Haideți amândoi, căpcăunilor; la urma urmei, o să-mi mai alungați gândurile negre.

Pășim peste Bătrânul ca să ajungem mai repede la ușă. Bérurier suspină, aruncându-i o privire milostivă:

— Pe bune, mi se pare că Achille a luat-o în buze!

***

Firește, Appolon-Jules nu putea scăpa o atât de frumoasă ocazie de a se răsti la bocanci în micul Jet strălucitor de nou! Ăsta e blestemul celor cu numele Bérurier: scârboșenia integrală; sunt scatologici; hirsuți, jegosi, prost croiți. Știu bine că anumiți cititori de-ai mei (cei cam sărăcuți cu duhul, deci o infimă minoritate) strâmbă din nas când relatez prea realist excesele și mizeriile clanului Bérurier. Dar de ce n-aș înfățișa ceea ce există, de vreme ce există? A filtra faptele și spusele înseamnă a le emascula, a le denatura. Apetisantele tarte cu căpșuni și băltoacele de vomă aparțin vieții. Sunt ale noastre!

Valorosul tătic se apucă să repare stricăciunile, în bombăneala pilotului. Nu e deloc o sinecură să ai de păzit un astfel de piciotan! Învățătoarea specimenului știe și ea ce înseamnă asta, băiatul uitându-i-

se pe sub fuste când ea stă întoarsă cu spatele ori dând din mâna dreapta în fața colegilor de clasă când ei sunt cufundați în exercițiile de calcul. Rămâne apropiat de animal Appolon-Jules!

Pe parcursul zborului și al revărsărilor (ăsta e cuvântul) lui Bérurier bis, am pus la punct un plan de acțiune imediată. La debarcare, am satisfacția de a-i găsi așteptându-mă, la capătul pasarelei, pe doi inspectori de la Siguranța din Geneva: blondul Strückbach și brunetul Fidélio, băieți de vreo treizeci de ani, care rămân perplecși când mă văd în compania unui grăsun violaceu și a fiului acestuia, acoperit de pete suspecte. Mașina lor e pe pistă; luăm loc înăuntru. Le rezum, în mare, motivele care mă aduc aici: o femeie implicată într-un asasinat și circulând într-un Audi decapotabil, albastru-petrol, înmatriculat la Geneva; tânărul meu stagiar și fiu pe care l-am trimis aici după informații; telefonul său triumfător, acum circa două ore, și care s-a întrerupt.

Cei doi tineri inspectori par interesați de poveste. Se sfătuiesc; după care Fidélio, cel care nu e la volan, ridică telefonul și începe să converseze cu diferite servicii, succint și cu voce joasă. Atât de joasă, încât aud doar cucu din ce boscorodește el acolo. După câtva timp de discuții tocate mărunt, închide aparatul.

— Am primit, într-adevăr, vizita fiului dumneavoastră la Serviciul automobile, de unde a obținut ceea ce dorea, adică numele a trei proprietari de Audi decapotabile albastre din cantonul Geneva. I s-au oferit, de asemenea, date referitoare la cantoanele francofone Vaud, Valais, Fribourg, Neûchatel, Jura; dar dacă luăm în considerație telefonul pe care vi l-a dat, n-a fost nevoit să caute atât de departe.

— Pot căpăta identitățile proprietarilor de Audi în cauză?

— Firește. Vă vom trimite totul la hotelul poliției. Vă gândiți să depuneți plângere în legătură cu fiul dumneavoastră?

— Nu. Deocamdată n-am decât neliniștea și nu dovada că i s-ar fi întâmplat ceva. Prefer să mă ocup personal și cu cea mai mare discreție de istoria asta. Dacă va fi ceva în neregulă, evident că vă voi alerta.

***

— Vreau să mănânc! declară Apollon-Jules. Imediat, altfel te mușc!

— Ai încercat vreodată să-i vâri o scatoalcă în gură? îl întreb pe Majestatea Sa. Găsesc intolerabil ca un mucos să i se adreseze astfel tatălui său.

— Ce se bagă prostu' ăsta bătrân? mă repede Apollon-Jules. Noroc că nu sunt băiatu' lui.

— Eu unul nu sunt partizan al bătăii! declară la rândul lui campionul la toate categoriile al interogatoriilor, omul care a smuls mai multe maxilare decât un îndrăgostit petale de margarete. Mai ales când e vorba de copii! continuă Bérurier cel Gras. Riști pen' ca să le dai

complescuri.

— Vreau să mănânc! reiterează cu forță Infernalul.

— Îi vom cere șoferului să ne oprească în fața unei cârnățării, decide tatăl cel slab.

La care mandea explodează:

— Îți închipui că te-am cărat până Ia Geneva ca să te urmăresc umplându-ți godacul cu clămpău, Pușculiță-de-Rahat? Toinet probabil că a fost răpit și, în loc să ne năpustim asupra indiciilor ce ni se oferă, trebuie să-l îndopăm pe retardatul ăsta! Ah, nu! La draaaaacu! Oprește, șofer! Uite, Grasule, ia o mie de firfirici, alimentează-ți copilașul și întoarceți-vă acasă!

— Nu te supăra… bâiguie Matahală. De fapt, te afli aici ca musca la arat; dacă ai fi tată, ai înțelege mai bine.

Puștiul s-a și dezmașinat și aleargă în direcția unei brutării zărite la câteva ancabluri mai încolo.

— Cară-te sau fac explozie! îi zic Mamutului.

Învins, acesta coboară din taxi ca să-și ajungă din urmă produsul seminal prelungit.

— Să continuăm! îi zic conducătorului auto, un bătrân spanish cu riduri cenușii și purtând o bască împodobită cu pompoane.

— Musiu, îmi declară acest om de bine, nu mai există tineret.

— Orice coit săvârșit fără prezervativ ar trebui să-i atragă autorului pedeapsa capitală, adaug eu, cu toată convingerea.

Prima oprire pe acest drum al crucii: locuința domnului și doamnei Bergovici, la Corsier, un soi de mare cabană în stil elvețian, pe malul lacului, prevăzută cu ponton și hangar pentru bărci. Un parc înconjoară proprietatea. De lângă portal văd trei mașinoanțe aliniate într-o parcare în fața casei: un Rolls, un Audi decapotabil și o japonezărie în care nu m-aș urca nici în ruptul capului. Ce-o fi în mintea acestor europeni, care fabrică droaștele cele mai frumoase din lume și totuși își cumpără asemenea japonisme? Nu mai au simț civic? Du-te în Japonia și încearcă să numeri tărăboanțele italienești, franțuzești, nemțești, englezești ori suedești. Sufletul maichii Dobriții, pretine! Gălbiorii le vând, cu preț redus, care mai de care, dar nu le cumpără niciodată. Și pe noi de-a dreptul ne invadează fotografii ăștia! Ne vâră pe gât la iuțeală cioacele lor dătătoare de malarie. Ne înecă în mărfuri. Ăsta e pericolul galben pe care mi-l anunța mama-mare când eram de-o șchioapă. Cel economic. Migdalații ne reduc la tăcere nu cu armele, ci prin consumul produselor lor. Ne înșomajează din creștet până-n tălpi. Așa că vinde-ți repede Fiatul, Pejoul, Mergendesul, ca să-ți oferi un Yamamoto sau un Sugiuki, tăntălăule! Sunt mai puțin scumpe, și morfolitorul de parbriz lucrează pe muzică.

Dar să mi-ți revin la opulentul bârlog. Ce-i de făcut? Să intru? Să întreb de „doamna ori chiar domnișoara” dacă e vreuna? Și pe urmă ce să le zic uneia sau alteia? „Nu cumva dumneavoastră ați pus să fie

asasinat, într-un mod foarte ingenios de altfel, un anume Roger Marmelard, la Paris, în urmă cu vreo câteva zile?”

Aici cred că te paște o zbârcă, viteazule Sana. Dacă primprejur se ascunde cheia misterului, vizita matale nu va sluji decât la a-i pune în gardă pe împricinați. Pe de altă parte, dacă nu întreprinzi nimic, lucrurile vor rămâne „în aceeași stare”. Așa că urc înapoi în mașină.

— Du-mă acum la grand Saconnex, pe Șoseaua Curbelor.

Intrigat de conduita mea, taxistul și-o modifică pe a dumisale, începând să ruleze forțos și pălăvrăgind. Este andaluz, din Estepona.

Nevastă-sa e elvețiancă, are un băiat la facultatea de medicină, un câine ciobănesc, o grădiniță în fața casei, reumatism articular, un ceas de buzunar moștenit de la tatăl său și o asigurare casco pentru vehicul. La final, riscă să mă întrebe despre meseria mea. Din fericire, am ajuns la Grand Saconnex, ceea ce îl scutește să-mi audă răspunsul.

Cea de-a doua proprietate e mai puțin fastuoasă decât precedenta. Parcul a fost înlocuit de o grădiniță, Lemanul de o uzină de produse chimice, opulenta cabană de o căsuță, plină de farmec dacă stau să mă gândesc. Audi nu se zărește pe nicăieri, și garajul de lângă locuință e gol. De data asta nu ezit să sun. Apare o tânără agreabilă, îmbrăcată într-un „foi-taior” de lână de culoarea caisei, peste care și-a pus un ștrengar de șorț. Un puciulică smorcăit, blond și care văzut de departe lasă impresia că ar fi olecuță hidrocefal, s-a agățat de fusta maternă, ceea ce reprezintă o fericită inițiativă, acest articol vestimentar fiind crăpat până destul de sus.

Tânăra mă întreabă. Îi răspund. Versiune: sunt însărcinat de casa Audi să întocmesc un anuar al decapotabilelor, în scopul creării unui club care le va oferi aderenților săi mari avantaje. Cuvântul „avantaje” face parte din vocabularul curent în Elveția și e de ajuns pentru a mobiliza interesul mămicii cu fusta desfăcută. Care mămică mă poftește înăuntru.

Frumos hogeac, într-adevăr: acvariu stil, unde se plictisesc de moarte cârduri de peștișori atât de exotici încât par falși, canapea de piele verde, fals cămin cu un foc artificial, mobilă furniruită cu cireș, tablouri forestiere țesute în cruciulițe, de gazdă, când era la pubertate, covoare aduse de pe evazive piețe orientale. Încântător, ce mai! Confortul helveto-burghez. Doamna Strengerinzenait (e numele ei după soț) nu cere altceva decât să sporovăie, ca toate mamele care stau acasă, fie ele elvețiene, franceze ori moldo-valahe. Îmi povestește, cum se cuvine, că nenea al ei e procurist al U.B.S. (Uniunea Băncilor Spălătoare), că au un mic vas cu pânze, că mămica ei e savoiardă, că a avut un avort „cinci ani mai devreme” în urma unui accident și că ar fi fost să fie băiat; tocmai acum, când nu se mai nasc decât fete! Pe urmă și alte lucruri interesante. Cum că, da, sunt fermecați de Audi și că libertatea de a decapota îți schimbă existența, priviți ce bronz mi-a rămas de astă-vară!

În vreme ce ea turuie, simpaticul bebeluș continuă să desfacă fusta

mamei, ca unul care ar fi dezamăgit de ceea ce descoperă în lumea noastră și tare ar vrea să se întoarcă de unde a venit. Manevrele drăgălașului meu complice îmi îngăduie să constat că mămicuța poartă o delicioasă pereche de chiloți albi, de femeie cinstită, și care nu sunt decât și mai imbietori pentru un blazat de talia mea, căruia i s-au tot făcut figuri cu slipuri roșii-tivite-cu-negru, pictate cu floricele, răscroite, cu danteluțe, cu zurgălăi, cu mustețe, cu ațișoare, fără slip. Interiorul casei degajă o sănătoasă mireasmă de curățenie. Trebuie să te simți aici dacă nu fericit, dar nici mai puțin rău – oricum, nu mai puțină cheltuială.

Hubert al ei (așa se cheamă soțul) e mulțumit de cotigă? Da, se dă în vânt după dânsa. Se folosește de ea în fiecare zi? Și încă cum! Cadrele dispun la bancă de un garaj. Merge și în străinătate? Doar în vacanța mare, la Cassis.

În acest caz, mandea nu mai are ce căuta pe aici. Recurg la câteva formule de mulțumire, a căror banalitate mă dezonorează, și mă ridic să-mi iau tălpășița. Muguette (e numele ei uzual) face la fel. În cursul mișcării, Raymond (băiețelul poartă acest nume deloc cinstit) se atârnă de faimoasa fustă, o desprinde și rămâne cu ea în micuțele lui mâini de heruvim. Mama, copleșită de o stânjeneală excedentară, care o face neîndemânatică, nu izbutește să-și recupereze de la inocentul helvet vestmântul sudic, așa că îi sar în ajutor, manevră neașteptată, ce mă aduce în situația de a o cuprinde în brațe și a suspina: „Cât ești de frumoasă!” Și a-i îndesa, fără să înțelegem prea bine de ce, un sărut de opt centimetri adâncime, a-i strecura dextra în chiloții cei plini de castitate iar în consecință mijlociul în despicătura a cărei lubrificare devine imediată. Iată-ne deci, fără a ne fi consultat, dezlănțuindu-ne ca niște demoni ieșiți din focul iadului, gâfâind, dându-ne frâu liber, pierzându-ne capul și mințile adăpostite acolo, luați pe sus, ca printr-o vrajă, de vârtejul dorinței despre care vorbește, în cartea ei, doamna contesă de Paris. Sălbatici, înlănțuiți, sudați, în rut total. Din fericire, micuțul Anatole (cum? se prenumește Raymond? ei și?) se dezinteresează complet de noi, ca să se joace cu fusta pe care și-o dorise atâta, maimuțoiul! Ceea ce îmi îngăduie să-mi dau curs liber, ca la Bursa din New York într-o zi de septembrie sau octombrie negru. Să trag în jos drăguții chiloți, totuși atât de puțin adulteri. Să-mi culc fulgerătoarea cucerire pe canapeaua de piele verde (pe care încep s-o bănuiesc că e de scai curat, însă perfect contrafăcut). Să o așez în poziție operațională și să-i intru în trezorerie ca într-o moară. Ea îmi dă pinteni în crupă, îmi zgârie șalele, scoate bombăneli seismice, face strâmbături simiene, nădușește ***urbi et orbi*** și nu se jenează să-mi accepte obolul seminal atunci când lucrurile ajung la concluzii. După ce a recuperat întrucâtva, murmură întrerupând o tăcere cvasi religioasă:

— Sunt în plină fecundație, fiindcă voiam încă un copil; și acuma de unde o să știu dacă e de la bărbatu-meu sau de la dumneata?

— Nu poți să te înșeli! o liniștesc. Toți copiii comiși de mine au pe fesa dreaptă o pată ca un trifoi cu patru foi. Dacă acela pe care îl sperați nu va avea nimic de felul ăsta, înseamnă că-i de la soțul matale. Am fost încântat să te cunosc.

Retrăgându-mă, mă gândesc la parabola cu paiul și cu bârna din ochi. Eu, care l-am alungat pe Béru fiindcă voia să-i ia băiatului său de mâncare, iată că, în loc să-mi continui ancheta, stau de compostat neveste. Biată carne, atât de ticăloase! Biată puță, atât de lacomă!

Capitolul 7

O galerie imensă, pe Strada Mare. Modernă, în ciuda vechimii imobilului. Ziduri înalte, albe, mărginite de proiectoare. Picturi uniform înrămate în stejar deschis la culoare. Este expus Lerond-Dubay (sponsorizat de Râ d'Adda, care-i protejează pe literații și ceilalți artiști gay). Lucrările zac paralizate, într-o geometrie atrofiată. Se inspiră din graffiti-urile de prin vespasiene și din viermișorii chinezești nefierți. Culorile sunt cantonate în mov și violet, întrerupte din loc în loc, de câte o împroșcătură de carmin, provenind dintr-o apăsare a tălpii artistului pe tubul destupat. O broșură consacrată pictorului lămurește că ideea acestui soi de pictură – numită spontană – i-a venit în adolescență, într-o zi când, consemnat în școală împreună cu un coleg, se masturbaseră amândoi în fața tablei, pentru a-și evalua resiunea genitală.

La intrarea mea, o doamnă aflată la o vârstă agreabilă, cu părul de nuanța albastră a mărilor sudice și purtând la gât o zgardă de câine lucrată din păr de elefant îmi iese, zâmbind, în întâmpinare. Îi spun că am parcurs o droaie de kilometri pentru a vizita expoziția lui Lerond-Dubay. Dânsa aprobă un asemenea demers, ghicind pe dată în mine fraierul documentat. Are un imperceptibil accent slav, cel al aventurierelor de tot soiul sau al bătrânelor nărăvite la joc și care ard gazul pe la mesele din cazinouri, la orele sărace în mușterii, mizând câțiva pitaci. Îmi face onoarea de a-mi prezenta operele Maestrului (mai mult Muiestru, având în vedere apucăturile lui). Mă prefac că mă interesează o pânză reprezentând un cerc cu pustule, așezat pe o linie orizontală, și intitulată „Poporul luând cu asalt Tuileries". Tabloul nu costă decât o sută douăsprezece mii de franci elvețieni, ceea ce este ca și gratis, dacă stai să te gândești că un Ferrari, cap de serie, costă pe puțin dublu.

Comparația asta cu Ferrari îmi oferă deschiderea pentru a aborda capitolul despre Audi. Îți dai seama că mă prăvălesc asupra lui.

— Mi se pare, zic, că v-am zărit, ieri sau alaltăieri, la volanul unui magnific Audi decapotabil, albastru.

Persoana pufnește în râs.

— Cu siguranță că nu: habar n-am să conduc. Dar poate că eram în tovărășia Arianei, care umblă cu așa ceva.

— Cine-i Ariane? arunc cât se poate de într-o doară.

— Proprietăreasa galeriei.

— Am cunoscut o Ariane care lucra în comerțul cu picturi; Ariane și mai cum?

— Ariane Bergovici.

Mă trec fiorii. Bergovici e numele planturoasei proprietăți unde n-am cutezat să intru.

— Doamne, exclam, n-are cumva o minunată cabană la Corsier, pe

malul lacului?

— Exact! răspunde slava cu păr azuriu.

Cu viteza sunetului îmi spun că o chestie nu e în regulă: cum se face că Serviciul automobile menționează două înmatriculări diferite pentru una și aceeași hodoroagă? Dar un geniu de teapa mea nu rămâne mult timp în expectativă.

— Oare doamna Bergovici nu deține două mașini Audi? Interlocutoarea încuviințează.

— Adevărat. Soțul ei a cumpărat două, la aniversarea căsătoriei, în primăvară, și le-a comandat de aceeași culoare. Una pe numele lui, cealaltă pe numele galeriei care-i aparține Arianei.

Încetează să mai zâmbească și-și stăpânește o tresărire.

— Ciudat, zice. Un băiat mi-a pus ieri aceeași întrebare.

Scumpul de Toinet! Ce bine a știut s-o ia pe firul apei, șmecherul! De data asta, cucoana nu se mai gândește să-mi vândă un Lerond-Dubay, în ciuda prețului „suplu" al acestuia. Instinctul o avertizează că nu sunt deloc un nonșalant aflat în trecere, ci mă bronzez într-un anume scop la soarele reflectoarelor ei.

— Cine sunteți? mă ia din scurt, trăgându-se doi pași înapoi, ca și cum aș fi apărut din Cernobâlbâit.

La ce bun să o mai sâcâi? Sinceritatea îmi stă în fire.

— Sunt de la poliție, recunosc arătându-i pe fugă legitimația (și ținând arătătorul peste banda tricoloră, ceea ce îmi permite să-i dau de înțeles doamnei că pot fi, foarte bine, un copoi elvețian). Autoritățile franceze ne-au cerut să efectuăm un control în legătură cu un Audi albastru decapotabil care ar fi provocat, acum câteva zile, un accident la Paris.

— Cu siguranță că nu e acela al Arianei, mă asigură dama care slăvuiește din cap până-n picioare. De mai mult timp ea a plecat în Maroc, cu soțul. Marrakech, Mamounia.

— O pereche unită, s-ar zice.

— Doisprezece ani de fericire!

— Ce v-a întrebat tânărul de ieri?

— Aproape aceleași lucruri ca și dumneavoastră.

— Și ce i-ați răspuns?

— Păi… aceleași lucruri ca și dumneavoastră.

— Prietena Ariane merge deseori la Paris?

— Firește. Cei mai mulți dintre pictorii pe care îi expune locuiesc în Franța, cu excepția câtorva artiști elvețieni precum Grossmüll și Pétardosch.

— Cu ce se ocupă soțul ei?

La chestia asta cucoana o mâlcește. Apoi, cu un alt ton:

— Ascultați, eu sunt doar managerul acestei galerii. Dacă vreți întrebări de pus familiei Bergovici, trebuie să vă adresați chiar ei.

— Ei bine, asta am să și fac, scumpă doamnă.

Și ies. Băiețandrul a făcut ieri același lucru. Unde s-a dus pe urmă? De fapt, fermecătoarea Muguette nu i-a menționat vizita. Capitală chestie! Dacă nu l-a văzut, ar însemna că pe pista Bergovici s-a poticnit Antoine bis al meu. Ceea ce era de demonstrat.

Un bistrou din apropiere mă adapă cu trei deți de carburant și-mi oferă telefonul lui cu fise. Găsesc în anuar, fără greutate, biroul lui Strengerinzenait, la rubrica „Grand Saconnex". Îmi zic, îmi repet: „Ceea ce era de demonstrat: dacă mămica suscrăcitoare nu l-a văzut pe Toinet, ***înseamnă că el n-a avut nevoie să mai meargă la acest proprietar de Audi decapotabil***! Și dacă nu s-a mai dus aici, înseamnă că descoperise de-acum ce căuta viteazul meu puștiulache!"

— Strengerinzenait! anunță Muguette, respectând prin asta obiceiul elvețian care solicită ca un interlocutor să se prezinte mai înaintea celui care l-a sunat.

Și eu, cu voce gâtuită:

— Dulce Muguette, eu sunt.

— Dumneavoastră cine?

— Cel care tocmai a plecat de la dumneata după ce trăise o clipă de fericire rară, ca nicio alta.

— Nu înțeleg ce spuneți! zice ea. E o farsă ori o greșeală?

Mă benoclez la ticăitoare. Drace, negustorul mămicii s-a întors și eu o vâr în budă cu telefonul ăsta.

— Cum? o dau atunci cotită. Nu sunteți doamna Muguette Grandelame?

— Nici vorbă, aici e Strangerinzenait Muguette.

— Vă rog să mă iertați.

Închid. La naiba, va trebui să aștept până mâine, de vreme ce pinguinul s-a întors pe banchiză! De ce oare încornoraților nu s-or mulțumi să fie doar încornorați și să nu deranjeze pe nimeni? Trebuie să se ivească pe nepusă masă, lua-i-ar! Și nici măcar nu sunt o rasă pe cale de dispariție! Mă duc să-mi termin cinzeaca de trei deți. Lichidul e ușor, aromat cât cuprinde, ca majoritatea vinurilor albe elvețiene. Chelăreasa e o grăsună, borțoșită de o pungă unde-și ține biștarii. Chemisier alb, fustă neagră, mereu în dezordine.

— Vă place? mă întreabă arătând spre flacon.

— Da, dar mai puțin decât matale! răspund, fiindcă sunt incorigibil.

Îmi trage un zâmbet în comparație cu care acela de pe cutia de La Vache-qui-rit aproape că seamănă cu surâsul Giocondei.

— Nu prea sunt mușterii, observ.

— Fiindcă ne pregătim de închidere.

— Mai am timp să dau un telefon?

— Voia la dumneavoastră.

Telefonul se află între umblătoare și bucătărie, cei doi poli ai vieții zilnice. Anuarul din Geneva, strălucitor de nou, se odihnește pe o măsuță. Omoloagele sale de la noi de acasă sunt mototolite, hârtănite,

mâzgălite, cu filele rupte fără rușine! Îi descopăr cât ai zice pește pe Bergovici la Corsier. Îmi răspunde glasul unui bărbat cu accent portughez.: „Nu, domnu nu aici. Nece doamna. Esto în voiaje în Moroco. Nu se întorce decâte seputămâna viitoare”.

Această confirmare a călătoriei stăpânilor îmi convine. Chelăreasa (e apelativul rezervat în Elveția chelneriților de bistrou) a început să strângă decorurile. Și-a deshămat punga ventrală și pare mai puțin grasă. Îi zâmbesc din obișnuință. Totdeauna le zâmbesc femeilor; tuturor femeilor, fie că sunt tinere sau bătrâne, frumoase ori urâte; fiindcă mă simt complice al tuturor femeilor creațiunii.

— Ești al naibii de frumoasă! îi murmur.

Așa și iar așa, toată vremea, Antonio al mătălică. Cu cele mai afurisite pocitanii. Și chestia cea mai monstruoasă e că ele o cred pe loc. Nu există femeie care să nu dețină măcar un singur motiv valabil pentru a se lăsa înșurubată. Dacă n-aș fi făcut-o de curând, cu cheflia asta aș fi avut parte de o cavalcadă căzăcească pe una dintre mesele cârciumii, cu nasul în mamelele ei războinice, nu chiar atât de fleșcăite pe cât lasă să se creadă volumul lor. Biberoane rurale, bătrâne amic! Cu niște gurguie cât pompele de desfundat chiuvete. Bineînțeles, nu reacționează cu voluptate, și ciufuliciul le e cât coamele de cai. Dar mi-ți suportă fără să se clintească până și cele mai nasoale asalturi soldățești. Ah, ticăloasele planturoase! Mai ales să nu le neglijezi! Să păstrezi contactul cu aceste țepene țâțoase, bucăloase, burtoase și pulpoase, atât de masive, atât de pasive în amor. Sămânță de fete cu copii. Ba nu: de mame celibatare, cum li se spune în epoca noastră de nevăzători, de neînțelegători, de handicapați motori și de oameni de orice culori. Un plonjeu episodic în văgăuna lor dodoloață te aduce înapoi la timpurile tăvălelii pe căpițe de paie, ale descăpăcirii de-a-n picioarelea și pe fugă, ale invaginării pe nepusă masă, chestii pe care ele le acceptă fără prea multă plăcere, dar cu satisfacția de a se arăta femei odată pentru totdeauna.

Mă inspiră huria asta care miroase vagamente a cârnat din carne de vacă, a parfum împrăștiat pe mari suprafețe, a curățenie și a subsuoară surmenată.

— Sunteți un zeflemist! ripostează ea.

— Nu, amator de fete frumoase. Ţii de una singură cafeneaua asta?

— Patronii sunt plecați la nunta unei rude.

Așa care vă să zică? Uite că mister Gogu mă și trage de colțul slipului! Încearcă să mă alerteze. Nu și-a luat porția cu maica Muguette, pe semne din pricina mucosului a cărui prezență îmi înfrâna ardorile. Suntem niște vulnerabili noi, hăndrălăii!

— Ai vrea să-mi dai un cioculeț? o întreb, fiindcă în timpul liber vorbesc romanda.

— Trebuie mai întâi să închid localul.

Și gata socoteala. Numai că nu-mi mai convine. În asemenea împrejurări, totul e ca în cazul clătitelor cumpărate de la dughenele de

pe stradă: dacă nu le halești pe loc, se răcesc și nu mai ai poftă de ele. Într-adevăr, mister Gogu încetează s-o mai facă pe majoreta și începe să se pleoștească în cotețul lui. Ceea ce constatând, îi zic chelăresei că sărbătorirea dindărătului ei rămâne pe de altă dată și mă tirez pe Strada Mare, de acum pustie, abandonând-o pe damicelă în dezamăgirea ei.

Cobor pe picioare spre centrul urbei și în fața magazinului de bijuterii Cartier, găsesc un taxi. Mă las dus la aeroport, de unde închiriez o hodoroagă. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început – un sticlete are nevoie, mai mult decât orice, de libertatea de mișcare.

După treizeci de minute, iată-mă întors la Corsier, la uriașa cabană a Bergovicilor. Las birja într-un ascunziș propice de închiriat și pornesc la luptă.

Latura mea „câine de vânătoare” a ieșit la suprafață.

Și acum, dacă binevoiești, vom lăsa liberă o pagină pentru publicitate.

Capitolul 8

Bineînțeles, sunt groaznice calupurile publicitare televizate, care îți taie macaroana în plin avânt al Formulei 1 sau chiar în clipa când taica Bronson, cu mutra lui de mops deprimat, se pregătește să dea iama în briganzi! Dar, în fond, chestia asta te pune în priză directă cu viața. Bombonelul care mușcă dintr-un măr necopt fiindcă și-a puțuluit fasolele cu Gingibar, în vreme ce colegul lui de serviciu își culege de pe jos clapetele când gustă dintr-o gogoașă; drăguța doamnă blondă care îți vâră sub nas anticorcodelul ei protector absolut, îngăduindu-ți astfel să-i faci tot ce poftești, (orice, cu excepția înșurubatului); și bucătarul meridional care nădăjduiește să înhațe Nobelul cu noul lui condiment ca să nu mai vorbim, firește, de toate matracucile lăudându-și detergentul miraculos căruia nicio pată de tomate, de colastră sau de ciocolată nu-i rezistă! Odă înălțată cotidianului, amice! Fericirea de a exista și de a-ți vedea viața de ocnaș ușurată de scormonitorii (după firifirici) de geniu!

Uneori apar și găselnițe. Câteodată îmi pun în minte să mă convertesc în agent publicitar, cred că aș avea aptitudinile necesare; aș inventa mii de clenciuri nostime pe care le-aș vinde la greutatea lor în aur. Asta mi-ar permite să-mi schimb droașca. 600 SL-ul meu are de acum șase luni! În afară de slujba asta sau aceea de mâncător profesionist de păsărici nu prea văd ce altceva aș mai face dacă mi-aș lăsa actualul serviciu.

Când mă apropii de grilaj, un molos dat dracului se precipită mârâind. Unul nasol! De ăia care nu latră, ci te fac bucăți. Degeaba încerc să-l domesticesc sporovăind cu el, tipul n-o lasă deloc mai moale, ci se băloșează de toată frumusețea. Sictirit și cu toate că iubesc animalele atunci când nu mă calcă pe coadă, îmi scot amicul inhalator de buzunar, semnat Mathias, și-i ofer un spriț în botic. Nătărăul strănută de trei ori, amorsează o săritură și se lungește pe o parte, k.o. Pentru o bună bucată de vreme.

Mă pregătesc atunci să escaladez gardul incintei, dar fac la loc comanda. Genul ăsta de bârlog îmi dă de bănuit că a fost prevăzut cu un sistem de alarmă. M-am prins la fix! Stiloul-lanternă îmi dezvăluie o sârmuliță neagră întinsă de-a lungul întregului gard. Întreprind un tur, de la distanță, al proprietății, care tur mă duce până la lac. Grilajul se prelungește în apă pe o distanță de vreo zece metri, ceea ce mi se pare a contraveni noii legislații cerând ca orice țărm să rămână de domeniul public. Dar există anterioriități care primează încă, prin puterea obișnuinței.

Mă îndrept către micul port de agrement din apropiere, unde ambarcațiile cu pânze și cu aburi țopăie pe apa întunecată. A căzut noaptea. Tot scotocind prin întuneric, descopăr o bărcuță amarată de un vas cu pânze, destul de mare, acoperit de prelată. O dezleg, iau loc în

ea, îi pun unde trebuie cele două rame scurte și, încetișor, romantic ca într-un Lamartine din prima tescuire, mă tot duc spre debarcaderul domeniului Bergovici. Luna nu dovedește prea mult zel în „mantia ei de nori” cum ar fi scris o doamnă de la Femina, cu voaletă și mitene.

Am ajuns. Constat că hangarul pentru ambarcații e de mari dimensiuni și lipit de cabană, așa încât pariez pe o lună de miere la Veneția contra o duzină de ciulini în nădragii tăi că există o ușă de comunicație între casă și numitul hangar. Poate că, din punctul de vedere al alarmei, această ieșire a fost neglijată (sunt cu ochii pe alarmă!). Grație veșnicului meu sesam, trec pe oblonul rulant al parcării acvatice. Descopăr înăuntru un Riva Aquarama Special, cu motor dublu sub frumoasa lui prelată albastră. E așezat pe un leagăn pe roți, care îngăduie să fie pus la apă și tras pe uscat cu ajutorul unui troliu electric. O scăriță e sprijinită pe pupa ambarcației; presupun că slujește la manevrarea husei de pânză groasă.

Așa cum am ghicit, există bine mersi o ușă de acces spre casă. O inspectez minuțios cu lanterna de buzunar și, în cele din urmă, descopăr o găurică în partea de sus și în stânga boiandrugului, de unde iese o sârmuliță neagră ce se pierde în zid.

Am împopistrat-o ca popa din Popești! Dacă deschid ușa, declanșez alarma generală. Perplexitate a copoiului rafinat. Cum să învinge obstacolul? Continui, furios, să inspectez locurile și, în cele din urmă, observ ce era de observat: o trapă metalică fixată la nivelul solului și care, după mine, trebuie să slujească la introducerea în cabană a furtanelor furnizorului de păcură. Măsoară cam cincizeci de centimetri pe cincizeci, ceea ce ar constitui o deschidere suficientă pentru a permite trecerea zveltului San-Antonio. Doar că mai e un clenci: panoul e închis prinăuntru și, foarte probabil, cu un zăvor de oțel. Nimic mai primitiv decât un zăvor, dar nimic mai neînduplecat. Apăs placa metalică; se mișcă, fiindcă balamalele au un joc. Îmi spun că mi-ar trebui niște unelte. Caut prin hangar fără să descopăr nici măcar coada vreuneia. Poate că există pe vapor o trusă de depanare?

Tras mereu de ață spre noul Riva, urc scărița, deznod capetele prelatei și mă strecor în vedetă (nu-i prima vedetă în care pătrund). E cât pe ce să-mi rup vreo două-trei picioare, fiindcă pernele de plajă au fost scoase iar puntea este larg deschisă către motoare. Lanternez iarăși. Compartimentul miroase a ulei. Admir arborii elicelor al căror crom strălucește. Remarc deasupra lor un soi de firidă ce se întinde pe toată lățimea Rivei. Nu găsesc nicio explicație utilității ei.

Acest container posedă un capac culisant pe care mă grăbesc să-l acționez. Lada a fost etanșeizată la interior și e riguros goală. Abandonez micuțul mister pentru a mă duce la habitaclul din provă. Umblătoare escamotabilă, reșou încorporat, scaune transformabile în cușete, chiuvetă. Nu e mare confort, dar poți trage aici o damicelă, când vaporul e la ancoră, ba chiar petrece la bord o noapte proastă, dacă ai

somnul solid.

Descopăr lada cu scule a viselor mele. Conține un întreg clan de șurubelnițe. O înhață pe cea mai solidă. Mă mai înarmez cu o cheie și un ciocan. Astfel echipat, mă întorc la chepeng. Vâr capătul șurubelniței pe lângă balamale și o bat cu ciocanul. Nu sunt meșteros de felul meu, dar îmi umblă mintea. Deși metalic, chepengul se crapă nițel. Împing prin deschidere cheia mecanică, scot șurubelnița și o strecor pe partea cu zăvorul. Scopul meu e să-l fac pe acesta din urmă să lunece înapoi. Grea afacere! Știi cât îmi ia până să-i vin de hac animalului ăsta? Spune o cifră. Oricare ar fi, o să-ți răspund că e prea mică. Douăzeci de minute, frățioare! Asta înseamnă perseverență! În vremurile noastre, omul lipsit de așa ceva o ia în buze. Și chiar ca s-o ia în buze e nevoit să insiste!

Sunt tot o apă (și-un pământ) când panoul se dă la o parte – dar ce triumf! Îndârjirea asta e demnă de toată stima mea (și poate că și nițică dintr-a ta?). Mă strecor prin deschidere și aterizez într-un subsol cu pereții acoperiți cu faianță, ca aceia ai unei spălătorii. De altfel chiar asta și e. Mașinile de spălat stau aliniate pe lângă zidurile despărțitoare. Număr șapte, ceea ce mi se pare mult prea ***much*** pentru o singură locuință, oricât de barosană ar fi ea. Parcă aș fi nimerit la un negustor de aparate casnice.

Cunoști flerul de excepție al lordului San-Antonio? (Dacă vreun nene merită Ordinul Jaretierei, apoi eu sunt acela, nu?) Ce mă împinge oare să deschid ușa cu geam a uneia dintre mașini? Nu știi? Nici eu; dar ce vrei – asta se cheamă fler. Înăuntrul aparatului se află un maldăr de săculeți de pânză. Îi adresez unuia dintre ei o înțepătură de șurubelniță și, cum te și așteptai, din el curge pulbere albă. Are consistența făinii, culoarea făinii, dar nu e făină. Da, amicule: heroină. Pură. Dacă toate cele șapte mașini de spălat sunt pline, aici se găsește o avere! Am priceput: alde Bergoviciul face trafic între Franța și Elveția, cu frumosul său Riva de acaju. Agreabil vasul ăsta de agrement.

Acum, că am bătut la chepengul potrivit, trebuie să-l găsesc pe Toinet. Ceea ce e mai periculos abia rămâne de făcut! Cu pași de lup de stepă (grozav îmi place acest cuvânt compus) ies din falsa spălătorie și pornesc pe un coridor zugrăvit cu var. Trec prin fața unei pivnițe cu vinuri, apoi prin fața unui carnozet[4] de unde ies încă mirozne de vânturi brânzărești. Mă pregătesc să-mi urmez calea, când aud pe neașteptate niște hohote de plâns. Uite ceva neobișnuit. Tulburător chiar.

Ciulesc urechile. Tristul zgomot provine de sub o scară, îngustul spațiu fiind păzit de o ușă scundă. Prevăzută și ea cu zăvoare, prin exterior de data asta, și pe care le acționez în mod deliberat. O violentă duhoare de animal mă agresează. Hohotele au încetat. Celebrul[5] își dirijează fasciculul lanternei spre cuibul de șobolani – și dacă trăsnetul m-ar lovi în scăfârlie, mi-aș face din el clop!

Știi pe cine descopăr aici?

„Pe Toinet!” vei striga tu, ca orice ins sărac cu duhul, care nu se

scarpină niciodată cu mâna dreaptă la urechea stângă. Nix, caraghiosule. În temnița improvizată, fără aerisire și măsurând cel mult doi metri pe doi, se află Alexandre-Benoît și fiul lui, Apollon-Jules. Încătușați ca lumea și ca neoamenii. Tancul e cel care se smiorcăie. Nu zbiară, fiindcă li s-a înfundat în rât o fâșie de pânză lată cât Autostrada Soarelui.

Îngenunchez lângă ei ca să-i dezleg. Lacăte barosane încuie lanțurile. Și știi că în cazul meu e de ajuns doar să le scutur – așa că iată-i pe cei doi liberi, în mai puțin timp decât îi trebuie unui ceasornicar să-și bage cheița în cadranul cu același nume.

— Să vă tacă fleanca atunci când vă voi scoate călușurile! le recomand. Că de nu, o să plouă cu castane!

Dar în ceea ce-l privește pe Appolon-Jules, e ca și cum ai dăscăli o țestoasă de mare! Îndată ce fleanca îi devine operațională, începe să miorțăie:

— Mi-e foame! Vreau varză călită, cu o grămadă de slănină și de cartofi.

— O muclești odată, lua-te-ar dracii de fecior de târfă? îi strig în șoaptă, înșfăcându-l de guler, ceea ce nu face decât să-i sporească urletele. Grasule, spune-i handicapatului tău să-și țină fleanca, altfel o să fim jupuiți precum caii de mină dați la reformă.

De data asta, Mamutul trece de partea mea.

— Unchiul Antoine are dreptate, îi zice moștenitorului. Dacă țipi, oamenii cei răi care ne-au închis aici vor apărea să ne scuipe cu sâmburi de mare calibru, micuțule. După ce-o să scăpăm, o să-ți fac cinste cu cea mai mare porție de varză văzută vreodată, odorul meu, ai încredere în tăticu'.

Urmează, adresate mie, trei faze explicative. La despărțirea de mine, Béru i-a cumpărat clămpău monstrului său, pe urmă a luat un taxi și i-a repetat adresa dată de mine precedentului. Odată ajunși la Corsier, Șuncă a încercat să pătrundă în cabană pe ușa din spate. Abia trecuseră de gard, când doi indivizi și-au făcut apariția, însoțiți de un câine afurisit, și i-a pus la păstrare, nu înainte de a-i fi scotocit. Iată, ***that's all***! Poveste scurtă și aproape fără cuvinte.

— Doi indivizi, spui?

— ***Yes, săr***!

— N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

— O servitoare borțomegoasă.

— N-ai auzit nimic care să trădeze prezența cuiva aici în subsol?

— ***Niente***, nenicule.

Ceapa mea arată soarele zece seara. Cam prea devreme pentru a încerca, fără arme, o aventură prin hogeac. Un cazan de calorifer începe să duduie în apropiere. Zgomote. Un alt zgomot se întrepătrunde. Mi se pare că recunosc sistemul de epurare al unei piscine.

— Încearcă să găsești ceva care să ne poată servi să ne apărăm, îi zic

lui Béru. Eu plec în recunoaștere. Și mai cu seamă împiedică-l pe Slană al tău să facă gât.

La capătul coridorului, valuri de lumină verde se zbânțuie pe tavan. În dreapta e un perete de sticlă. Nasul meu nu m-a înșelat: de cealaltă parte a peretelui se găsește o piscină de vreo douăzeci de metri pe zece, îmbrăcată în plăci tot de sticlă, de culoarea jadului, și luminată de proiectoare subacvatice. O bucurie de-mi vine să mă scap pe mine face să-mi explodeze intimitatea. Trei persoane se bălăcesc în ciorbiță – două rașpe și-o bipoașcă. Păi atunci totul se reduce la o floare la ureche! Niște oameni care se scaldă sunt niște oameni la discreția oricui.

Dar îmi pun zăbală exaltării, totdeauna un sfetnic prost. Cunoști frica de a câștiga a tenismenilor? Au în rachetă trei mingi de meci și-și domină sub raport tehnic adversarul – și uite că, de spaimă, îi lovește cufureala, se pune pe adunat greșeli, dau cu lămâia în moacele spectatorilor! Așa că potoleală, Antoine! Ia-o cu binișorul. Cu tot binișorul.

În loc să mă năpustesc, trec târâș prin fața peretelui de sticlă, pentru a continua cercetarea locurilor. Ajung la un garaj de mari proporții, unde dorm trei mașinoanțe apetisante, printre care două Audi albastre, decapotabile. Și ceea ce căutam fără să știu despre ce e vorba îmi sare în vitrine. O priză electrică mobilă, la capătul unui fir înfășurat pe un tambur. Conectez la curent ștecherul de la celălalt capăt al conductorului și pornesc cu firul după mine. Piscina se află alături, cablul va fi îndeajuns de lung.

Intru liniștit, cu alura unui tehnician care umblă pe un platou de filmare.

— Bună seara, pretini! le strig celor trei. E bună baia? Tipii și cu fata rămân ca niște tarte cu cremă de vanilie.

— Am găsit firul ăsta în garaj, îi anunț fluturând extremitatea pe care o țin în mână. Daca îl arunc în băița voastră, oameni buni, veți fi electrocutați cum mă vedeți și cum vă văd.

După expresiile lor, realizez că dacă li s-ar practica o electrocardiogramă în clipa asta, undele lui Pardee ar arăta ca niște domuri iar undele „Q” ar fi al naibii de adânci. Situația ajungând sub control, îl strig pe Béru, care nu întârzie să se (era să zic „profileze”, de parcă Grasul ar avea vreun profil!) arate.

— Văd că ești călare pe problemă, apreciază seniorul tejghelelor. Fiindcă nu se există nicicând unul mai perspicace decât dobitocul ăsta. Văzându-mă pe marginea piscinei, în mână cu un cablu derulat, a priceput îndată despre ce mergea vânzarea. Apariția pitorescului tandem sporește stupoarea celor trei înotători, care se întreabă care mai de care cum de-am putut pătrunde în cabană fără să declanșez alarma.

— Dacă domnișoara binevoiește să iasă din valuri și să mi se alăture, zic, ar fi amabil din partea ei, fiindcă detest să le execut pe doamne.

Genial în materie de psihologie, nu? Fata nu așteaptă să i se repete și

sare afară din bazin ca un delfin savant. Bine construită, cu tot ce-i trebuie și unde-i trebuie. Sânii cam sărăcuți, dar trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Coapsele îi sunt apetisante, dosul armonios. Tufișul, cu siguranță, abundent. Trebuie să aibă pletele cafeniu-roșcate, dar acum, ude, par negre. Buze cărnoase, privire desfrânată când nu e plină de groază.

— Domnilor, mă adresez celor doi cocoșei care înoată câinește ca să nu se scufunde, acum îmi veți zice ce-ați făcut cu tânărul pe care l-ați interceptat într-o cabină telefonică.

Băieții dau din labe fără o vorbă.

— Aud? zic apropiind de apă firul electric.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunde unul dintre ei.

— Nu intrați în jocul ăsta, că vă alegeți cu 220 de volți prin testicule și pe aiurea! le făgăduiesc.

Cel de-al patrulea gulgutier strigă:

— Nu cunoaștem niciun tânăr. Nu pricepem nimic din ce zici. Mă întorc spre fata care dârdâie la patru pași de mine.

— Prietenii matale nu pare să-și dea seama de situația lor, scumpă creatură de vis. Când oamenii apropiați mie sunt răpiți, îi găsesc întotdeauna, cu orice preț. I-am eliberat pe acești onorabili godaci la care țin, acum îmi trebuie băiatul. Ca să-l recuperez, viu sau mort, voi merge până la capăt.

— Nu există niciun băiat pe aici! răspunde ea, cu un accent care ar putea fi austriac. Nicio clipă n-a fost vorba de vreun băiat, ai greșit adresa. I-am capturat pe grasul ăsta și pe puștiul lui fiindcă se ocupau de noi într-un fel insuportabil. Dar n-avem niciun băiat.

Să știi că minte admirabil. Actriță de mare clasă. Deodată o voce scrâșnită răsună în spatele nostru. De data asta cu un accent helveto-nemțesc:

— ***Vasistas***?

Ne întoarcem și constatăm o balabustă în bluză albă și înarmată cu o petardă de cel puțin 9 mm diametru. Deține o mutră de grenadir și ne săgetează cu niște ochi aidoma unor baionete știrbite. Zărește firul pe care l-am derulat și zbiară sălbatic:

— Pune-l jos, că de nu, trag.

Frântură de clipă pentru a aprecia situația. Dacă nu las firul din mână, grăsana mă plombează pe loc. Stă scris pe muia ei, cu litere de afiș anunțând mobilizarea generală. Așa că-l pun jos. Borțomega întreabă, într-o franceză care nu i-ar îngădui să scrie o urmare a scrisorilor doamnei de Sévigné:

— Pe unde ați făcut să intrați de-ați venit?

— Prin spălătoria unde ascundeți cocaina de menaj! îi răspund; nu fără umor, te rog să fii de acord.

— ***Ach***! răspunde ea.

Sau ceva asemănător, după care te aștepți să scuipe un gândac de

bucătărie. Pe urmă peripețiile se schimbă brusc. Teutonica autoritară scoate încă un țipăt și se precipită în piscină. Știi de ce? Fiindcă Bérurier-fiul s-a strecurat în spatele ei, fără ca balcâza să-i dea atenție, și-a luat avânt de tăuraș impetuos și mi-a catapultat-o pe baborniță în valuri, unde, cu toate că nu cunoaște înotul, dânsa a căzut ca un topor, cu bombardea cu tot. Dar lucrul nu e grav, și vei vedea de ce. În goana ei involuntară, tanti Gertrude a agățat cu bombeul papucului cablul pe care mă obligase să-l las jos. Numitul atârnă acum în apa ai cărei trei ocupanți sunt fulgerați instantaneu.

Frumoasa damicelă, dându-și seama ce s-a petrecut, face o criză de nervi. Béru pleacă la garaj, pe urmele firului, ca să-l debranșeze. Numai că-i prea târziu – cei trei sunt atât de morți, încât doar în vreun episod din ***Fantomas*** ar mai putea reveni la viață. Or eu produc ***San-Antonio*** și sunt o firmă serioasă.

— Franz! geme fata, întinzând brațe de soție de terra-novieni pieriți pe mare, către apa unde negustorul ei a și încetat să se mai zbată.

O apuc de umeri.

— Spune-mi unde e băiatul sau te arunc după ei!

Pentru că n-a avut când să afle că acum curentul e întrerupt. Așa că urlă, zbuciumându-se:

— Lasă-mă în pace cu băiatul dumitale! Nu-l cunoaștem! Nu știm de cine e vorba!

De data asta îi dau crezare. Fin psiholog, cum mă mândresc că sunt, ***realizez că, probabil, spune adevărul***. O trag spre un ținut ospitalier, ca să ne conversăm mai calm.

***

Un mic salon-fumoar agreabil, tapisat în roșu, cu scaune îmbrăcate în albastru. Am luat din cuier, în trecerea prin hol, un impermeabil de preot auster și am înfășurat-o pe fată în el. Iat-o cuibărită într-un fotoliu. Îi torn un pahar întreg de Drambuie, extras dintr-o sticloanță cu asemenea nectar. Ea îl înghite ca pe o împroșcătură de sloboz.

— Trebuie să vorbim, îi zic. Ești de acord?

Încuviințează. O chestionez. Îmi răspunde. Și iată un rezumat, ca să nu te plictisesc cu o serie de întrebări și lămuriri care ar deveni iute obositoare.

Este sora lui Bergovici. Soțul ei, unul dintre electrocutați, se ocupa de un important trafic de droguri, împreună cu al său cumnat. Se duceau să ia, cu Riva, încărcăturile de heroină, dintr-un port mic, între Tonon și Evian, sub pretextul că fac schi nautic, și le aduceau la Corsier de unde drogul era mai apoi repartizat principalilor intermediari din Confederație. Operație mănoasă pentru cele două familii.

Până aici, totul merge bine, doamna sporovăie fără să protesteze. Dar când pun pe tapet asasinarea lui Marmelard de către Denis Fauboursin,

șantajul cu fotografia compromițătoare căruia transportatorul îi era victimă, ancheta lui Toinet la Geneva și răpirea acestuia în plină comunicare telefonică, dânsa neagă. Nu, nu, niciun fel de probleme cu Parisul, jură că nu știe nimic despre omuciderea pusă la cale de o doamnă în alb circulând într-un Audi albastru. Niciun semn cu privire la Toinet.

— Pentru Dumnezeu, strig, a făcut o vizită la galeria de pe Strada Mare! Fata de origine slavă care o conduce mi-a vorbit despre asta fără ca măcar s-o fi întrebat.

— Nu spun nu, replică „salvata”, dar n-a venit niciodată aici!

— Și directoarea galeriei nu v-a alertat după vizita tinerelului?

— Nu avea motive s-o facă, deoarece nu știe nimic despre stupefiante. Pe lângă asta, fratele meu și nevastă-sa sunt în excursie în Maroc.

Trei morți – și tot n-am dat de urma lui Toinet! mă gândesc cu amărăciune. Auzi, nu cumva chestia asta seamănă cu un eșec usturător? Răspunde-mi cinstit, sunt băiat mare, pot înțelege orice.

Năvală a lui Béru, cu mânecile suflecate, cu gura plină. Și care o întreabă pe văduvă:

— N-aveți nicio piperniță în hardughia asta? Mormolocu meu vrea să mântuie un rest de rață cu portocale și i se pare nu destul de condimentat.

Capitolul 9

După rața cu portocale, Bérurierii au consumat o strachină cu pateu de țară, pe urmă și-au confecționat o omletă din douăsprezece ouă, înainte de a suci gâtul unui platou cu brânzeturi și a da gata o juma' de tartă cu fructe. Tatăl a băut trei sticle de Côte-du-Rhône iar fiul o jumătate de Porto veritabil din anul de grație 1958, băutură pe care bătrânul lui i-a îngăduit-o, fiindcă e dulce, deci inofensivă și potrivită copiilor, după părerea Bérurianã. Când și-au terminat ei festinul am terminat și eu punerea în scenă pe care o auzisem cu încuviințarea surorii Bergovici. De comun acord, am convenit asupra unui pact de neagresiune. Amândoi travesteam tragedia în accident (pentru a asigura libertatea mea de mișcare) iar eu uitam de cele șapte mașini trucate, burdușite cu „albitură".

Am procedat în felul următor. De vreme ce tot era în costum de baie, văduva a pescuit revolverul pe care gorgona borțoșită îl târâse în cădere. Apoi, după studierea tabloului electric, am decuplat reflectoarele din piscină. Pe urmă am căutat o lampă numită „plimbăreață", racordând-o la cablul ucigaș. Versiune oficială: cei trei ocupanți ai cabanei se scăldau când, ca urmare a unui scurt-circuit, toate becurile din casă s-au stins. Femeia a ieșit din piscină pentru a o chema pe menajeră și a-i cere lumină (cum a făcut și bietul Goethe pe patul de moarte). Grăsana a venit cu plimbăreața. Dar s-a apropiat prea mult de apă, a alunecat pe pietrele ude și a căzut în piscină, electrocutându-i pe cei aflați acolo și găsindu-și și ea pieirea. Lucrătură de maestru. Ceea ce dovedește că un bun polițist ar putea deveni și bun criminal.

Îi culeg pe umflații mei și spăl putina, în timp ce naiada alertează autoritățile. Nu știu ce lovitură am dat, dar de încasat am încasat una țeapănă! Trei persoane trimise pe ceea lume! Din vina mea, la urma urmei și dacă stai să recapitulezi. De acord, eu unul n-aș fi cufundat nicicând firul în apă, și numai o întâmplare nefericită a făcut ca… Totuși mandea a avut ideea acestui procedeu de intimidare! Și toate astea fără să-l fi putut recupera pe micuțul Toinet!

În vreme ce mă întorc spre oraș, capăt dreptul, firește, la un concert gazometric al tandemului Bérurian, cu acompaniament de mirosuri ușoare, aidoma celor scăpate dintr-o tăbăcărie. Găsesc un hotel dispunând de două odăi libere; în cartierul gării, cam prea cosmopolit pentru cumințea Geneva. Cufundându-mă în somnul celor cu inima neîmpăcată, aud cum fiul Bérurier îl hărțuie pe bătrân:

— Auzi, papa, mâine îmi cumperi varza aia cu cârnați?

O voință de fier într-o găoază de catifea, ăsta e Apollon-Jules.

Pe parcursul somnului sunt supus unui vis pe care nu ți-l voi povesti, fiindcă îmi scapă, dar care m-a făcut să mă încoțopenesc rău de tot. Genul de învârtoșare dureroasă și durabilă, pe care regreți că n-o poți

fructifica pentru agrementul unei cocoane. Adevărată bâtă din epocile când omul dormea în peșteri neclimatizate. Ce să mă fac? Să-l vâr pe Băiatul sub robinetul de apă rece? Ar însemna automutilare. Totuși, cu o spadă de calibrul ăsta, n-o să mai pot adormi. Mă gimbesc la ceasornic: trei.

Cu excepția câtorva baruri de noapte (dacă or fi și alea!), totul e închis în castul oraș al lui Calvin. Doar n-o să pornesc la pescuit pe ulițele Bernei învecinate, ca să mă las storcoșit de o pipiță nocturnă! Hotărăsc atunci să trec în revistă scârboșenia de afacere care m-a adus aici. Și întrucât gândurile la orizontală sunt mai puțin profitabile, rămân în capul oaselor, rezemându-mă de două perne. Un păianjen de seară, aducător de speranțe, trece la douăzeci de centimetri de mine, fără să mă salute. Dă fuga să-și ofere o pânză, sărmanul.

În ce fel începe istoria mea? Bicefală la pornire: Marmelard, Fauboursin. Optez pentru cel dintâi. Iată un tip care a moștenit de la tăticul lui o mare întreprindere de transporturi. E însă vânător de fufe și-și neglijează afacerile și nevasta. Azzola, mâna lui dreaptă, e cel care se ocupă și de unele, și de alta. Timp în care Marmelard trăiește amorul perfect cu fiica amantei lui, Mado, fata fiind o ingenuă perversă. Cineva îl prinde în poză taman când o frichinea pe bagaboantă și începe să-l șantajeze.

Al doilea personaj al poveștii: Fauboursin Denis, fost soldat-mercenar, azi șomer, patinator, umblând lelea. E abordat de o tânără în taior alb și umblând cu un Audi decapotabil înmatriculat în Elveția, îl plătește pe individ ca să îndeplinească un simulacru de asasinat asupra lui Marmelard. Băiatul acceptă. Și iată-l posedat până în adâncime, deoarece în încărcător, după cartușele oarbe, se aflau gloanțe adevărate, așa că-l curăță bine mersi pe transportator crezând că doar îl sperie.

Eu anchetez. Văduva Marmelard se sinchisește de dramă ca de primul ei scutec. Béru îi descoperă în baie faimoasa poză compromițătoare. Urmează vizita la amanta care plânge și suspină ca o copiliță, dar pe care o readuc la modestie arătându-i câteva imagini ***hard*** ale piticilii proprii. Marmelard le întreținea din gros pe damele Ravachol. Grație unui trafic încă misterios, pus la punct cu angajații de pe liniile aeriene. În sectorul ăsta, totul rămâne încă de făcut în materie de investigații.

Păianjenul de adineauri, aflat în trecere, a ajuns la destinație și uite-l că face escalade pornind de la tija de lemn a dublei draperii din creton. Unde rămăseseși, Antoine? Antoine mă duce cu gândul la Toinet, îngerașul meu de șoc. Mi-a cerut voie să plece în Elveția, să ancheteze asupra celebrului Audi albastru. Îi acord permisiunea. Trebuie să-i dăm tineretului posibilitatea să se exprime. Odată ajuns la Geneva, a contactat autoritățile competente și a întocmit lista mașinilor Audi albastre decapotabile. Trei nume au fost trase din pălărie. Două dintre cotigi aparțin unui traficant de droguri (una fiindu-i rezervată soției

acestuia, care deține o galerie), cea de-a treia e proprietatea unui girant de averi, care deține un copilaș drăgălaș și o nevastă ce nu ratează bibiloii aflați la îndemână, cu condiția să nu fie nici prea fierbinți, nici prea grei, și căreia nu-i trebuie o scară dublă ca să-i culeagă.

Oamenii din cabană, bandiți de mare clasă, deși puși la grea încercare, neagă în chip energic că l-ar fi răpit pe Antoine II, în vreme ce admit că au pus laba ce Bérurieri, tată și fiu, și că fac trafic de droguri. O chestie ce scârțâie peste tot. Și nu mai știu încotro s-o iau (Béru dixit).

Tot nu mi-e somn. Mâine, la venirea zorilor purpurii, mă voi întoarce la doamna Strengerinzenait, ca s-o întreb dacă nu cumva Toinet i-a făcut o vizită. E capital să mă lămuresc în privința asta.

Păianjenul a dispărut. Trebuie să se fi așezat la pândă.

Așezat la pândă!

Mă ridic dintr-un salt, mă îmbrac și mă reped să-mi găsesc mașina ca să mă duc la Corsier.

***

După douăzeci de minute pot fi tratat, pe bună dreptate, drept pândar. Am descoperit un mic drum privat (un panou indică precum că „Rezervat riveranilor"), aproape vizavi de domeniul Bergovici. Domeniu unde e chiloman cât cuprinde. Sticlețime, ambulanțiști. Pompieri, jurnaliști. „Tragicul accident" a asmuțit întreaga Genevă. Mâine, ziarele vor apărea cu anunțuri speciale, genul „Noapte roșie la Corsier". Mi-am cuplat mașina în marșarier, gata pentru o cărăbănire de urgență. Să fii tot timpul pregătit pentru o plecare iminentă, iată una dintre rețetele polițienești. Rezemat comod de spătar, urmăresc prin geamul coborât mișcările de du-te-vino. În trosnet de flashuri, sunt scoase cadavrele. Apoi pompierii, inutili, o taie fără a-și mai conecta sirenele, respectând astfel soileala unei populații pașnice, cu nopțile pasteurizate. Ultimii o iau la picior sticleții, flancați de jurnaliștii care aleargă pe lângă mașinile lor, pentru cazul în care…

Calmul a revenit. Luna clară (la fel de frumoasă luna ca și Clara) provoacă norii elevețieni. Aștept. Ce? Știu oare? Probabil că nimic. Ori poate totul, de ce nu? Somnul care, în odaie, mă abandonase, vine, în halat de sidef, să-mi tachineze pleoapele. Casc, ceea ce îmi provoacă un căscat. Nimic mai comunicativ. Și ațipesc cu viclenie, fără ca totuși să pierd contactul cu realitățile. În stare de veghe, te prinzi? Știi perfect unde te afli, ce faci acolo, și totuși le horăi, amice. Există un aspect halucinatoriu în această stare cam ațoasă (cum zice Béru în loc de comatoasă). Ceea ce îi îngăduie timpului să alerge în buiestru. Timpul, care peste fiecare umbră aruncă una încă și mai neagră (cum zice nu Béru, ci Victor).

Apoi ies la suprafață, din cauză de un zgomot de motociclu. Văd apărând un marțian, pe umeri cu o cupolă, strălucitoare ca un plictis în

ploaie. Se oprește în fața gardului Bergovici. Câinele care, de când lumea și pământul, a recuperat sprayul meu, trâmbițează. Nou-sositul își strecoară fără teamă printre zăbrele mâna înmănușată și-l mângâie pe cap, adresându-i cuvinte de alint. Efect miraculos: fiara tremură de mulțumire.

În curând, o lampă se aprinde la peron, și „salvata" din timpul serii, „complicea" mea cu alte cuvinte, vine să-i deschidă oaspetelui nocturn. Când ajung unul lângă altul, se îmbrățișează cu ardoare și aud plânset de femeie. Apoi se duc pe alee și dispar în colibă. Mândelovici numără pe îndelete până la opt și jumătate înainte de a-și părăsi postul de pândă. Mă apropii de pârțâitoarea vizitatorului și-i ciordesc o bujie. După care examinez „cutia neagră" de deasupra rezervorului. Găsesc aici certificatul de înmatriculare și-l sfeterisesc, făgăduindu-mi să iau cunoștință de conținutul lui îndată ce voi ajunge într-o zonă luminată. Continui prin scotocirea sacoșelor laterale. Bună idee. Una dintre ele ascunde diferite lucruri folositoare, precum o pereche de mocasini flexibili, unelte de mecanic, un ghem de sfoară de nailon, o caschetă stil englezesc, cu gemulețe mici. În cea de-a doua sacoșă nu e decât o trusă de prim ajutor, grea și de mari dimensiuni. După ce îi smulg banda adezivă ce-i slujește drept închizătoare, găsesc o veritabilă panoplie medicală: flacoane, pense, pansamente și tot restul. Plus un buzunăraș de piele roșcată, foarte suplu și greu. Îl deschid. Conține un pistolet a cărui crosă se rabatează, ajungând în prelungirea țevii, ceea ce transformă arma într-un soi de tub nichelat, căruia, la prima vedere, nu-i descoperi prea bine întrebuințarea. Trebuie să fii un om cu experiență, așa ca mine, pentru a-ți da seama despre ce-i vorba. Interesant instrument; condiționarea îi e isteață, fiindcă dumnealui se află în compania elementelor susceptibile să repare stricăciunile provocate tot de el! Așez țeava în poziție de tragere și scot încărcătorul. Adăpostește cinci bombonele delicate, de formă mai alungită decât gloanțele tradiționale. Îmi trece prin minte că trebuie să aibă o particularitate frumoasele astea. Să fie explozive sau anesteziante sau orice altceva ieșit din comun.

Pun arma de foc în pozânar, cel de la spate, pentru că, în caz de accident, vreau ca la o adică să pierd în aventură o felie de bucălat dar nu și vreo măslină! Acestea fiind făcute, îmi continui așteptarea. Ce foc sacru ne dopează pe noi, luptătorii din umbră, dacă suntem în stare să rămânem neclintiți, în ciuda sângelui nostru clocotitor?

Mai trece o vreme, evaluată la o oră. Mi-am lăsat Pasha pe noptieră în odaia de hotel, când am pornit în expediție, și mă simt nefericit că nu știu cât e ceasul; din fericire, am simțul timpului. Se întâmplă rarisim să mă înșel în aprecieri. În fine, lumina se aprinde din nou pe peron, și perechea reapare. Cei doi se despart îndată, iar motociclistul se întoarce de unul singur la tărtăreața lui. După ce a tras poarta din urmă-i adresându-i o mângâiere potăii, uite-l că își încalecă monstrul, îl dă jos

de pe capră, cu o mișcare a pântecului și – demaror!

Acum se întâmplă ceea ce tu știi deja: cucu! Chestia hârâie, dar nu pârțâie. Tipul reiterează și re-cucu, cucu, cucu: ***nada***! Începe atunci să-și mestereasă zdrăngăneaua. Dar tot fleoșc! (pe englezește phlyoshck!). Atunci cobor din căruță și mă apropii de el.

— Probleme? îl întreb.

Se întoarce să mă înfrunte, mereu călare pe bideul care fâsâie. Mutra mea fiindu-i necunoscută, prezența aici, la acest ceas al nopții, nu-i spune totuși nimic bun. Așa că hotărăște să procedeze ca un fraier, adică să nu-mi răspundă.

— Nu cumva cursierului dumitale de foc i-o fi lipsind taman chestia asta, prietene?

Și-i prezint palma întinsă, cu bujia frumos așezată în mijloc. Robotul gânditor privește și rămâne pe cât de tăcut, pe atât de nemișcat. Viziera întunecoasă îi e ridicată, dar îi zăresc prea puțin din chip, în afară de o mustață blondă, destul de țepoasă.

— N-o vrei? îl îmbii. O.K.!

Și arunc bujia pe proprietatea vecină celei a familiei Bergovici[6].

— Mă cauți? se înfurie motociclistul. Îi replic cu sărmana glumă în folosință la școala primară, în clasa întâi, grupa mijlocie:

— Nu, tipule, te găsesc. Scoate-ți casca, să facem cunoștință mai pe larg.

Ezită, apoi schițează, anevoie, gestul de a-și dezlega curelușa de sub bărbie. Își scoate, cu năduf, castronul. Pe urmă execută mișcarea pe care și eu aș fi făcut-o în locul lui: îl repede asupra mansardei mele purtătoare de inteligență. Sau cel puțin asta vrea, fiindcă, așa cum ți-am zis, ținând seama de faptul că și eu aș fi făcut la fel, reușesc la o mustață săritura salvatoare. Ceea ce nu mă împiedică s-o încasez în umăr, și chestia să-mi electrizeze brațul stâng. Hotărât lucru, noaptea asta se află sub semnul electricității.

Vizaveaua mea e ușor dezechilibrat, nu cât să cadă, dar în poziția ideală pentru a recepționa bombeul pe care i-l recomand în prețioasele ridicole. Oricine are parte de un astfel de penalty în zona zoster regretă, crede-mă, că nu poartă slipuri de fontă. Decoifatul cade mai întâi în genunchi, apoi se lasă pe o parte, cu picioarele în zigzag, și începe să geamă sfâșietor.

— Scuză-mă, îi zic, detest înșelătoriile. Revino-ți, băiete, că trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Scot pistoletul lui și i-l plasez sub nări:

— Miroase ici-șa! îi poruncesc. E mai grozav decât Guerlain. O simplă presupunere că vei continua s-o faci pe deșteptul, și-ți arunc în aer peretele nazal. Recunoști jucăria asta, creștule?

Fiindcă are părul creț (ca o oaie sau bimbirica unei negrese blonde). Băiat frumos, bine croit. Trebuie să fie plin de mușchi peste tot pe unde e nevoie. Bronzat – de soare sau de U.V?

— Faci și tu parte din bandă? Lucrezi în narcotice?

Continuă să se tăvălească și să geamă. Așa că știi ce? Eu, omul deciziilor prompte, sun la poartă, declanșându-l din nou pe molosul cu colți albi. Scenariul obișnuit. Femeia în halat, pe peron.

— Ce este?

— Un accident! îi strig, prefăcându-mi glasul. Un om pe motocicletă a fost ciocănit de o mașină.

— Vai, Doamne!

Vine în goană. Deschide poarta, după ce a liniștit fiara. Zărindu-l pe nene la pământ, se aruncă asupra lui, clamând:

— Léo! Léo!

Ca o păuniță chemându-și păunul sau ca o nătăfleață chemându-și nătărăul.

— Păcăleală de întâi aprilie! îi spun atunci, ieșind la iveală. Accidentul, scumpa mea gazdă, se rezumă la un șut în părțile joase, care șut nu va antrena, probabil, o neputință definitivă.

Ea mă identifică și bâiguie:

— Iar dumneata!

— Deși îmi plac tare mult adverbele, am unele rezerve asupra cuvântului „iar", deseori peiorativ! îi replic. Acum, când ne cunoaștem din practică, știi că e imperativ să răspunzi întrebărilor mele, frumusețeo! Cine e noptaticul de față?

— Amantul meu.

— Complimente; e băiat frumos. Lungit într-un pat și îmbrăcat doar cu ceasul-brățară trebuie să merite să dai o raită pe acolo. Și fiindcă ești într-o budă nenorocită, i-ai telefonat să vină să te consoleze?

— Întocmai.

— Lucrează cu redutabila dumitale echipă familială?

— Nu, deloc.

— Ce face în viață, în afară de amor?

— E medic.

Flutur ciudatul pistolet cu crosă pliantă:

— Și ăsta e stetoscopul lui?

— Nu știu.

— L-am descoperit la el în trusă. Găsești că e logic să aibă așa ceva?

— Întrebați-l pe el.

Mă uit la tipul care tocmai s-a ridicat într-un cot, dovadă că plantația lui de măslini e pe cale de a rodi iarăși.

— S-ar părea că dumitale trebuie să-ți pun întrebarea, doctore.

— Am permis de port-armă, răspunde băiatul, mai gâfâind oleacă. Fac vizite, noaptea, într-o localitate dificilă, Annemasse.

— Și dacă te-ar ataca cineva ai avea vreme, crezi, să-ți iei trusa din sacoșa motocicletei și să recuperezi această bizară seringă?

— O armă e ceva de care, când exerciți o profesie ca a mea, ajungi până la urmă să uiți.

Mă adresez fetei:

— Care îți e numele mic?

— Esther.

— Comedie în trei acte și un vers, de Jean Racine! o fac pe neeruditul. Spune-mi, Esther, frumosul Léo e la curent cu activitățile familiei dumitale?

— Nu.

— Ce activități? întreabă doctorul.

Părerea mea e că iarăși am dat cu oiștea în existența madamei Esther. Nu sunt deloc plăcuta întâlnire din timpul lunii, pe care i-o promitea gentila Elizabeth-Teissier în horoscopurile ei de la ***Tele 7 Jours***. Dar, în sfârșit, fiecare cu haznaua lui, nu?

Rămân o clipă să privesc, pradă unor sentimente amestecate, perechea din fața mea. Imposibil să-mi făuresc vreo convingere anume. Plutesc în incertitudini cețoase. Dar ce-aș putea face ca să ies din marasm?

Tu ce spui, bufleo? Să mă duc la culcare?

Foarte bine, mă duc.

Capitolul 10

Ieșind din baie, unde am săvârșit prima dintre micțiunile zilei, zăresc biletul strecurat pe sub ușă. Cu antetul hotelului, emană de la Bérurier. Zice că:

Sana,
Având în vedere că tu le dormi ca un pumn strâns, io mă duc să fac o țârâ de anchetă cu puştiu. Ne vedem la prânz penca să le clămpănim. Pupături.

Béru

E zece ***of the morning***, și o impiegată își plimbă galeș aspiratorul pe culoar. Destul de mocârțancă fătuca, deoarece bocăne în uși de parcă ar dori să-i scoale pe clienții care soilesc încă.

Cer o oală de cafea și-mi acord un duș modulat. Sunt oare tot la punctul zero? Așa s-ar părea. Am descoperit niște traficanți de „albitură”, dar nu și pe drăgălașul meu Toinet. Și nu pe dama care înarmat brațul sărmanului Denis Fauboursin, mercenar și martir, pe care Domnul îl va dezlega de păcate – sper.

În vreme ce mă îmbrac, găsesc pistoletul cromat al doctorului. Dacă e să dau crezare certificatului de înmatriculare al pârțâitoarei lui (și de ce n-aș face-o?), se numește Léonard Devaincy și exercită efectiv lăudabila profesie de doctor în medicină, pe strada Fondue Alpine, 74, la Annemasse. Că a ajuns amantul unei doamne locuind la Geneva nu e kolossal de surprinzător, cum zice cancelarul Kohl. Dar ce-mi încrețește mintea este arma lui cea bizară. Să trecem peste faptul că deține un mortier; are, poate, nevoie de așa ceva, luând în considerare vizitele lui nocturne – deși nu e deloc genul de precauții pe care și le ia un doctor. Dar atunci ar fi ales un pistolet clasic, de genul 6,35. Pe de altă parte, metresa lui e nevasta unui individ care trăiește din vânzarea drogurilor. Asta îți poate da o grămadă de mâncărimi când stai să te gândești, nu? Da? Știam eu că vei fi de acord!

***

Trec prin vama de la „Mon Idée” fără ca nimeni să mă întrebe ceva. Funcționarul elvețian îmi adresează un salut cu capul, iar în ghereta următoare nu există niciun reprezentant franțuz. Pedalez până în centrul annemassian, unde mă informez pe lângă un poștaș despre strada Fondue Alpine. Artera în chestiune este situată în promiscuitatea zonei industriale. Nu măsoară decât cincizeci de metri și nu comportă numere impare, fiindcă e mărginită, pe o întreagă latură, de lipsa unei mari suprafețe. Pe cealaltă, dimpotrivă, se găsește un șir de parcele construite, cu o arhitectură destul de veselă: cărămizi ocru, lemnărie de

tek, ferestre din abundență, grădinițe stil englezesc, unde localnicii cu gust pentru așa ceva pun să se zbânțuie frumoșii pitici ai Albei ca Zăpada – una dintre cele mai cumplite porcării pe care le poate reproduce un ceramist.

Nu odată, vizitându-mi amicii, descopăr asemenea rahați pe pajiștile lor și mă stăpânesc să scot flinta și să-i pulverizez pe acești domni hirsuți. Dacă aș conduce Societatea Disney, aș realiza o versiune porno a ***Albei ca Zăpada***. Am prezenta-o pe domnișoara asta înșurubată de toți cei șapte pitici în același timp.

Încep să combin posturi kamasutrice: Prostănacul în piținică, Supărăciosul în poponel, Profesorul în cioculeț, alți doi (cărora le-am uitat numele) în lăbuțe… Drace, mi-au mai rămas doi! Nu contează, li se poate găsi o îndeletnicire pentru poziția de așteptare: de pildă i-ar linge copilei degetele de la picioare? În vremea asta, regina cea rea și-ar cadorisi drâmba cu un mic solo de inelar ori ar lua-o în barbă de la Prinț, care e și mai idiot decât toți ceilalți. Poate că n-ar fi chiar ***hard***, peste poate, dar de nostim garantez că ar fi. Succes asigurat. De ce să nu riscăm afacerea, în epoca noastră când șmecherii scriu urmarea unor chestii de mare căutare: ***Pe aripile vântului*** sau ***Rebecca***?

Într-o bună zi, o să mă înham la continuarea ***Mizerabililor***. Să-l înviu pe Jean Valjean și să-l fac să i-o pună Cosettei. Eu unul sunt pentru păsărică. Și așa voi fi până la moartea smacului meu și chiar după aceea, dacă îi voi supraviețui toroipanului. Numai prea ar însemna să-și bage dracul coada ca să nu-mi rămână măcar niște mici tresăltări în serile de iarnă și în duminicile cu ploaie. Ușoare încoțopeneli, tricotate la vizionarea filmelor „X”. Chiar ceva cunnilincti nu prea zemoase, gen „Tataia, halește-ți supa”! La nevoie, practicarea „Fluieratului golănesc”, cu două degete în nenufarul scumpetei. M-aș descurca totdeauna, o presimt, de-ar fi să le manevrez doar cu vibratorul. Voința contează până și atunci când nu-mi va mai ieși din Mișulică decât fum.

Căsuța doctorului Devaincy e ceva mai mare decât cele ale vecinilor, fiindcă în spatele ei a fost clădit un adaos din moloni de sticlă: ***probably*** domeniul medical al vraciului? Garajul din curte e deschis și gol. Pe firmă se spune că orice consultație are loc între 8 și 10 și între 14 și 18. În intervale, doctorul operează vizite acasă.

Mă îndrept spre ușa unde strălucește o clanță de aramă, frecată conștiincios. Sonerie. Sunet modern, melodios, ca să nu-i dea gazdei palpitații. Se aud primele acorduri din ***Lara***, executate de orchestra filarmonică din Budapesta, sub bagheta maestrului Kracklamy. O subretă zeloasă, care ar fi fermecătoare fără cincizeci de kilograme, pete de vin pe gât și negi mari, pe bărbie, cu blăniță angora, vine să-mi deschidă. Din pricina formidabililor ochelari de mioapă, atunci când o privești ai impresia că-l zărești pe comandantul Cousteau prin hublourile batiscafului său, la două mii de metri adâncime. O întreb de doctor, și dânsa îmi răspunde că acesta nu-i aici. O minciună rostită cu aplomb o

lasă să creadă că stăpânul mi-a recomandat să-l aștept. Nefiind o persoană cu probleme, mă lasă să intru într-un salon provensal, asemeni multor saloane medicale din Savoia de Sus, apoi se retrage la ea în bucătărie, unde o aud acționând un instrument motorizat, pentru uscarea salatei.

De acum încolo, cum îmi place mie să zic, plec din salon, pentru o vizită incognito prin locuință. Chestie care îmi e la îndemână. Primo, fiindcă e clar că nicio altă femeie decât servitoarea nu stă aici și secundo fiindcă aceasta din urmă e atât de fleață și chioară, încât chiar dacă mă va găsi în fața casei de bani larg deschise a patronului ei, va fi de ajuns să-i zic că am confundat haznaua cu umblătoarea ca ea să mă și creadă.

Apropo de umblătoare, găsesc cu ușurință cabinetul medical. Chestii clasice: birou, bibliotecă plină de cărți de specialitate. Scotoceală a sertarelor. Sufletul! Examinare a suportului bibliotecii; niște reviste prăfuite. Mocheta nu-i o admiratoare a aspiratorului. Din cabinet, trec în sala de consultații (adaosul constructiv citat mai sus). Chestii clasice: aparat de radiologie, masă de auscultații gineco, dulapuri metalice și o mulțime de alte bibiluri permițându-ți să sfidezi bronșitele, sculamentele, ulcerele și restul. Dar tot acest material medical nu-mi dă nicio informație. Fac cale întoarsă, trec iar prin cabinet și mă pregătesc să ies, când atenția îmi e atrasă de o luminiță roșie. E vorba de un aparat telefonic cu înregistrator. Mă aplec asupra lui și citesc pe un cadran că au fost înregistrate două comunicări.

Din bucătăria ei, grăsana cântă o melodie a lui Edith Piaf, cu care a fost marcată împlinirea a trei decenii de la moartea artistei. Un cântec al minunatului Jean Constantin, una dintre marile slăbiciuni ale vieții mele iubărețe: ***Mon manège à moi***. Rulez înapoi banda, aducând-o la zero, și o ascult. Prima comunicare e de la Esther, văduva nou-nouță de azi noapte. Îi anunță lui Léo al ei cel superb că trebuie să-l vadă înainte de întoarcerea Bergovicilor, care vor pleca de la Marrakech încoace la sfârșitul zilei. E într-o cumplită suferință morală și are nevoie de mult iubitul ei ca să îndure moartea soțului; chestie clasică. Al doilea apel mi se pare mult mai interesant. Un glas bărbătesc, de bas, graseind, à la Mourousi. Nu-și spune numele, dovadă că e vorba de cineva familiar. Și zice:

— Știi, Léo, m-am gândit la povestea de aseară și trebuie să-ți spun că nu-mi place deloc. Dar chiar deloc. În primul rând, las-o baltă pe femeia aia, că de nu, o să-ți aducă pe cap catastrofe și mai mari. În orice caz îl știu pe unul care, când o să audă chestia, o să dea din copite între hulube. Nu-ți face de lucru, doc! În clipa asta n-ai nevoie de asemenea chestii sortite eșecului. Pricepi ce vreau să zic? Bine, trec să te iau deseară, la zece; ***ciao***!

Ascult din nou această muzică de cameră cu două reprize, ca să mi-o vâr ca lumea în cutiuța de ținut minte. După care ies pe coridor și strig la servitoare:

— Cu siguranță că nu mai am timp să aștept, îi zic. Poftim certificatul ăsta de înmatriculare, e al doctorului; să-i spui că am uitat să i-l dau azi noapte.

— Din partea domnului?…

— Știe el.

***

Amiaza, rege al zilelor de vară, își sună clopotele în stomacurile Béruriene atunci când regăsesc fatalul tandem. Care mă așteaptă în holul hotelului. Matahală îmi sare în spate îndată ce mă zărește.

— Hai, iute, la varza călită! latră el. L-am putut stăpâni pe Apollon-Jules până în prezent, da' acu' e imposib'. Portăreasa mi-a zis de o braserie unde o face clasa una: toată doar cu afumătură, de-aia de se râgâie mai mișto.

Îmi invadează amândoi tărăboanța, și apucatul îmi vâră sub nas un bilețel cu o adresă:

— Calc-o, șofer, dacă vrei bacșiș ca lumea! glumește.

— Ce-ai făcut în dimineața asta, Grasule?

— Am fost la stăpânii lu' ălălalt Audi.

— Fusesem și eu, ieri.

— Știu, mi-a zis dama. O pipiță destul de receptivistă, nu?

— Ce înțelegi prin asta?

— În vreme ce pălăvrăgeam, m-a luat cu încoțopeneală. Pen'că persoana era în capoţel, fiind dis-de-dimineață. Și mi ți s-a prins de inflamația mea de șliț, așa că după aia nu și-a mai luat ochii de la problemă. Fascinată, asta era. Că până la urmă a trebuit să-i zic: „Mădămiță, ghicesc intriganta dumitale. Așa că ce s-o mai lungim peste cât s-a făcut, stai numa' să mă întorc cu spatele la țâncu' matale, și o să-ți arăt cea mai bubulă coropișniță din Paris și din marile lui împrejurimi. Doar cu titlu de informație în personală, pen' ca să nu mori toantă." Și i-am despachetat pantera neagră! Drace! Am crezut c-o să dea boala în cocoană. I se păruse c-a văzut dând buzna rechinu ăla rău din ***Maxilarele mării***! Odată a făcut doi pași îndărăt, cu închinăciune încorporată. „De n-ar fi tineretu' ăsta pe-acilea, i-am spus, te-aș lăsa o țâră să încaleci mustangu' pe deșelate." „O, nu, o, nu! s-a încontrat dânsa. Un asemenea mădular e anomalie." Ca și cum io aș fi fost anomalie. M-am râs: 'Anomalia de-o vezi, fetico, dacă toate damele de-a luat-o prin Sânta-Barbara mi-ar fi dat zece mangoți, aș fi fost acu' bogat ca Prepuță!" Da' ea era prea terorificată de tot, ca să mergem cu lecția mai departe. Nici barem n-a vrut să puie mâna, cu toate că am insistat, i-am promis că n-o s-o muște. Pesemne se temea că dacă manipulează torpila o s-o facă să explodarisească. E plin de papacioace care le e frică de SIDA în vremurile astea de rahați. Și cum pentru Mișu al meu de excepție, dacă i-aș pune capot, ar trebui să mi le comand la Berbury,

speriatele nu vrea să mi ți-și asume riscu'.

— Mi-e foame! geme imposibilul Apollon-Jules.

— Ajungem îndată, omulețule! O să ai varza aia călită, și încă plină de slănină afumată. În chestii de afumat, elveții sunt prima. Asta și cu ceasurile.

— Ceasurile – mi se rupe! declară energicul copil. N-am nevoie de oră ca să mănânc.

— Da' ai mai clămpănit odată: crăpelnița bebelușului cucoanei. De fapt, ce era?

— Gălușți de biftec tocat, plus niște iaurturi și compot de mere, așa că nu e cazul s-o faci pe glumețul.

— Nu i-ai mai lăsat nimic bietului mucos?

— De ce să-i las?

— Mda, asta cam așa e, admite conciliantul tată.

Și, uf! Iată-ne ajunși în fața braseriei Wilhelm Tell (Gessler, succesor). Nu apucăm bine să găsim o masă liberă, când o dramă ne lovește pe neașteptate. Apollon-Jules devine violet, sughiță, se sufocă, se bălăngăne, se zvârcolește, spumegă, se exorbitează, bate aerul cu mâinile ca niște aripi de moară neerlandeză, tropăie din picioare; pe scurt, într-o clipită dă toate semnele unei fulgurante crize de alergie pernicioasă, a cărei violență impresionează întreaga clientelă, îi asmute pe chelneri și patroni, le face să leșine pe foarte bătrânele doamne impresionante, într-un cuvânt umple de rahat acest stabiliment onorabil și în general ***quiet***.

— Pollon! se văicărește Grasul. Ce ți-a venit, iedutul meu albastru? Doamne, Dumnezeule, da' zevzecu' ăsta moare în fața mea! Se există vreun doctor ori medic în sala asta? Faceți cevașilea, toată lumea! N-o să-mi lăsați puştiu' să-și ia tălpășița uite-așa, bandă de cioflingari! Ajutor! N-am decât un copil!

Să spun drept, împărtășesc, deși pe tăcute, panica lui, fiindcă băiatu se învinețește și capătă, sub ochii de bovideu, cearcăne întunecate. În braserie, agitația e în toi, când un omuleț galben, despre care aveam să aflăm mai târziu că e chinez din Malaezia, că se numește Dang Tong Li și că exercită meseria de acupunctor, își croiește drum prin gură-căschimea ce cască gura, și ia conducerea operațiilor.

— Ridicați-l pe copil ținându-l cu capul în jos! poruncește el. Béru nu are nevoie de concurs din afară pentru a subscrie acestei cereri. Își înfașcă de glezne odrasla și o ține la capătul brațelor întinse. Atunci asiaticul rade o lovitură foarte țeapănă în burta lui Apollon-Jules, aproape de nivelul pilorului. Agonizantul scoate un zgomot de talaz ce se sparge de falezele bretone și revarsă un torent de mâncare înfulecată pe nemestecate. În mijlocul bălții descopăr un pix cu pastă.

— Gata! anunță chino-malaezianul.

Într-adevăr, adus din nou cu capătul corespunzător la verticală, Apollon-Jules își recapătă răsuflarea, băloșindu-se și lăcrimând, cu

moaca sonată a unui boxer care a fost numărat până la zece și care nu mai știe dacă se află în ring ori în sala pașilor pierduți de la Bécon-les Bruyères.

— S-a sufocat înghițind asta! declară salvatorul lui și desemnează pixul.

Bérurier adună de pe jos obiectul și-l șterge de haine.

— Îl păstrăm ca amintire, hotărăște el, înseninat. Poți zice că m-au trecut toate nădușelile din cauza ta, blegule. Da' trebe să-ți fi fost foame, nenică, de-ai ajuns să clămpănești un pix!

Așază obiectul pe masă. Un pix albastru-închis, cu litere aurii imprimate. Citesc „Orient-Express". Și pot să-ți spun că eu am cumpărat scula, de la buticul rulant din acel tren de vis – în cursul unei călătorii la Budapesta – ca să i-o ofer lui Toinet.

— De unde a scos chestia asta? orăcăi (fiindcă m-am născut într-un oraș ai cărui locuitori sunt supranumiți „broscari").

— Păi din stomac, cum ai văzut și tu, replică Buhăitura Sa bulimică.

— Te întreb unde a găsit-o, Hazna Umblătoare!

— Crez că a speriat pixu' de la mormolocu' damicelei ăleia de se speriase de cotcodacu' meu! recunoaște tatăl de delincvent minor. Că piciu' mâzgălea cu el.

Capitolul 11

Tot privind, nu fără o anume admirație, fiindcă uneori oroarea fascinează, cum înfulecă Apollon-Jules și valorosul lui făcător, survolez încă odată această afacere lipsită de noimă, începută pe niște patine cu rotile și despre care mă întreb cum se va termina.

— Nu-mi lua slănina mea, ce dracu'! tună Alexandre-Benoît.

— Păi tu n-o mănânci, fraiere!

— O las pentru la urmă, fin'că asta preferez la varza călită, mă, Prezervatic Prizărit. Vroiam s-o degust la capătu' drumului. Eu slănina afumată elvețiancă m-aș vinde și dracului pentru ea.

— N-ai decât să mai ceri una.

— Da' am mai cerut de trei ori, și chelneru' face gât.

— Spune-i că-l plătești; de-aia stă aici, ca să vândă, nu?

— Mde, în fond ai dreptate, caraghiosule. Băiete! Adu-ne două porții de varză cu slănină. Adu și o sticloanță de alsacian, dacă tot te mai întorci prin cartieru' nostru, și o bere pen' copil. Și zi-i lu' șefu' să nu plângă de mila ienupărului, că pune cam puțin, ori simțul nostru de gust crește pe măsură ce halim.

Sloboade un răgăit prelung și bogat în expresii nuanțate și mi se adresează:

— Ai o mutră de-un cot, băiete.

— Fără îndoială, pentru că trag de ea, Monseniore.

— Îți faci griji pentru Toinet?

— Ai câștigat un borcan de muștar!

Bérurier exclamă:

— Drace! Știam eu! Muștarul! N-au pus muștar pe masă. Servesc varză cu slănină și n-au muștar. Drace, am halit porțiile de dinainte fără Amora estra-foarte; și io care credeam că-i de la ienuperi! Drace, pe semne că-s masturbat de tot din cauză de nasuliile de ni le făcură godacii ăștia ai noștri. Și trebe să spun că aș avea și de ce: unu' dispare, ălălalt cât p-acilea să dea ortu'! A, o să-mi aduc aminte mult și bine de plimbarea asta la Geneva! Garson, pent' Dumnezeu, unde-i muștaru'?

Chelnerul se grăbește să aducă, pe o farfurioară, un minuscul tub albastru cu capac roșu.

— Ce-i asta? interoghează Grăsunul.

— Muștarul!

Mastodontul mă ia de martor:

— Auzi, ăsta mă ia de maimuțoi? Nu ți-am cerut alifie de băgat în nas ori de pus la babaroase!

Mânia i se întoarce în deznădejde când constată că nu există alte condimente mai potrivite gustului său.

— Așa o slană, și să n-ai Amora estra-foarte! Cevașilea e pe nasoale în țara asta; acu' înțeleg de ce n-a întratără ăștia în Ieropa! Ţi-i închipui

pe elvecioflingari, fără Amora estra-foarte, așezându-se la masa verde de conferințe? Ai grijă, Apo, nu lua nimica din tubu' ăla, că-ți prevertești gustu'. La anii tăi, când toate alea se pune pe corpu' uman, n-ai voie să rișți; că dacă faci vreo cută pe unde nu trebe, după aia salut! Să mai dregi busuiocu'! Aptitudini ca ale tale, la din contră, le cultivezi. Vreau să fac din tine un mare specialist în chestii de potol, cum suntem toți alde Bérurierii. Doar că de tine mai repede s-a lipit vărsatu' de vânt decât bunele manere. Hei, Sana, încotro? Nici măcar nu ți-ai terminat baremi antricotu' în sos de vin. Era prea sos și puțin antricot? Adevărat, mi se păruse mie că-i o cioacă cam nervosoasă!

— Am un randevu la poliție! îl mint. Ne vedem la hotel. Până mă întorc, distrați-vă dând la boboci.

***

Iată și căsuța familiei Stregerinzenait, ca un soi de miniatură de Vlaminck, palidă sub cerul plin de nori bucălați. Liniștită, inocentă. Aud plânsetul copilașului. Pentru domnișor e ora siestei, și dumnealui se smiorcăie fiindcă ***mother*** vrea să-l vâre în cârpe. Ciudat cum încearcă puștii să fugă de somn, această ucenicie a morții. Se încăpățânează să rămână în existență sărmăneii. Dar va veni o zi când vor fi cu toții fericiți să pună o țâră cornul în pernă, ca să mai uite de rahaturile vieții.

Sun. Drăgălașa vine să-mi deschidă, cu mucosul în brațe, asemeni lui Miou-Miou în ***Germinator***, care nu se desparte de sugar nici când o ia sub coadă, nici când plânge hacatomba săvârșită asupra familiei. Doamna roșește până în albul ochilor.

— A, dumneata ești! Bănuisem că ai să te întorci.

— Fiindcă e greu să te uite cineva! îi zic cu amabilitate.

Dânsa murmură, gâfâind:

— Îl culcam pe micuț. Îmi dai răgazul?

— Bineînțeles!

Pornește în sus pe scară, și eu, în chipul cel mai firesc, mă țin după fundul ei, șoptind:

— Ador să te văd cum așezi în pat un copil! E ceva atât de tușant!

— Dumneata n-ai copii?

— O, probabil că da, însă nu le-am făcut niciodată recensământul.

Odaia plângăciosului se învecinează cu a ei. Cămăruța fermecătoare, emoționantă, cu tapetul ei roz, mobilele albe, ursuleții îngrămădiți și rățoiul Donald în chip de lustră. În timp ce mămica își pune în pat odrasla, eu îi strecor numitei mămici dextra pe sub fusta țărănească, de stambă înflorată. Și ea nu mă alungă, se lasă palpitată ca și cum așa ar fi de bon ton. Când se ridică, o prind în brațele-mi caracatițești. Urmează pupături, mai întâi domoale, voluptoase, dar apoi devenind lacome.

— Nu aici! mă oprește ea.

Ieșim din creșă, și doamna îmi deschide ușa propriei sale camere.

Chestii clasice: Meleas și Palisandru, fotografii de familie, draperii de rips, pat larg de doi metri, numai bun pentru amorul de masă.

— Să mă dezbrac? întreabă stăpâna.

Pasivitatea ei mă dezarmează.

— Aș fi copleșit, îi răspund.

Și-mi scot din buzunar micul spray marca Frumoasa din Pădurea Adormită.

— Ești răcit? se miră gazda.

— Nu încă, dar mai bine să previi decât să tratezi. Hai, inspiră! Două pufuri scutuțe, sub năsuc.

— N-o să miroasă prea tare? întreabă ea.

— Posibil! admit.

O cuprind în brațe, ca s-o ajut să se întindă pe frumoasa cuvertură de satin. Copilașul și măicuța pornesc simultan spre țara viselor albastre de care pălăvrăgea nenea Tino Rossi. De ce am acționat astfel? Cu o asemenea lipsă de eleganță, eu, ființă cultivată până-n curtea din dos? Pur și simplu fiindcă am hotărât să explorez casa Strengerinzenait, ***baby***! Astă cucoană de pretinde că nu l-a văzut pe Toinet, când Bérurier-fiul îi găsește pixul la ea, îmi perplexează puterea de înțelegere. O chestie deloc catolică. Deși, ce-i drept, mă aflu în țara lui Jean Calvin, un Jean despre care țin aici să-ți precizez că era franțuz, o mulțime de lume imaginându-și-l elvețian. Un gând nebun mă bântuie: și dacă băiatul meu o fi fiind „reținut" în această nevinovată căsuță? O, de bună seamă că măicuța mormolocului n-are nimic dintr-o aventurieră, dar cine știe? Să nu te încrezi în aparențe, să-i lași mereu imposibilului o șansă – și vei fi un bun sticlete.

Explorez etajul, care comportă încă două camere, însă acestea sunt pustii și fără dulapuri trucate permițând accesul la vreo ascunzătoare secretă. Cobor. La parter, un salon, o sufragerie, bucătăria, toaleta, un birouaș unde împuternicitul bancar își întocmește declarația de impozite. Acum subsolul. N-a fost excavat pe sub toată casa, probabil din motive de econoție. Aici se află doar spălătoria și boxa cazanului de încălzire centrală; așa că poți înscrie, la coloana descoperiri, cucu și bau! Trec în garaj. Un rând de cauciucuri vechi, la peretele din fund, să nu fie tamponat cumva faimosul Audi, pete de ulei pe jos, un redresor pe un capăt de poliță: zero, ce mai! Ca să termin treaba, mă duc în spatele casei, unde se întinde o grădină de șase sute de metri pătrați, coplantată cu doi cireși rahitici și câteva brazde de garoafe. În capăt, o minusculă construcție de prefabricate, cumpărată de la „Au Bon Genie" din Geneva (raipnul grădinărit). Speranța mea ***last***… Iute spulberată. O greblă, o mașină de tuns iarba, alte câteva unelte de lucrare a pământului. Cepe de lalea puse la iernat. Recunoaște deschis un lucru, simpaticule Sana: ai luat-o în pușculiță, până-n plăsele și fără vaselină!

Cu inima ca un Tampax la sfârșit de carieră, mă întorc la mașină. Intru, demarez.

Dar un ceva mai puternic decât mine mă oprește. Sentimentul că nu mi-am făcut datoria până la capăt. Așa că opresc și mă întorc în casă. Tocmai la timp: copilașul behăie. Dinții, zici tu? Sau colicile?

Urc să-l iau în brațe, dar dumnealui nu mă agreează și se zbate să-l las jos. Asta îl potolește. Cu pași clătinați, o apucă pe coridorul de la etaj, către baie, unde și intră, ușa fiind deschisă.

Mi-o făcu, puțoiul! Bătrâna lui o să le mai tragă la soamne încă vreo oră bună, și nu pot să-l las singur prin coteț. Presupunând că pățește ceva, răspunderea ar cădea pe mine. E la vârsta când riscurile sunt cele mai mari; fiindcă domnișorul poate să meargă, dar nu are încă noțiunea primejdiilor. Așa că bine v-am găsit, prizelor, scărilor, produselor menajere și balustradelor prea largi!

— Hai să faci nani, îngerașule!

Nu-i convine. Și-a pus în minte să mă dea gata, micul ticălos!

Iată-l că se vâră pe după chiuvetă și iese de acolo cu un băț lung de un metru și terminat cu un cârlig de fier. Ce caută acolo scula asta? Și, mai întâi, la ce slujește? Îmi aduce aminte de ceva nedeslușit.

Am văzut undeva o chestie asemănătoare, cred că în casa cea veche de la maica-mare, înainte ca bătrâna să vină să moară la noi.

Gata, știu! Ridic privirile, să mă sticlesc la tavanul băii – îmbrăcat într-un tapet ale cărui motive ornamentale reprezintă un grilaj verde, ca acelea așezate de-a lungul zidurilor exterioare ale caselor pentru a servi drept scară pentru trandafiri și alte plante cățărătoare. Un panou se decupează printre desenele geometrice, și un al doilea cârlig e înșurubat acolo. Așadar te folosești de băț pentru a căsători cele două cârlige, apoi tragi, și o scară pliantă, cu arc, coboară din plafon, doar cu puțin mai confortabilă decât scara unei mori.

Plin de interes, mucosul a încetat să mai scâncească și se uită drept în ochii lui San-Antonio. Închid cu zăvorul ușa băii și escaladez treptele. Bustul sculptural mi se ivește într-un pod de tineri căsătoriți, adică nu prea ticsit. Cutii de carton, bagaje, material de camping (cei doi trebuie să fi încetat să mai umble lela de când li s-a născut rotofeiul), luminate anemic, se înșiră la capătul spațiului mansardat.

Nimic altceva. Jos, Mocofancea-fiul a prefăcut în țăndări paharul pentru proteze al bătrânilor. Numai de nu s-ar fi tăiat! Cobor iute, culeg cioburile și le arunc în găleata cu pedală, admonestându-l întruna pe micuț. Îmi vărs pe el necazul că n-am găsit nimic. O speranță nebună mă electrizase, și acum…

În clipa când iau bățul cu cârlig, să închid la loc trapa, mi se pare că deslușesc un oftat, dacă nu chiar un geamăt. Drace! De m-ai vedea năspustindu-mă în sus pe scară! Cred că n-am călcat decât pe o singură treaptă! Dau buzna spre mormanul (aranjat ca la o vânzare în scopuri caritabile) al cutiilor și bagajelor. Îl împrăștii. Un fel de coteț a fost construit din ele. Și cine e în cotețul acesta? Nu-ți cer să ghicești, fiindcă te-ai și prins. N-am să-ți spun că e vorba de madam Secer sau de Jean-

Claude Pasqua – nu m-ai crede. Da, pretine; pur și simplu, micul meu Antoine zace pe podeaua de scânduri goale, prost geluite. Și am mai văzut eu oameni legați; dar legați atât de strâns cum e el, niciodată – în afară de mumia lui Ramses II. S-au folosit de o sârmă foarte subțire. Au pornit de la umeri și l-au fedelesuit, cu brațele pe lângă trup, coborând așa până la gleznele care văd că s-au și umflat peste măsură. Călușul e confecționat dintr-un cearșaf, după ce au vârât și o batistă în mestecătoarea puștiului. Iată ce se cheamă să neutralizezi pe cineva!

— Toinet! Fiule! mă văicăresc, eliberându-l grație vajnicului meu briceag de soldat elvețian. Omulețule! Drăgălașule!

Dar el nu-mi răspunde, pentru că e leșinat. Răsuflă greu, brațele lipite strâns de torace îi blochează plămânii. În plus, s-a scăpat pe el: miroase îngrozitor. Fug să golesc pe un prosop un flacon de colonie și-i masez îndelung fața și pieptul. Îi mișc mâinile, să i le dezmorțesc, apoi și picioarele. Alte fricționări, noi valuri de tandrețe. În cele din urmă, ridică obloanele. Mă recunoaște. Bolborosește ceva neauzibil. Ce-ai spus, fiule?

— Știam că, până la sfârșit, o să vii.

Tăcem un moment. Cobor să caut, în salon, o sticlă de tărie. Whisky. Trage un gât, tușește. Bravo, acum îl sufoc eu, cu râvna mea!

— Cum te simți, Antoine? Să aduc un doctor?

— Nu merită osteneala. Am fost nevoit să mă scap pe mine…

— Mi-am dat seama. Chiar sub noi e o baie, vei putea face una fierbinte, ca la carte.

— Cum m-ai găsit?

— Lasă, o să ne povestim totul mai târziu. Poți mege până la chepengul de colo?

— Nu știu, nu-mi mai simt picioarele.

— O să te ajut, copilașule.

Capitolul 12

O duc bine ăștia de la U.B.S. Dacă le-ai vedea salonul de așteptare!… Parcă te-ai găsi la vreun barosan, negustor de tablouri. Pereți acoperiți cu piele de Suedia, mobilă de acajú autentic, fotolii adânci cât prăpastia lui Padirac. Pânze ale maeștrilor, expuse la metru: Dufy, Vlaminck, Utrillo și alți pictori de aceeași categorie, cu care se delectează fiii acelor burghezi care, „la vremea lor", făceau ceva pe respectivele opere. Ţigări și trabuce la dispoziția viitorilor canceroși de foaie, reviste de mare clasă (cartonate, nu broșate- observă, te rog!). Simți că această bancă privată nu se privează de nimic; mălaiul curge aici în valuri, subteran și silențios. Ca să descoperi numele clienților, nu ai decât soluția de a șterpeli carnețelul patronului cel mare; altfel, misterul e de nepătruns. Tăcerea fiind de aur, domnește aici ca stăpân absolut; abia dacă îndrăznești să întorci paginile lui ***Adam***, de teamă să nu produci cu asta vreun zgomot necuviincios.

N-am sosit, toți trei, decât de cinci minute, și iată că aprodul de pe etaj, în haină neagră, pantaloni gri, cămașă albă, papion, vine să mă caute. Procedează de parcă aș fi președintele Adunării Naționale intrând în ședință. Patinăm pe o mochetă groasă cât un ***club-sandwich***. Ușă cu mulúri aurii, pe care o și ghicesc capitonată pe partea dinspre interiorul încăperii unde voi pătrunde. Însoțitorul sună. O luminiță verde se aprinde deasupra batantului. Și dispare cu o spontaneitate nepăsătoare. Intru.

The încornorat! În spatele unei mese de lucru îmbrăcate în piele verde încrustată cu aurării. Un bărbat de statură mijlocie, cu tărtăcuță rotundă, accentuată (rotunjimea) de o calviție de cornut-cu-acte-în-regulă. Costum gri, la două rânduri. Nas în formă de tubercul dezumflat, zece floace făcând-o pe mustața, privire tulbure, plină de neîncredere și dușmănie instinctive. Pe birou, printre dosare, o sticlă de Evian (Franța învecinată) și un pahar cu picior. Personajul își saltă cu zece centimetri, în semn de primire călduroasă, sărmanul poponeț anemiat.

— Strengerinzenait, se prezintă sobru și-mi întinde mâna.

I-o înhață și, în loc să i-o apăs ușor cu degetele, cum ar pretinde politețea uzuală, i-o strâng zdravăn în pumn și i-o smucesc spre mine ca un apucat, dezlipindu-l pe ***bankman*** de la masă. Simultan, îmi proiectez moaca spre înainte, și omul îmi degustă frontalul în cartoafă. Se aude un zgomot cartilaginos, iar băiatul se prăbușește în spatele biroului său de sinistru (sau ministru, nu mai știu), pe care mandea îl înconjoară ca să da ochi din nou cu împricinatul. Îmi așez tocul pantofului drept pe pometul lui stâng și-l înșurubez cum se cade. Acționez identic asupra pometului drept, dar de data asta cu piciorul stâng – și domnul, fără să fi arătat de la început prea bine, încetează definitiv să mai fie demn de privit.

— Ajutor! începe să olicăie.

Poate s-o tot facă, tembelul, cu ușa aia capitonată! Totuși îi închid pliscul, risipindu-i în gură, cu o a treia lovitură de călcâi mai apăsată decât înaintașele ei, optsprezece dintre dinții preferați. Învins, rătăcit, scos din minți, doborât, înfricoșat, (și încă o grămadă de alte chestii, pe care ți le voi înșira cu mintea limpede, la privată de-un exemplu), bolborosește în cloaca sângerândă. Tocmai atunci telefonul i se pune pe orăcăit. Îl deschid și, fără să ascult nimic, ordon:

— Nu ne regulați la creieri, dobitocilor!

Replică niciodată până atunci proferată prin acele locuri, de la fondarea băncii, în 1894, și atunci rostită de un zidar italian care vorbea remarcabil de bine franceza! Încheind procedura cu pricina, mă duc să întredeschid ușa și-i zic funcționarului îmbrăcat milord și culcușit în spatele biroului său inutil, unde tocmai citește ***Blick***[7]:

— Du-te și adu încoace persoana care mă așteaptă în salon.

Învins de tonul meu peremptoriu, bătrânul cioflingar pornește ca din pușcă. Iar eu mă întorc, zâmbitor, la victima mea.

— Pesemne că te întrebi despre motivul proastei mele dispoziții, Strengerinzenait: detest flecăreala, așa că în zece secunde vei înțelege totul.

Am socotit bine, fiindcă, după unsprezece secunde, Toinet își face apariția, ținându-l în brațe pe mormolocul bancherului. Tatăl zbiară ca un apucat:

— Copilul meu!

— Potóle vú! îi poruncesc. Noi ăștia nu suntem răpitori de persoane. L-am luat pe țâncul dumitale ca să ți-l aducem încoace, pentru că mama-sa nu mai e în stare să-l supravegheze. Dă-i-l domnului pe mucos, Antoine!

Și nimic nu e mai bizar decât birocratul nostru, cu fleanca harcea-parcea, ținând un copilaș ciripitor, care încearcă să-i spună „tata” (poate nechibzuit, dacă am în vedere comportarea mămicii lui). Îi arăt lui Antoine fotoliul destinat vizitatorilor, fiindcă băiețandrul abia se ține pe papainoage.

— Odihnește-te, fiule!

Ascultând de un reflex familiar (altfel nici n-ar fi reflex), mă cocoț pe colțul biroului.

— Ce-ați făcut cu soția mea? bâiguie nenea.

— Nu-ți face griji, o s-o găsești acasă! Noi regulăm, dar nu ucidem, în afară de cazurile când se poate dovedi legitima apărare. Acuma, dacă vrei să-ți păstreze o șansă în fața curții cu juri, povestește tot. Trebuie să fi făcut dreptul ca să te instalezi în încăperea asta, așa încât știi că te așteaptă ani grei de închisoare pentru răpirea comisă.

— Dar n-am…

— Într-adevăr, însă crima de sechestrare însoțită de violențe fizice nu-i cu nimic mai puțin gravă. Apropo, băiatul meu și-a pus niște jeanși

de la tine și o pereche de chiloți, deoarece în țoalele lui a fost nevoit să defecheze. Dar nu vreau să te mai întrerup, dragule; servește-ne povestea ta, fără să treci peste niciun amănunt. A, fiindcă tot veni vorba…

Îi vâr sub nas insigna de polițist.

— Numai ca să-ți dai seama că nu suntem niște golani. Ia-o îndelete și nu-ți face probleme că ești fonfăit. Când o să-ți pui un set nou de dinți, aceste mici neajunsuri se vor estompa. Și adu-mi aminte, înainte să ne retragem, să-ți umflu felinarele; în graba de adineauri am uitat cu totul de chestia asta.

***

Seara, foarte devreme, mergem să luăm o gustare la ***Vallon***, într-o mahala nu prea îndepărtată a Genevei, unde se mănâncă hrană cu adevărat terestră și fără zorzoane pe marginea farfuriei.

— Nu-ți stătea în obicei să clămpăni atât de devreme! remarcă unchiul Bérurier.

— După un post atât de îndelungat, băiețică Antoine are nevoie să-și călăfătuiască toate crăpăturile. Pe de altă parte, eu trebuie să mă duc, înainte de ora zece, la Annemasse.

— Ca să?

— Secret profesional.

— O! Auzi, artistule, nu ne lăsa cu ochii în soare, că nu ești televizat. Okei, ți-ai regăsit puștiul, dar mulțumită cui? Dacă Apo nu s-ar fi înecat cu pixul lui Antoine, nu făceai nicio brânză.

— Exact. Încă o dată întâmplarea și-a făcut datoria.

— Bun; așa că e rândul nostru să ne-o îndeplinim! conchide Obezul.

Și se cufundă în fascinanta lectură a meniului.

E marcat de aventură Toinet. Curios cât de maturizat pare după numai câteva ore. A suferit cu trupul și spiritul, și asemenea lucruri de neșters îl conduc pe om spre înțelepciune. Tandrețea mea pentru el e amestecată cu admirație. Și nu poți iubi fără rezerve decât ceea ce admiri. Ai văzut cât de curajos a îndurat cumplita încercare? În vreme ce telefona la Turnul de Veghe, doi parlagii se ițesc în cabina lui. Unul blochează ușa, altul îi înfige puștiului o suflantă în coaste, după ce, cu mâna liberă, a întrerupt legătura. O furgoneta Mițupișii e pe aproape. Toinet ia loc înăuntru, înghesuit între cei doi cumetri. Niciunul, nici altul nu-i răspund la întrebări. Cum el insistă cu vehemență, încasează în tâmplă o lovitură cu mânerul pistolului, ceea ce îl aiurește pe jumătate. Mițucaca[8] rulează spre periferiile din vest, până la pavilionul bancherului. Stăpânul e ***at home***, cu boreasa și mucigenul lui. Răpitorii parlamentează cu el. La început, omul a încercat să refuze, arătând spre familia sa. Dar pistolarii știu să se arate convingători, fiindcă în cele din urmă omul își conduce oaspeții și pe prizonierul acestora în pod, unde

cei doi briganzi îl „instalează” pe bietul băiat. Din clipa aceea, Antoine nu avea să mai vadă pe nimeni până la intervenția mea. Strengerinzenait pretinde că l-a ținut așa, legat și încălușat, la ordinul expres al ticăloșilor. „Și dacă indivizii ăia n-ar mai fi dat niciun semn de viață, l-ai fi lăsat să crape, pur și simplu?” l-am întrebat eu. „Ei, nici așa să n-o luăm!” a ripostat el. În acel moment al interogatoriului, credincios făgăduielii făcute, i-am învinețit vitrinele; cu amândoi pumnii o dată - premieră! Ca să plece de la bancă, măgarul va fi fost nevoit să-și pună un costum de scafandru, altminteri ar fi ieșit mai mare haiul în stabilament! Dar asta era problema lui. Și să zică mersi că nu i-am anunțat pe confrații mei genevezi!

Din conversația serioasă pe care am avut-o cu el, reiese că, pe măsură ce înaintez în ancheta asta, mă afund tot mai tare în cețurile serii, atât de dragi pelicanului obosit de prea lunga sa călătorie. În loc să se restrângă, acțiunea devine plină de ramificații neașteptate. Pornind de la Roger Marmelard, asasinatul de braserie, încep să am de-a face cu oameni fără nicio legătură, se pare, cu dânsul. Fac un tur de orizont al monumentalului morman de încurcături. Caleidoscopică trecere în revistă a personajelor: sărmanul Denis Fauboursin, până într-atâta prins într-o mașinație infernală, încât preferă să se sinucidă pentru a nu-și asuma consecințele; frumoasa Christine, „văduva lui Marmelard, cea ușor de pătruns (domnul Azzola poate depune mărturie); Mado, amanta transportatorului, care transportator își săvârșea adevăratele transporturi cu fiica ei, Marie-Catherine. Asta în ceea ce privește latura pariziană a afacerii; o adaug aici pe „doamna cea albă din Audi cel albastru”, organizatoarea crimei fără pereche. Trec pe urmă în Helveția, și aici lucrurile se complică. Primii proprietari ai celor două Audi albastre: Bergovicii din Corsier, și cei doi complici ai acestora, toți niște redutabili traficanți de droguri dar care, pare-se, nu au niciun amestec în răpirea lui Toinet. Apoi alde Strengerinzenait, care îl țin prizonier pe băiețandru (constrânși și forțați, după spusele soțului). S-a apelat la el fiindcă e vârât într-o enormă afacere de spălare a unor dolari provenind din State. Împuternicitul băncii suge din răsputeri de pe urma traficului cu pricina și, în curând, își va putea schimba hogeacul pe un conac și Audi-ul pe un Rolls Corniche. Se jură pe toți dumnezeii că nu știe nimic despre moartea lui Marmelard și că niciodată nu s-a despărțit de cvadriga lui decapotabilă. Și atunci? Ramificație suplimentară: doctorul Léonard Devaincy, amantul lui Esther, care lasă impresia că se bălăcește într-un alt soi de rahat decât alde Bergovici. Nu mă pot plânge că n-am de lucru, așa-i?

În timp ce plătesc dezmățul, Antoine murmură:

— Care-i programul?

— Eu am școală. Voi ceilalți mergeți la hotel și vă odihniți.

— Și de ce n-am veni cu tine? protestează Musculosul.

— Fiindcă, acolo unde mă duc, chiar eu singur sunt prea mult.

— Măcar spune-ne unde te duci, fiule. Presupune că ți se întâmplă vru'un oarece, cum să puteam afla?

Are dreptate.

— Mă car la doctorul Léonard Devaincy, la Annemasse; omul așteaptă, la ora zece, o vizită interesantă; și dacă v-ați încurca printre picioarele mele, aș rata lovitura.

Așa că o tai, lăsându-i un bacșiș regal lui Gil, chelnerul de elită. Am pornit deja motorul, când cineva îmi ciocăne în geam. E Antoine. Deschid portiera:

— Ce-i, puștiule?

— Doar n-o să mă lași în tovărășia celor doi boi! vociferează el. După ce am petrecut atâtea ceasuri legat fedeleș, vrei să-mi aplici o asemenea terapie de grup?

Fiindcă rămân de piatră, adaugă:

— O să stau în mașină, la fel de liniștit şi tăcut ca roata de rezervă.

— Urcă! oftez învins.

Capitolul 13

Cabinetul doctorului Devaincy e luminat, în porțiunea de la parter. Îmi așez cotiga cea închiriată într-un cotlon rămas liber, printre alte mașini parcate pentru noapte. E zece fără douăzeci și un întuneric ca în târtița unui negru, loc pe care l-am vizitat foarte puțin până astăzi dar care se bucură de o mare reputație în materie de obscuritate. În cartierul pustiu nu se mai aude decât rumoarea televizuală secretată în timpul serii de indivizii din zilele noastre, pentru care căsnicia a devenit o sursă de discordie între mânuitorii telecomenzii.

Zadarnic a boscorodit și s-a agitat băietanul meu; după câteva clipe, s-a cufundat într-un somn adânc, pe care i-l respect. După încercarea la care tocmai a fost supus, are multă nevoie de odihnă bietul de el. Răsuflarea îi e agitată de tresăriri și gemete scurte pricinuite de legăturile ce l-au imobilizat vreme de atâtea ore.

Minutele se înșiră, îngăduindu-mi să măsor inexorabilitatea curgerii vieții, curgere neîntreruptă, indiferentă la stările noastre de suflet. Și crede-mă – fie că faci amor, fie că dezlegi cuvinte încrucișate, tropăitul la vale al vieții nu slăbește, nu se încetinește, și te înjunghie în fiece clipă, ca să te deghizeze, cu viclenie, în cadavru, pe tine, cel atât de flegmatic în prezentul din ziua de azi. Cu puțintel înainte de zece, un Range Rover negru, înmatriculat în Haute Savoie, oprește în fața cabinetului lui Leo. Șoferul nu coboară. Doar îi trage un claxon vesel, pe melodia „Vrei să ne-întâlnim sâmbătă seară". Încă olecuță de vreme, și ușa se deschide în fața doctorului, îmbrăcat într-un impermeabil cu gaică și epoleți, totul de culoarea sacâzului, încheiat cu nasturi de piele imitație. Nenicul poartă un sac de voiaj, cu burduf, din piele plesnită de trecerea timpului. Un frumos articol de odinioară, cu fermoar de alamă, destul de monumental pentru o trusă medicală. Vraciul încuie ușa, după ce a tras heblul general, și se îmbarcă în marea droașcă.

Îi las acesteia nițeluș avans, apoi mă extrag din parcare. La ora asta, și mașina din față fiind barosană, nu-mi va fi greu să mă țin de coada ei. Ba din contra, devin și eu mai lesne reperabil. Așa că rămân la o distanță potrivită, după care accelerez, ajung din urmă și depășesc Rangerul. E mai bine astfel, mai confortabil, pentru ca o teleagă care rulează în fața ta nu stârnește neliniști; dimpotrivă, tu lași impresia că o urmărești. Ajungem la autostrada albă, pe care o urmăm până la o intersecție fatidică. În față se află Chamonix și tunelul pe sub Mont Blanc, iar la dreapta drumul spre Chambery-Lyon.

— Du-te și picură-te pe taluz! îi poruncesc lui Toinuche care tocmai s-a trezit. Cât mai la vedere.

El pornește să golească o bășică nu din cele afară de surmenată, însă dornică să scape de niște amintiri recente. Range Roverul ne depășește în cursul micțiunii și optează pentru drumul din dreapta. Toinet își pune

la adăpost tulumba și se întoarce lângă mine. Mână, birjar! De data asta rulăm în spatele tâlharilor, la cât mai mare distanță. Cât ai zice una-alta, iată breteaua către Annecy-Nord. Doctorul și amicul său se reped într-acolo. Îmi spun că, dacă vigilența le e în alertă, vor găsi bizar faptul că ne văd apucând-o pe aceleași căi precum dânșii – dar nu am de ales.

„O rampă coboară spre cuibul de lumini al orașului. În căpătul ei de jos, Roverul cotește la dreapta. După ce îl imit, scot o exclamație înciudată, când descopăr un lung drum de periferie, riguros pustiu. Nici pomeneală de mașina urmărită. Felinare puse ici-colo aruncă o lumină slabă asupra acestui colț suburban al orașului. Înaintez, în ralanti, cu circumspecția unui taxi bântuind prin împrejurimile unui teatru la ora cortinei finale.

— Oprește! exclamă brusc Toinet.

Sare din tărăboanță și pătrunde pe o stradă foarte scurtă. Zăresc în fundătura aceea o mare poartă deschisă. O licărire roșie iese dintr-acolo, apoi se stinge. Puștiul îmi adresează un semn de bucurie, înduioșându-mă. Scumpul micuț, câtă inimă pune în ceea ce face! Trag cutiuța pe marginea drumului unde el gesticulează apoi îl ajung din urmă.

— Aici sunt tipii! îmi zice. E un soi de clinică mică și bizară. „De geriatrie” spune firma, dar mi se pare foarte provincială, foarte sărăcuță.

Mă duc să examinez locurile și constat că băiatul are dreptate. E vorba de o vilă de dimensiuni modeste, căreia i s-a conferit un caracter medical; însă, cinstit vorbind, aș prefera să mă operez de prostată într-un loc unde medicina să pară mai bine stăpânită. Range Roverul staționează alături de alte două tăblării: Un Porsche Carrera și un vechicul utilitar de genul Renault Espace. Obloanele de lemn ale casei sunt închise, totuși mă străduiesc să strecor o privire printre șipcile unuia dintre ele, în spatele căruia e lumină.

Întrezăresc, confuz, patru personaje într-o odaie. Trei bărbați, o femeie. Aceasta din urmă e o fată nu prea grozavă, bătând spre patruzeci. De statură mijlocie, mai curând mărunțică, e șatenă-cânepie, și părul îi e ondulat foarte strâns, aproape creț. Nasul, prea puțin grațios, evocă un cioc de rață. Are ochii foarte deschiși la culoare, înconjurați de gene încărcate de rimel precum labele unei muște de rahat. Cei trei bărbați sunt: doctorul Leo, grasul cu ochelari care a venit să-l ia de la Annemasse și, în sfârșit, un maghrebian despuiat, zăcând neînsuflețit pe un pat îngust. Devaincy tocmai îl ascultă pe arab, plimbând un stetoscop pe trupul gol al acestuia.

Cei trei „lucizi” vorbesc, dar nu le pot auzi cuvintele. După o clipă, femeia iese din încăpere. Grasul ochelarist se duce să ia un lampadar din celălalt capăt al camerei și-l aduce lângă pat. Observ atunci că patul în chestiune posedă o aleză pe post de macat. Grăsanul miop acționează comutatorul lampadarului, și fasciculului neîndurător al unui proiector cu halogen inundă crivatul și pe arab cu o lumină teribil de intensă și albă. Doctorul trece în baia de alături. Fiindcă a lăsat ușa deschisă,

constat că se spală minuțios pe mâini. Părerea mea e că se pregătește să practice o intervenție asupra maghrebianului. Deduc de aici că nenea cu pricina e rănit și că Devaincy îi va extrage un glonț din rană. Așadar se poate să fie un medic clandestin lucrând câteodată pentru lumea interlopă? Lucrul ăsta nu mă surprinde: bănuisem că așa ceva e la mijloc.

Ce să fac? Să intervin imediat ori să aștept terminarea „operației”? Poate că arabul e rănit grav și că, întârziindu-i extragerea glonțului pe care i-o presupun, îi voi periclita viața? La ce bun să sporesc riscurile? Mă întorc la mașină, cu pași de Dupanloup (un mocârțan de același soi cu mine, îți dai seama!) și-l previn pe Toinet de ceea ce tocmai am descoperit. Și el e de părere să așteptăm.

— De pildă, adaugă puștiul, i-ai putea anunța pe sticleți ca să trimită ajutoare, să puteți sări, după aceea, pe cei trei?

Mă gândesc o țârâ. În toiul nopții va fi nasol să-i asmut pe colegii din Haute-Savoie. Nu-i ajungi să-i deranjezi pe curcani în plină noapte, cu un simplu telefon, chiar dacă pretinzi că ești președintele republicii. Și pe urmă, ce vrei – afacerea asta e „a mea”, eu am crescut-o, și voi roade până la măduvă acest ciolan. Îmi pipăi jeburile; într-unul dintre care se află ciudatul pistolet șterpelit doctorului.

— Mă voi ocupa singur de toate! hotărăsc. Dormi nițel până mă întorc, băiete.

Revin la oblonul odăii care, privind-o mai atent, se dovedește nu o simplă odaie, ci un fel de cabinet de consultații. Lucrurile au progresat. Cei trei asistenți și-au pus bluze verzi și măști de gaze. Îl disting pe pacientul pe care l-au întors pe partea dreaptă și i-au badijonat toată latura stângă cu mercurocrom. L-au legat cu niște curele în această poziție inconfortabilă. O măsuță, cu instrumente și recipiente emailate, a fost trasă perpendicular cu „masa de operații”. Femeia, înmănușată în cauciuc, ca și cei doi companioni, branșează un aparat pe care i-l prezintă lui Léo. Sunt suficient de inițiat în chestii medicale ca să identific un bisturiu. Foarte sigur de sine, doctorul se apleacă asupra pacientului, și unealta sa începe să cresteze carnea arăpească. Și asistenta lucrează, dar nu văd ce face.

În acest moment palpitant (sper) al acțiunii, îmi spun că intervenția aceea nu seamănă deloc cu extragerea unui glonte. Cunosc gesturile operatorii practicate în asemenea cazuri și te pot asigura că n-au nimic comun cu cele ale lui Léonard Devaincy. Și atunci? Perplexitatea mea nu își are echivalent decât în neliniștea (tot a) mea. Ce i se face fratelui meu maghrebin, mama dracului? Văd mai mult sau mai puțin limpede prin crăpăturile oblonului, destul totuși ca să constat că operatul a fost deschis pe o lungime de 15 sau 20 de centimetri. Tăietura începe de la o palmă de la buric și se termină la o palmă de șira spinării. Păi e chestia destul de serioasă, știi?

Mă zbat între pornirea de nestăpânit (pe care totuși mi-o stăpânesc)

de a interveni și rațiunea care mă sfătuiește să nu întrerup o operație delicată. Poliția, ca și medicina, e arta de a face cât mai puțin rău. Un foșnet. Tresar – dar nu e decât băiatul meu care, în ciuda promisiunii făcute, vine să mi se alăture.

— Mersi! îi șoptesc amenințător.

Ridică din umeri și începe să se benocleze și el.

Ajutat de ciudații lui asistenți, doctorul Devaincy vâră în plagă niște instrumente nichelate. Ce moșmondește acolo e imposibil să-ți raportez, fiindcă nici eu n-am habar. Durează, e îndelungat, minuțios. Apoi grasul cu bicicletă pe nas se apropie înarmat cu o pungă de plastic transparent, conținând un lichid la fel de incolor. O ține deschisă deasupra pacientului. Și atunci, pretine, ne lovește greața când îl vedem pe doctorul Devaincy scoțând din deschiderea operatului un organ sângerând, care nu este altceva decât rinichiul drept al acestuia. Îl așază în punga de plastic pe care apoi o închid cu grijă și o depun într-o cutie izotermă. Iar mandea pricepe totul: am pus mâna pe un trafic în plus – acela de organe. Auzisem vorbindu-se de el, dar nu-mi venise să cred.

Infirmiera de ocazie (dacă nu cumva o vorba de una adevărată?) își și scoate masca și bluza și merge să-și ia din cuier pardesiul. Îi clar că ea va duce să livreze marfa, deoarece genul acesta de produs de fermă nu poate aștepta, e o chestie și mai delicată decât fructele de mare! Puștiul meu operează atunci o mișcare rapidă în direcția mașinilor staționate, ezită nițeluș, apoi optează pentru Porsche, înnebunit, îi strig silențios:

— Toinet, nu!!!

Dar el s-a și cocoțat în partea din spate a mașinii. Scopul său e limpede, vrea să afle unde va duce fata rinichiul prelevat. A eliminat din calcul Range Roverul grasului și la fel vehiculul de mari dimensiuni despre care își închipuie că îl va transporta pe arapul „operat”, și a ales cotiga rapidă, cea mai convenabilă caracterului urgent al transportului. În ce baie de rahat o să se scalde din nou micuțul ticălos? Uite unul care mă va înlocui cu succes într-o bună zi, ți-o proorocesc; dacă nu cumva godacii cei răi o să-l înfulece mai înainte; e atât de îndrăzneț băiatul ăsta drăgălaș, încât își va face dușmani.

Mă pitulez în spatele unui smoc de hortensii, tocmai când femeia apare cu rinichiul bietului maghrebian. Calculul puștiului meu a fost bun: cucoana se urcă chiar în Porsche. Îmi spun că nu-i va trebui mult până să-și dea seama că are un pasager clandestin, având în vedere că nu există prea mult spațiu vital în spatele unei asemenea tărăboanțe. Totuși doamna se cocoață la bord și o taie mâncând pământul. După plecarea ei, atenția mi se îndreaptă din nou asupra „blocului operator” dacă îmi îngădui expresia.

Chirurgul improvizat își coase pacientul. Pare s-o facă temeinic, dovedind că, în materie de crimă, aduce o anume conștiință profesională. Eu tot mă gândesc ce conduită se cuvine să adopt. Să intervin? Nu mai înainte ca sărmanul nene să fie colmatat, asta e sigur.

Ce vor face pe urmă guguștiucii? Îl vor supune unor îngrijiri intense tot restul nopții ori îl vor evacua fără zăbavă, în ciuda riscurilor pe care nefericitul le-ar avea de înfruntat? După cum se prezintă lucrurile, înclin spre cea de-a doua probabilitate. Conștiința lor are niște limite și nu mă îndoiesc cu privire la elasticitatea acesteia. Băieții nu sunt destul de temerari pentru a păstra alături de ei „donatorul" involuntar. Turbez în fața unei asemenea ticăloșii. Până la ce nivel de aberație trebuie să ajungi ca să poți „fura" organele unui om sănătos! Până unde va luneca în derivă omenirea ca să ajungă la comiterea unor astfel de nelegiuiri?

Vremea a trecut, și Leonard Devaincy a terminat să-l cârpească pe arab. Hotărât lucru, acest medic-orchestră e bun la toate: chirurg, infirmier; curând și brancardier. Odată terminat lucrul cu acul, înfige un cateter la încheietura mâinii pacientului, pentru a practica o perfuzie. Verificări rapide: tensiune, stetoscop, examen al ochilor, numărare a pulsului. După care începe să parlamenteze cu grasul. Nu aud nicio virgulă din schimbul lor de cuvinte. S-ar zice că se ceartă sau cel puțin nu se pun de acord. Până la urmă, câștigă burtosul, așa că amicul meu se duce să aducă din camera vecină o targa pe care o întinde paralel cu masa de operații.

De data asta nu mă mai pot frâna, cum zicea marchizul Béru de Boissansoif. Sunt unele momente în care firea mea trece peste orice considerente, fie ele și de prudență. Scot scuipătoarea prelevată nu de mult de la doc și urc treptele pseudoclinicii geriatrice unde, rămână între noi și pasajul Choiseul, probabil că nimeni nu face prea mulți purici. Pătrund în micul hol pavat cu gresie. Locurile sunt ca vai de mama lor. Vopsea cojită, plăci de gresie sărite, geamuri sparte, iluminat deficient. O epavă de clinică! Abia își mai trage sufletul, nemaiadăpostind, pun pariu, decât operații clandestine.

Mă năpustesc pe coridor, – în ciorapi, ca să nu fac zgomot. Ușa „blocului operator" e întredeschisă, dar stopez, fiindcă am zărit un telefon într-o încăpere care slujea drept birou pe vremea când prăvălia funcționa „normal". Ridic receptorul; Domnul fie lăudat, am ton. Formez numărul poliției de intervenție. Cu voce joasă, susur:

— Ascultați bine ce vreau să vă spun. Sunt San-Antonio. Directorul poliției pariziene. Trimiteți cu toată urgența niște oameni…

Interlocutorul meu mă întrerupe:

— Nu te mai osteni, Toto, și eu sunt prințul Charles al Angliei. Nu insist. Mi-ar mai trebui o oră până să obțin ajutoare. Închid.

În aceeași clipă, doctorul și complicele lui borțos trec purtându-l pe arap pe targa. Printr-o întâmplare miraculoasă, concentrați asupra încărcăturii, uită să privească în direcția mea. Aștept nițel – și pe urmă, la dracu', fie ce-o fi! Încetez să mă mai gândesc. Grăsanul, care deschide coloana, se oprește și zice:

— Ce-i asta?

Nu e cazul să-ți răsucești gâoaza ca să te slobozești drept în jos; a

sosit momentul, pentru mandea, să intru în scenă.

— Lăsați-le, declar dând buzna, sunt bărcuțele mele.

Cei doi împietresc. Mă apropii, cu arma spre ei, și îmi reintegrez mocasinii.

— Acuma ne cărăm de-a dreptul la spitalul din Annecy! le fac cunoscut. Să nu mai pierdem timpul.

Atunci se declanșează un rodeo improvizat. Japița cea grasă aruncă brancarda, și arapul cade la pământ. Javra scoate din nădragi o pocnitoare cât un os de jambon și mă ochește. Din milostenia divină, a uitat, în graba lui, să ridice piedica de siguranță a fluiericiului, așa că mandea îl plumbuiește ***the first***. În plin pântece. Omul scoate un urlet asemănător celui al Stukasurilor nemțești din '39 când veneau în picaj asupra cohortelor de refugiați. Și-a aruncat judecătorul de pace și se tăvălește pe jos, zbierând întruna, de înmoaie și pietrele. Spre marea mea surprindere, îi văd țoalele fumegând și începând să se înroșească. Bomboanele scuipate de compostorul lui Devaincy nu sunt gloanțe obișnuite, ci capsul de acid sulfuric, căruia îi recunosc mirosul. Scumpului de grăsan îi ard burtoiul, vintrele, stomacul. Dureri insuportabile. Dacă îi ajunge și la cocoșel, encefalograma îi va semăna cu aceea a lui Pliniu cel Bătrân.

— Lasă-ți operatul și urmează-mă în birou, doc!

Băiatul e prostrat, își spune că mai bine ar fi rămas în fața televizorului, să vizioneze „Spectacolul lumii", consacrat astă-seară dispariției progresive a prepușului în societatea modernă. Eu stau pe coridor, supraveghindu-i simultan pe cei doi bandiți.

— Sună urgența de la spitalul din Annecy! îi poruncesc medicului. Dacă nu-i știi numărul, cere-l la informații.

Începe să formeze numărul. Soneria apelului. Mândelovici, deloc pămpălău, nici gogoman, fuge să smulgă receptorul, dându-l la o parte pe practician. Alte câteva apeluri, și o voce de femeie întreabă:

— Ce e?

— Léo, răspund în șoaptă.

— Ce dorești?

Închid, sar la doctor și, cuprins de o furie oarbă, îi trag o pocnitură de crosă în dinți.

— O să-ți poți pava din nou fleanca la centrală, îi zic. Au acolo un serviciu dentar foarte convenabil.

***

Bun; te scutesc de diferitele intervenții operate. De ambulanța cu un internist căruia îi explic problema maghrebianului. Apoi de poliția pe care am anunțat-o prin intermediul Parisului și care își face apariția prin împresurare. De cei doi ticăloși îmbarcați fără amenajări (tot de la Béru zicere).

Când ajung la hotel, sunt epuizat. Abia apuc să trec pragul, când portăreasa de noapte mă întreabă dacă chiar eu sunt ilustrul comisar Santantonio. Uluită de răspunsul afirmativ, îmi pasează convorbirea telefonică în curs de desfășurare și care, prin mila cerului, mi-l aduce pe Toinet în clăpăuga dreaptă. Ușurare! Bucurie nemăsurată!

— Ei bine, eroule? întreb.

— Totul a mers la fix, tăticu'. Damicela a pus radioul să zbiere, așa că nu mi-a simțit prezența. Am șalele harcea-parcea. Ne aflăm la Lyon. Gagica a dus rinichiul tipului la o clinică la fel de fățoasă ca un cartier șicos. Am profitat că era în interiorul stabilimentului, ca să ies din droașcă. I-am spart cauciucul din spate și i-am luat numărul. Pe urmă m-am interesat de adresa clinicii. Ce să mai fac?

— Ai ceva mangoți?

— Nu din gros: trei sutici elvețiene și cinci sutare franțuzești.

— Absolut suficient ca să îți iei un bilet spre casă. Mergi să vezi la gara Paris dacă mai ai vreun țug la ora asta noptatică; dacă nu, ia o cămăruță într-un hotel modest și pleacă mâine la prima oră. Ne vedem la Marea Carceră, caraghiosule. Ești un campion!

Capitolul 14

Achille, ieșit din faza letargică, e în plină ședință atunci când Béru, Toinet și cu mine ne facem apariția. În fața lui, așezați în evantai, se află domnul Blanc, Pinaud, Mathias, ca și inspectorul Crouillard, un proaspăt numit, îmbrăcat în blugi, bluzon, bascheți și căciuliță de lână á la Jean-Louis Foulquier. Adaugă un pronunțat bărbierit de mântuială, un strașnic miros de usuc tibetan și niște rupturi căscate la genunchi și vei începe să deslușești personajul. Excedat de acest individ neglijent, Bătrânul se ridică din când în când, se apropie de el, își scoate ostentativ batista parfumată cu apă de chitre și și-o aplică la nas, ca unul care trebuie să identifice cadavrul târziu descoperit al soacră-si, în dărâmăturile umblătoarei, după demolarea cartierului.

Numeroasa noastră intrare nu-i pricinuiește o bucurie excesivă.

Dimpotrivă, prezența mea îl incomodează mai mult decât un bonț proaspăt, lipit de pingeaua lui.

— Să se caute scaune și să se păstreze liniște! ne aruncă el, cu glas arogant și aspru. Noi muncim. Noi nu umblăm după Swatch helvetic, după trabuc Gérard și șocolată Nestlé.

Satisfăcut de această primire, își reia firul raportului:

— Domnule director de laborator, câte nume din carnetul lui Marmelard ați identificat?

— Șase, domnule director! răspunde Mathias, cu degetul mic lipit de cusătura operației de apendicită.

Și adaugă, cu vocea unei păcătoase la spovedanie:

— Mi-am îngăduit să depun lista pe biroul dumneavoastră.

— Mda! recunoaște Arhistrămoșul.

O culege pe numită, o parcurge cu privirea, apoi:

— De Fernand Déplez, steward-șef la Air France, cine se ocupă?

— Eu, zice Pinuchet. E un băiat ireproșabil, deși homosexual.

— Și dumneata numești asta „un băiat ireproșabil”, Pinaud? Oare moravurile ți s-au pervertit în lipsa mea?

— Vorbeam din punct de vedere profesional, rectifică Pinaud.

— Taică! se văicărește deodată Apollon-Jules. Pot să mă duc să stau pe fotoliu’ prostului ăla bătrân?

— Nu! aruncă Grasul.

— Da’ el nu se servește, și io sunt ostenit.

Supremul țipă:

— Bérurier, e neapărat necesar să-l aduci în biroul meu pe acest copil degenerat?

— Ba în ăla al lui Sana îl aduc, ripostează Borțoșenia Sa. Nu-s eu de vină dacă e tot același.

— Plecați! Noi nu suntem un așezământ pentru handicapații mintali.

— Nu! Rămâneți! intervin eu. După cum ai remarcat-o în fața

domnului codirector, această încăpere îmi e rezervată și mie, iar tu ai aici drept de cetate.

— Îmi cauți pricină, San-Antonio? întreabă Moșul, cu mărul lui Adam fremătând.

— Eu să-ți caut ceva? Dar de ce-aș face-o, dragă Achille? exclam.

Ca un sultan, nu? Uraganul bântuie peste El Paso. De la bun început știam că unul din noi e de prisos; va trebui să ne asumăm consecințele.

— O să-mi dai seamă pentru impertinența asta! se strofoacă Achille.

— În duel? rânjesc eu. Nici în ruptul capului! Prefer să-ți las cale liberă. În clipa asta merg la ministru să-mi dau demisia.

— Dacă faci asta, te urmez și eu! declară domnul Blanc.

— Și eu! ne asigură Béru.

— Nu mi-aș ierta-o dacă nu m-aș alătura vouă! afirmă Pinaud. Luat de curent, Mathias zice că e gata să analizeze și el problema, ceea ce antrenează pe loc și adeziunea inspectorului Crouillard, al cărui curaj îl salut. E meritoriu pentru un proaspăt promovat să ia o atare decizie. Cadorisit cu un duș rece, Tataia rămâne să se bălăbăne în mijlocul încăperii, asemeni unui toro care și-a încasat banderilele și se întreabă de ce naiba tonții ăștia în haine strălucitoare umblă să-i ia pielea, când de fapt el a fost sortit doar să halească iarbă și să tragă în țepușă vacile. Ca să facă totuși ceva, îi zice lui Crouillard:

— Dumneata să taci, inspectare; duhnești.

Crouillard se clatină auzind asta. Consultă asistența:

— E adevărat că duhnesc?

Blanc îi sare în ajutor:

— Fiecare miroase a ce poate! îl asigură scumpul Jérémie. Eu a negru, tu nițel a animal, din cauza căptușelii blazonului.

Înseninat, tânărul îl înfruntă pe directorul bis.

— Prefer să miros a animal decât a cavou al familiei, zice. Cu tot respectul, dar mă faceți să mă gândesc la o exhumare, domnule codirector.

Mult iubitul Chilug își duce mâna la inimă.

— Oh! se exprimă el, fără pic de sobrietate. Oh, ați auzit cu toții ce mi-a spus golanul ăsta? Din clipa de față e radiat din poliție.

— Dar nu v-a spus nimica! declară Pinaud. Nu cumva aveți halucinații auditive? Nu-i așa că bietul Crouillard nu i-a zis nimic? Suntem martori.

O afirmăm cu toții. În cor. În trombă. În forță. Bătrânul ne scrutează rătăcit. Ce poate fi mai greu de suportat decât o falsă mărturie din partea colegilor?

— Asta e curată frondă! murmură el. Sper ca Dumnezeu să facă din voi niște moșnegi – ăsta e blestemul meu.

Și, târșâindu-și lăboanțele, se îndreaptă spre ușă.

— Și totuși pute! declară Vechitură, înainte de a ieși, arătând spre Crouillard.

La fel afirmase Galileu că Pământul se învârtește, după ce Inchiziția îl făcuse să declare că lucrul ăsta e imposibil. Cuprins de milă, ies pe urmele lui. Nu poate merge mult, așa că s-a așezat pe o bancă îmbrăcată în piele. Eu la fel. Și îi pun mâna pe umăr.

— Patroane, șoptesc, înțelege că numai cei ce acceptă schimbarea vremurilor pot rezista. Vechiul mod de a ne purta, pe care ni l-ai pretins altădată, e perimat pentru totdeauna. Și-a îndeplinit rolul; acum, altfel se interpretează partitura. Rămâi printre noi, dar fără să te revolți. Fii înțeleptul care încuviințează, treci peste blugii rupți, nu lua în seamă grosolăniile de limbaj și mai cu seamă, bossule, păstrează-ți seninătatea. De ea avem noi încă nevoie și nu de răbufnirile dumitale. Încurajează, nu critica tot ceea ce nu înțelegi. Totul, făcându-se mai aspru, de fapt a devenit mai fragil.

E palid foarte scumpul bătrân; pătruns până în inimă de discursul meu.

— Știi tu că te iubesc? îmi zice, cu privirea strălucind ca o dâră de albuș pe buzele unei femei.

Îl strâng în brațe. Crouillard a mințit: Chilou nu miroase a cavou de familie, ci a șifonier ticsit de naftalină și, pe dedesubt, a colonie de-a lui, de ofițer superior.

— Hai, patroane, vino înapoi, ne ești indispensabil.

Mă urmează. Tăcere în rândurile armatei. Achille Hachille murmură:

— A fost un pic de nervozitate, domnilor, pe care vă rog să binevoiți a o scuza, având în vedere vârsta.

Se duce la fotoliul pe care fiul Bérurier îl socotea adineauri vacant și acum îl ocupă la fel cum un broscoi ocupă o frunză de nufăr.

— Lasă-mi mie locul ăsta, odorule! îi cere cu glas melodios Chilug.

— Locul tău e la cimitir, prostule bătrân! i-o întoarse Afurisitul.

Directorul are un puseu de fiere în carburator. Își întoarce fotoliul, îl înșfacă pe grăsuliu cu o mână preschimbată în gheară de răpitor și-l smulge din scaun.

— Ușcheală, fecior de căcărează!

Asta zbierată în plină muie și pe un ton atât de impresionant, că Apollon-Jules fuge să se ascundă după enormul dindărăt patern. Tăgârță își regăsește zâmbetul și șoptește, apucând iarăși lista de sus-pectorali:

— Așadar, mult scumpul meu Pinaud, vreo bănuială în privința stewardului-șef Fernand Deplez?

— Nimic, domnule director, zice Puțulică. Acest funcționar este notat cu excelent și lucrează de paisprezece ani la Air France.

— Și în viața particulară?

— Are un prieten.

— Un poponar pasiv, care-l escrochează? rânjește ***Very Old***.

— Absolut deloc. În perechea asta, el e fetița, închipuiți-vă. Protectorul său e un domn de șaizeci și cinci de ani, bogat și stimat. Se numește Guy Lanhoeuf, frecventează Jockey Club și locuiește într-un

castel, la granița Normandiei.

— Iată o treabă bună, frumoasă, excelentă, prietene Pinaud! gângurește porumbelul bătrân, care a ținut minte lecția mea. Să vedem acum ce-a făcut tânărul și strălucitul nostru recrut, Xavier Crouillard.

— În ceea ce mă privește, mie mi-au revenit cele două cazuri (anunță inspectorul de mai sus): stewardesa Maryse Montrouh și radiofonistul Albert Deliaige. Băiatul nu ridică probleme – căsătorit, doi copii, o casă la marginea orașului, un Saab 900 decapotabil; damicela, dimpotrivă, duce o existență de pisoar. Nu poate o zi fără să vadă un hăndrălău. E divorțată de trei ori și, când nu lucrează, umblă prin barurile de noapte.

Achille își linge babinele.

— Bravo, fermecătorul meu prieten! aplaudă și ovaționează el. Magnifică treabă. Ofertantă, rotundă, perfectă! Ai în fața dumitale un viitor larg cât Champs Elysees, micuțule descurcăreț! A, pe băiatul ăsta o să-l urmăresc, o să-l îndrum cu sfaturile mele, să-l sprijin. Ai auzit, bebelușule? Numai că va trebui să-ți schimbi bluzonul, nu-i așa? Și să-ți iei unul inodor, chiar dacă ar fi s-o faci numai pentru plăcerea unchiului Achille, cel cu mirosul atât de delicat! Dar să continuăm. Dumneata, neg… vreau să zic domnule Jérémie Blanc, ce ai să-mi spui?

Jérémie își scoate ochelarii Cartier, cu ramă de aur, și începe să le lustruiască lentilele cu batista lui de mătase (ori mă-ta se… dacă ești mai pretențios).

— M-am ocupat de ceilalți trei! declară el scurt.

— De trei, dumneata singur? exultă Chilug. Dar e extravagant! Trebuie să fii deosebit de tare obosit! Te joci cu viața dumitale, micuțul meu colorat, negriciosul meu, erudit-de-savană!

— Nu! i-o taie Bronzatul. Pur și simplu am plecat în campanie mai devreme decât ceilalți.

— Dar de ce, adorabil bărbat de abanos?

— Fiindcă așa am hotărât, îndată ce lista a fost decriptată de Mathias, pe când Pinaud și Crouillard, în lipsa lui San-Antonio, a trebuit să aștepte ca dumneavoastră să le dați ordin s-o facă. Numai că dumneavoastră ați traversat o perioadă întrucâtva letargică, și asta le-a întârziat participarea la cercetări.

Fleoșc! I-a zis-o Mânjitul. Colorații sunt destul de ranchiunoși de felul lor. Tatamoșu e cât pe ce să-și înghită cravata. Felinarele i se rotesc de trei ori în orbite. Dar, continuând să-și amintească de predica mea, recuperează.

— Ce ai de povestit, eminent confrate?

Jéjé scoate o hârtiuță din buzunar.

— L-am avut în colimator mai întâi pe Aristide Bruyant, membru al personalului de la sol din aeroportul Charles-de-Gaulle; el e pilotul enormelor lifturi-autobuz în care pasagerii sunt transportați de la avion la aerogară. A urmat Emma Trousse, stewardesă cu un pedigri fără probleme, și lucrând în avioanele care circulă pe distanțe medii. În

sfârșit, Maria Salvator-Diaz, femeie de serviciu portugheză la Orly-Sud. E pe cale să nască cel de-al treilea copil, și lucrurile nu se petrec prea bine, fiindcă va trebui să i se facă o cezariană. Acum, un element care poate deveni foarte important: Aristide Bruyant a murit într-un accident, alaltăieri, întorcându-se acasă. Un șofer i-a percutat vehiculul și a fugit de la locul faptei. Victima a decedat în urma unei fracturi a gâtului.

— Ai avut vreme să-l audiezi?

— Să-l audiez? se miră Blanc. Dar nu s-a pus problema să-i interogăm pe suspecți. Într-o primă etapă, trebuia doar să-i „situăm".

— Firește, dragule Jérémie Blanc, evident, se înțelege de la sine, e simplu ca bună ziua! aprobă Dinozaurul. Ce propui, în acest punct al anchetei, Antoine al meu?

— Să-l întreb pe tăticu'! răspunde Toinet.

— Lui mă adresasem, zice Mizericordiosul. El este și va rămâne pentru totdeauna micuțul meu, copilașul meu, discipolul meu. Așadar, suveranule San-Antonio, ce hotărăști dumneata?

Îi votez, cu titlu provizoriu, o evazivă clătinare a capului, mă ridic și încep să mă plimb prin birou ca să-mi eliberez castana dreaptă, care îmi alunecase afară din slip. Știi că un birlic prea multă vreme comprimat se poate canceriza, tipule? Așa că ia aminte la corcodușele tale.

— Vedeți dumneavoastră, mă adresez auditoriului meu în general și lui Chilug în special, povestea asta e atât de delicată, încât va trebui să acționăm umblând în vârful picioarelor. Ca să vă mărturisesc totul, moartea lui Aristide Bruyard nu-mi spune nimic bun. Gagul cu șoferul e atât de răsuflat, că devine aproape inutilizabil. Dacă există cu adevărat o rețea „X" și aceasta constată că elementele ei ne sunt cunoscute, îi va face să dispară pe toți aceia care, începând să sporovăiască, ar risca să-i dea o lovitură fatală.

— Atunci? se impacientează, de acum, Tătăică.

— Atunci vom acționa cu penseta, scumpe directore.

— Adică?

— Voi constitui o celulă de criză, cum zic politicienii.

Din răspunsurile mele aburite, Bătrânul pricepe că nu simt nevoia să spun mai multe.

Așa că se resemnează.

Cu timpul, toți bătrânii se.

Cât despre mine, voi începe jocul cel mare.

Capitolul 15

Frumoasă fată. Iepșoară zburdalnică. Crupă înaltă, privire provocatoare, un piept care poate ieși la plimbare fără sutien. Ca s-o practici, e mai bine s-o pui pe spate; dacă o pui capră, riști o nepotrivire de statură. Sau te așezi pe două volume Bottin, câte unul sub fiecare picior. Dar Bottinul de azi nu mai e cel de altădată. Format redus, grosime redusă; hârtie de biblie sau pelur? Dimensiunea rubricilor face fericirea lui Afflelou, atât de mărunt sunt tipărite.

Totul se miniaturizează. Ai văzut noile bancnote franțuzești? Cupoane pentru țările falimentare din Orientul Mijlociu. Tipilor care au făcut asta le menesc linșajul. Bancnotele sunt reprezentative pentru o țară. Înseamnă să arunci în rahat Franța reprezentând-o prin bumașca asta bălțată, de format fals, în culori căcănii, cu o bandă anticontrafacere asemănătoare ațișoarei care îți îngăduie să deschizi un pachet de cuie de coșciug sau o cutie de Vache-qui-rit. Dar cine poartă răspunderea unui astfel de sacrilegiu, pe toți dracii? Cine l-a ales? Aprobat? Bietul Saint-Exupéry care inaugurează seria! Bietul Saint-Exaspéré! El, care n-a trebuit să coboare pe pământ ca să moară, ce-o fi zicând acolo, sus, în reședința lui cerească? Și totuși nu avem grămezi de scriitori-eroi! Iată de ce posteritatea nu-i păstrează; dimpotrivă, creează pierderi!

Dar să ne întoarcem la stewardesa nechezătoare ce distribuie tăvile privindu-te în fundul ochilor ca să citească dacă ai o sculă ca lumea ori nu. Mă descoperă și se udă.

— Nevoie de ceva? mă întreabă.

Iar eu, gata de luptă:

— Ghicește!

Dacă ar fi mai puțin boarfă, ar roși de manierele mele, dar a trecut de punctul fără întoarcere al rușinii. Nu face decât să zâmbească în semn de încuviințare.

— Bravo, ai căpătat biletul de intrare! îmi șoptește Mathias. Avionul se duce la Roma și, cu aceeași ocazie, și noi facem la fel. Știu că această demoazelă, Maryse Montrouh, va dormi acolo și nu se va întoarce acasă decât ***domani***. Când vine iar, să-mi ia cupa de șampanie golită, îi murmur:

— Intri tot azi în schimbul doi?

— Nu, mă întorc cu zborul de mâine după-amiază.

Îmi extrag din buzunar carnețelul-papă. Cu hârtie îngălbenită, dată fiind mărimea stocului realizat de părintele meu defunct. Chiar dacă am să bat recordul de longevitate al lui Antoine Pinay, nu voi ajunge să-l epuizez. Scriu: ***Știu unde se poate mânca, la Roma, cea mai bună salată de fructe de mare. Zero calorii. Îți convine***?

Profit de faptul că vine să-mi așeze o fețișoară de masă pe măsuță, ca

să-i strecor biletul pe neobservate. Ea îl înhață fără să clipească. Atunci când trece din nou, clipește și zice:

— Drăguț din partea dumitale. Mai simplu decât ți-o povestesc.

— La ce hotel tragi? mă interesez.

— La ***Colosseum***.

— Via Sforza?

— Şi.

— Să zicem la ora opt?

— De acord. Restaurantul dumitale nu e prea șic? N-am la mine nimic foarte, luxos.

— Cu cât te vei îmbrăca mai simplu, cu atât voi aprecia mai mult, îi răspund. De cine să întreb?

— Maryse Montrouh.

— Am și ajuns cu gândul acolo. Dacă ai putea vedea ce se petrece sub măsuța asta, ți-ai lăsa naibii serviciul ca să mi te așezi în poală.

Așa că am pornit. Cu nouă sute la oră, ca să spun astfel.

***

Nu e nevoie să întreb de ea, se află de acum la bar, în fața unui bloody-mary.

Apreciez gagicile care nu te fac să aștepți o sută de ceasuri. Se zice că dorința crește când efectul se amână; așa se întâmplă că ajunge să se răcească de prea multă așteptare. Îmi aduc aminte de o zeiță pe care o doream ca un bolnav cu un tirfon de iridiu. M-a făcut s-o aștept mai bine de două ore, într-un bar; când a apărut, ar fi trebuit să umblu cu pași mari ca să nu-mi calc pe coadă, și m-am cărat lăsând-o baltă cu harnașamentul ei borfelinesc cu tot și cu păsărică parfumată cu Chanel 5.

De data asta, cel puțin, totul e în regulă. O drivez pe stewardesă la ***Stromboli***, un drăgălaș restaurant intim, de clasă, unde se înfulecă daravele proaspete și se bea vin roșu, ușor șampanizat, care îți dă bucurie la inimă. Flecărim. Americanii țin mereu o mână sub masă în vreme ce clămpănesc. Bineînțeles că e vorba, nici mai mult nici mai puțin, de o proastă creștere, dar legenda pretinde că obiceiul datează de pe vremea când, mereu cu ochii în patru, ei țineau în mâna ascunsă un revolver. De data asta îi imit, dar în loc de o crosă gofrată mângâi o păsărică mătăsoasă. Halind întruna, îi povestesc tovarășei mele ce-i voi face dacă îmi acordă onorurile – întâi ale odăii și pe urmă ale persoanei sale. Voi începe cu marele păscut tirolian. Față și verso: limbă de catifea, petală de trandafir; bine stăpânită, rețeta dă rezultate excelente. În continuare, un compleu cu ficky-ficky ***ad-li-bitum***, până ce domnișoara mă va implora să mă opresc. Marea inimă ce apare în discursul meu nu încetează s-o emoționeze, mie-mi spui? Drace, uitam să-ți semnalez că nu poartă chiloți; o îndrăzneală, nu? La doi pași de Vatican!

După grozava salată de fructe de mare, își comandă o castă limbă-de-mare la grătar, iar eu cer sepie în sos de cerneală, însoțită de cuburi de polenta din uruială. Mă dau în vânt după cereale: orez, porumb, hrișcă (pentru felurile de mâncare rusești) le-aș hali întruna, chiar dacă m-ai găsi la aceeași masă cu un neică mâncat de șancru! Chiar de m-aș afla în fața maicii Thatcher, ca să-ți spun drept. Ne expediem două butelii de spumos roșu (curge de unul singur, ca apa într-un șanț). Apoi întoarcere triumfală la ***Colosseum Hotel***.

Și eu am în nădragi un colosseum, mare cât un dovlecel. Odată ajunși în cameră, atacăm „Lacul lebedelor”. Desțolire simultană, ca să nu mai pierdem timpul, mâncarea servindu-ne drept antreu, dacă pot spune astfel. Ca orice bună cetățeană, înainte de începerea serbărilor încoronării, marmazela intră nițel în baie, ca să-și condiționeze centrul de recepție. Profit de scuză ca să strecor sub pernă materialul de care voi avea nevoie peste un multă vreme. Acesta se rezumă la un soi de ghiul de mari dimensiuni, a cărui parte superioară e cilindrică. Invenție a lui Xavier Mathias. Ţi-l pui pe deget și-l răsucești în așa fel încât montura să ajungă către palmă. Cât suntem încă singuri, mă grăbesc să-ți precizez că montura e un piston sau mai degrabă o seringă. Îți prinzi „clientul” (nu-mi place să-i spun victimă) de un braț, de exemplu, și apeși. Atunci un ac minuscul iese printr-un orificiul infim din inel și pătrunde în carnea persoanei cu pricina. Aceasta din urmă abia dacă simte durerea, mai ales dacă, simultan, tu îi degusti bombonica. În câteva secunde, inoculatul se prăbușește într-un delir deșănțat și începe să pălăvrăgească vrute și nevrute, povestind tot ceea ce de obicei ține secret. Am mai utilizat minunatul ser la Istanbul, în cursul unei anchete epice, și am fost surprins de eficiența produsului. Când mă gândesc la Mathias, îmi spun că unele premii Nobel nu ajung să fie decernate!

Maryse se întoarce, cu gurguiele scoase din teacă și blănița epilată de jur împrejur și geometrică precum tunsoarea unui punk. Caz de conștiință san-antonian: s-o tratez „înainte de” sau „în loc de”?

Toată carnea de pe mine mă îmbrâncește spre păcat, dar conștiința (un reputat sfetnic bun, toanta dracului) îmi zice că nu e fair-play să i-o pui unei surioare pe care îți propui s-o medicamentezi. Nu poți fi și cu slănina în pod, și cu sufletul în rai. Dacă nu te porți cavalerește în viață, să nu te miri că în jurul tău sunt atâția și atâția țopârlani băloși. Începe prin a da exemplu, Antoine!

Ea se întinde de-a curmezișul patului, închipuind o admirabilă cruce a Sfântului Andrei. Îngenunchez pe direcția din care se vede cel mai bine marea nesătulă. Ah, ce căldură dulce emană dintr-însa! Ce adiere blândă, care îmi va stimula măslinuțele oricât ar fi ele de ascunse! Trebuie s-o fac să o ia cu leșin mai înainte de a-i practica injecțioara.

Gura mea se lipește de aceea din cartierul ei sudic, în vreme ce mâna mi se fofilează sub pernă. Inelul! Mi-l pun cu toată precauția. Doar nu mă vezi autoînțepându-mă din nebăgare de seamă! Ei bine, nu. Prea abil

în acțiune frumosul Sana! Nervi de oțel (călit, ce să mai vorbim!). Domnița nu întârzie să toarcă, să geamă, să-și smucească emisferele. Îmi plimb mestecăul prin toată Luzerna ei: comitatul Venaissin, Languedocul-Rousillon, Beauce și Brie, pădurea ardeneză… Poponeața îi devine bătător de spălătorească portugheză (scumpele acelea care cad atât de des fiindcă se calcă pe păr!). Lovește în cadență salteaua. Și, prin forța împrejurărilor, capul meu face „da, da" în același ritm. Anevoie să mai gătești păsărică umplută în asemenea condiții de instabilitate. O să capăt gușă din pricina dragei de Maryse. Când ajung cu adevărat să fac torticolis, o înțep. În calotă. Ca paravan, îmi înfig unghiile în creștetul ei – și pâc! ***In the*** buculiță. Măicuța, în sexuala ei frenezie, nu simte nimic. Fuge să deschidă stăvilarele. Le ridică până în pod. Se destinde, potolită. Zâmbește angelic. În plină fericire.

Îmi mângâie capul, îmi revelează că a fost minunat. Că, pe legea ei, un asemenea mâncău de pițilici, nu-și închipuia să existe. Chestia asta ține de vrăjitorie. Un har, în orice caz!

Și pe urmă uite că o ia la vale. Îmi vorbește de tatăl ei, mort de tânăr, și de amantul mamei, care a desfundat-o când avea numai zece ani. O țepușă lungă și subțire, în arc de cerc, pe care ea o halea pe din dos, ținându-se să nu juiseze. Avatarurile amoroase de după ea. Acum are un protector care deține un mare birou de asigurări și la care se duce din când în când. O copleșește cu daruri: mașini, toalete, bijuterii. Se prenumește Hervé. Nu se mai încoțopenește, dar vrea să lase impresia că se întâmplă asemenea lucruri. Tot ce-i cere e să apară cu el în locuri de mare clasă: ***Lasserre, La Tour d'argent, Maxim's***, jucându-se de-a pisica îndrăgostită pe ficatul încins. Să pară, ce mai! Să fie el invidiat de comeseni.

După un lung moment de trăncăneală fără șir, o chem pe portăreasă și o rog să-l poftească aici pe domnul roșcovan care, în cămașă verde și cu cravată galbenă, așteaptă în hol. Mathias își face apariția. Maryse se miră de venirea lui. El îi examinează fundul de ochi, apoi dialoghează cu dânsa apropo de frumoasa ei meserie. Zborurile, escalele, țările preferate. O călăuzește cu viclenie, încotro vrem noi. La trafic. Nu cumva aduce „unele lucruri" din țările îndepărtate sau, dimpotrivă, duce într-acolo? Și iată că o luăm în cioc. Fata ne dă asigurări că nu face una ca asta. Insistăm degeaba, ea refuză să recunoască, și asta pe un ton de perfectă nevinovăție. Îl trag deoparte pe Roșcățelul.

— Poate că doza nu-i suficientă! îi sugerez.

— S-o crezi tu! Am reglat-o la o zecime de miligram.

— Atunci de ce neagă?

— Pentru simplul motiv că nu are nimic de zis! răspunde categoric Morcoveață.

— Asta ne răstoarnă cu totul ipotezele.

— Așa e.

Mă întorc spre frivola care a început deja să-și supraactiveze cu două

degete, plesnitura. O secondez în această delicată manevră.

— Maryse, ***darling***, îl știi cumva pe un amic de-al meu pe nume Marmelard?

— Nu.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se de el?

— Niciodată.

Și suspină:

— Ia-mă!

N-o să mă crezi dar, spre marea mea dezamăgire, nu mai simt deloc nevoia să i-o înșurubez. Nu-i nimic de făcut.

— Poate altă dată, îi promit fără convingere.

Atunci Mathias intervine:

— Dacă domnișoara nu vede niciun impediment și dacă tu ai să vrei să mă aștepți în salonul hotelului, aș putea încerca eu s-o satisfac?

— Da! Da! Daaaa! face stewardesa.

Îi las pe amândoi[9].

Capitolul 16

Când dăm buzna în castelul Bézenville, bătrânul Guitou își plimbă pe ceafa amicului său Fernand mâna albă, agrementată cu o camee reprezentându-l pe Mercur. Stau frumușel pe o canapea. Castelanul, în costum de velur negru, cu găitane bleu, poartă cămașă albă, cu jabou; compoponarul lui arată foarte ***smart***, într-un tweed de vânătoare, de culoarea frunzelor veștede. Îi întrezărim îndată după ce am intrat.

— Pe ăștia o să-i tratez cu gaz! îmi șușotește Mathias. Tu prefă-te că-ți sufli nasul și ține-ți lipită de față batista pe care ți-am pregătit-o.

Mi-a mai spus toate astea, dar așa e el, Xavier, meticulozitatea întruna. De-ar fi fost pictor, ar fi făcut pointillism. Ne-am dat întâlnire cu Fernand Deplez, steward-ul șef de la Air-France, și cum acesta beneficiază de o vacanță de patru zile înainte de a-și lua din nou zborul – către Bangkok – , ne primește la bătrânul lui. Aici nu se pune problema de abureală. Am decis amândoi (mai ales eu și în unanimitate) să jucăm cu cărțile pe masă. Ne prezentăm sub toate titlurile și calitățile noastre (care sunt numeroase). Fernand e un blond de culoarea brebenocului. Glas blând, bine timbrat, buze moi, de sugător de pipe, gesturi mieroase, de chelner de la țară. Ne oferă o strângere de mână la fel de viguroasă ca un melc de Bourgogne și ni-l prezintă pe domnul Bézenville.

— Pot afla ce vă aduce la noi? întreabă moșneagul, a cărui proteză dentară plutește pe o pernă de aer, asemeni unui hidroglisor.

— Domnilor, trec eu la atac, vi se întâmplă să citiți rubricile de fapt divers?

Sirul din Bezenville răspunde, extrăgând din mânecă o fină batistă de marchiză:

— Fernande e aproape mereu plecată și, atunci când nu e, avem alte lucruri de făcut decât să citim actualitățile de senzație.

Iată, introducerea a fost făcută.

— În acest caz, zic, voi suplini eu gazetele, aducându-vă la cunoștință că un anume Roger Marmelard, transportator, a fost asasinat pe terasa unei cafenele, în împrejurări tulburătoare. Or, numele dumneavoastră, domnule Déplez, figurează în agenda găsită asupra lui Marmelard, de unde inducem că îl cunoșteați.

Stupoare a celui interogat. Care își cască ochii, gura și (foarte probabil) anusul. Negând cu mișcări din cap, privește la tovarășul său de tribulații salteliere.

— Nici în ruptul capului! zice. Repetați numele, ca să mă mai gândesc?

— Roger Marmelard.

— Vă dau cuvântul meu, că nu știu absolut nimic despre acest domn.

— Și Fernande este sinceritatea însăși, ne asigură castelanul.

Cuvântul ei valorează greutatea sa în aur. Fiindcă îți dai cuvântul de onoare, fetițo!?

Mathias tușește; e semnalul convenit între noi. Mă fac că strănut și-mi scot batista îmbibată cu șputzbrock laudificat. Ruginitul își deschide haina, care are un buzunar găurit, și vaporizează în direcția celor doi inși conținutul unei capsule magice. Te umflă râsul urmărindu-le schimbarea de expresie. E ultrarapidă. În vreme ce Mathias se depărtează de zona contaminată, stewardul bombăne:

— Încetează să-mi mai spui fetițo de față cu lumea, bătrân tembel!

— De ce, mi-ai spus că adori asta, iedușule albastru!

— Ţi-am spus-o ca să-ți fac pe plac, rege al proștilor! Dacă ai ști cât mi s-a acrit de manierele tale! Și de amărâtul ăla de mățiguș! De când nu ți se mai mișcă, am impresia că mestec gumă!

— Ești rea.

— Din fericire, îmi scot pârleala cu tinerelele din echipaj. Am una, Maurice; dacă ai ști ce mă dau în vânt s-o îndop!

Ei bine, aceste expuneri de rufe murdare fiind lipsite de interes pentru mine, îi întrerup:

— Auzi, Fernand, să ne întoarcem la Marmelard.

— Știi ceva, fiule? Mă plictisești. Îți repet că nu-l cunosc. Dacă o ții tot așa, o să-ți trag un sugiuc de față cu toată lumea!

Și râde.

— Ţi se întâmplă să aduci la Paris niște pachete clandestine, după zborurile pe distanțe lungi?

— Ei nu, că îmi cauți pricină, golanule! Am eu moacă de contrabandist? Drept cine mă iei?

Vreme de o clipă, îmi zic că aburii împrăștiați de Roșcovă s-au risipit. Ca să testez, risc o manevră:

— Îmi arăți zurgălăul tău, Fernand?

— Dacă altfel nu-ți pot face plăcere, găinarule!…

Și mi-ți scoate o râmiță, gen ciucuraș pentru subofițerii de carieră, care l-ar face să plângă de milă pe un pușți italian aflat la prima comuniune.

— Te ispitește, frumosule? întreabă el, lacom. Știi că aș face orice nebunie pentru gurița ta drăgălașă?

Auzind așa ceva, bătrânul își dă în petec, mă face cu ou și cu oțet și cu o grămadă de alte chestii, apoi ne ia la goană. Fiindcă nu mai avem nimic de făcut la castelul Bezenville, batem în știi ce? Da! Retragere. Pe drumul de întoarcere, Mathias și cu mine epilogăm asupra laturii riguros negative a anchetei noastre. Dacă serul adevărului este realmente operațional, trebuie să conchidem că oamenii din navigația aeriană nu au nimic de-a face cu Roger Marmelard.

Și în cazul ăsta ce caută în agenda lui?

Capitolul 17

Ajung la maternitatea spitalului unde doamna Salvador-Diaz Maria-Flora a venit să-l ouă pe viitorul zidar prenumit Salazar. Ocupă o cameră cu patru paturi, în care împricinatele doamne își oferă planturoasele glande mamare unor lacomi nou-născuți, de pe acum la fel de planturoși ca și subțiorile mamelor lor. Un cvadruplu zgomot de supt mobilizează tăcerea. Mămicile, copleșite, admiră apetitul progeniturilor lor, uitându-se cruciș la fețele boțite ale acestora, de bipede abia despachetate.

Doamna Salvador-Diaz ocupă crivatul cel mai apropiat de ușă. E o persoană cumsecade, cu figură rotundă, mostață mongoloidă, un enorm neg violet înfipt în nara dreaptă, privire asimetrică, pielea cvasiasiatică și degajând un puternic miros de lapte acrișor, de sudoare femeiască și de orificii omenești. Fiindcă nu se pune problema să i se aplice unei tinere mame regimul injecției adevărului, am venit, singur și fără material falsificat, să o interoghez pe lehuză. Ca să-i intru în grații, încep prin a mă extazia de gogoloiul ei – atât de fermecător, bine făcut pentru un artefact apărut abia de câteva ore, plin de energie, apăsând cu multă hotărâre mamela în curs de exploatare, pentru a o face să lucreze cu randament maxim… și alte asemenea. Maria-Flora e în al nouălea cer. Îmi repetă nenumărate ***Obrigado***! ***Obrigado***! încântate. Nu îmi iau răspunderea ortografieii cuvântului, dar îi reconstitui sonoritatea.

Când doamna e suficient cucerită, îi plasez întrebarea oțelită ca o dardă:

— De mult timp sunteți în legătură cu Roger Marmelard?

Imediat uluirea ei neprefăcută îmi dă de știre că și cu dânsa, la fel ca și cu ceilalți doi de mai înainte, o voi da în bară, în geam, ba chiar în fericire. Este cazul să cădem de acord, în sfârșit: toate cele șase persoane menționate pe agenda lui nu au habar de existența transportatorului. Gândul ăsta îmi taie macaroana.

Restul conversației nu mai e decât rumeguș de cuvinte menit să-mi ascundă adevăratele intenții. Mă fac că e vorba de zbârcă. A, doamna e Salvador-Diaz de la Lisbona? Nu aceea de la Porto? Atunci am greșit, pardon, oricum a meritat să vin până aici ca să admir cel mai frumos bebeluș ieșit vreodată din niște gogoși și pe urmă din niște măruntaie portugheze. Mult noroc! Dumnezeu să apere această nouă viață!

Cărăbăneală.

Dar când trec pragul staulului, mă poticnesc. Banderila unei idei-forță se înfige în mine, ar scrie contesa de Paris (și împrejurimi). Ţi-o servesc încă umedă: faptul că acești oameni sunt menționați în carnetul transportatorului nu implică deducția că El a avut contacte directe cu ei. Dacă s-a dedat afacerilor necurate, a putut acționa prin intermediul unei terțe persoane, el însuși păstrându-și cu grijă anonimatul. Ceea ce era de

demonstrat, nu?

Problema trebuie, așadar, pusă altfel. În ce fel „un om de paie, lucrând pentru Marmelard, le-a putut determina pe cele șase persoane incriminate să opereze un trafic în contul transportatorului, FĂRĂ CA ACESTEA SĂ-ȘI DEA SEAMA?”

Pasionant, ai?

De fapt, totul trebuie luat de la capăt, fiindcă n-am pus întrebările potrivite!

Capitolul 18

Găsesc pe birou un mesaj de la Béru, adresat mie:

Am să̦t fac o comuniune de cea mai mare importație. Vin-o să mă vezi, sunt la prăvălia de câini dupe chiul de Meserie, 14. Urgentează-te!

A.-B. B.

Când isprăvesc lectura aceasta sub formă de apel grăbit, Toinet își face apariția flancat de o tinerică a cărei casă de bani aș sparge-o fără să mă aștept la vreo recompensă. Douăzeci de calendare, bine turnată, ochii vioi și închiși la culoare, păr castaniu. Poartă un kilt în carouri negre-albe-cenușii, un chemisier alb, o vestă neagră. Medalion cu Sfânta Fecioară, între doi sânișori delicioși, mari cât niște piersici și la fel de catifelați.

— Claudette Briant! mi-o prezintă el.

Strâng lopețica întinsă spre mine, notând în trecere ceasul umil de la încheietură. Privire întrebătoare spre Toinet. Să fie vorba de o pescuială proaspătă? Și dacă da, pentru ce s-a îndreptat spre Marea Carceră în loc să se ducă la ***Hotelul Celor două emisfere și al Cărării de pe mijloc, Inc.***? Dacă nu cumva și-a făcut socoteala să utilizeze cămăruța Bătrânului, alături̦ea cu biroul? Dar una ca asta m-ar surprinde, întrucât de acum înainte Chilug se află printre noi. Șmecherul adaugă însă, săgetându-mă cu o ocheadă la fel de eficientă ca un girofar de ambulanță:

— Claudette este fiica funcționarului de la aeroport; acela ucis de un șofer.

Aha!

— Condoleanțele mele, micuțo! murmur, cu stângăcie, fiindcă nimic nu mă scoate mai abitir din pantofi decât asemenea chestii.

Prefer să le scriu; așternându-le pe hârtie, găsesc cuvinte mult mai vibrante, mai umede și mai răscolitoare, din care aș putea face chiar o culegere generatoare de inspirație pentru alții. Dar să le debitez, din glandele lacrimale, cuiva cu care n-am avut nici în clin nici în mânecă, mi se pare un lucru stingheritor. Ea șoptește: „Mulțumesc!” și ochii i se umplu de lacrimi.

— Întrucât nu există nimic mai scârbos decât un șofer care fuge de răspundere, reia Antoine junior, am întreprins o mică anchetă.

Și iar îmi subtitrează cu privirile.

— Bine ai făcut, băiete.

E bucuros puștiul.

— Ai descoperit lucruri interesante?

— Aș vrea să auzi ceva de la Claudette, de aceea am adus-o.

— Ei bine, te ascult, fetițo! îi zic tinericii.

Copilă șarmantă, pe care durerea o face și mai romantică, mi se pare

(în engleză ***I think***). Și care declară:

— În ziua când a murit, cineva l-a căutat la telefon acasă, între orele douăsprezece și jumătate și unu. Am răspuns eu, fiindcă știam că el nu vine la masa de prânz. Persoana care sunase…

— Bărbat sau femeie? o întrerup.

— Bărbat.

— Deci persoana a vrut să afle la ce oră vine tăticu și cu ce umblă?

— Da. I-am răspuns că pleacă de la aeroport la ora 17 și că merge cu motoreta. El mi-a mulțumit și a închis.

— Ce fel de om era tatăl dumitale, Claudette?

— Cumsecade și liniștit. Îi plăcea să meșterească, să meargă la meciurile de fotbal și la pescuit cu undița și-și iubea mașina pe care o ferchezuia și o numea „Prințesa”.

— Făcea vizite?

— Niciodată. Nu trăia decât pentru familie. Din când în când își revedea un coleg de școală, care locuia aproape de noi, și atâta tot.

— Nu-ți mai amintești de vreun musafir necunoscut?

— De niciunul.

— Telefoane neobișnuite?

Clatină din cap în semn că nu.

— Nici asta. Vă repet, domnule, nu exista nimeni mai așezat decât tata.

Și deodată izbucnește în plâns sărmănica. Drama a fost atât de recentă! Înmormântarea a avut loc azi dimineață, te prinzi? Antoine pare nefericit văzându-i lacrimile. Ar vrea să încerce s-o consoleze; nu îndrăznește. Îi arăt cum se face. O iau pe puștoaică în brațe și o las să-mi umidifice plastronul. Îi mângâi creștetul, șoptind:

— Da, fetiță, da… înțeleg. Plângi, asta o să te ușureze…

Îi pică prost odraslei mele să mă vadă atât de la largul meu în rolul de consolator. Cu atât mai mult cu cât Claudette nu pare să se simtă deloc prost. Fața îi e înfundată în părul de la piepții mei. Îmi dau seama că, fără voie, îmi respiră mirosul de bărbat, găsește în asta o plăcere inconștientă. E într-adevăr o tărăboanță de toată frumusețea fătuca asta! M-aș înhăma cu dragă inimă între hulubele ei. Poate că peste câteva zile, când durerea îi va mai fi trecut? În ciuda lui Antoine bis, ***of corse***. Nimic nu-l scoate mai mult din sărite pe un băiat decât să-și vadă bătrânul suflându-i de sub nas un șoricel făcut pe măsura lui. Și situația inversă îi calcă pe bătături pe tați, numai că aceștia găsesc o motivație în diferența de vârstă. Sictirit, Antoine intră în cămăruța voluptăților. Iese însă îndată și-mi aruncă:

— Grozave chestii vede omul aici!

Îl întreb din ochi.

— Bătrânul! șoptește el. În plină degustare, cu o pereche de pulpe în chip de fular.

Iată de ce lipsea directorul bis! Nimic nou sub soare! În pofida

vârstei, Achille al nostru rămâne mereu operațional! Întrucât micuța Claudette se dezlipește de mandea, băiețandrul o îndeamnă:

— Povestește-i tatei ce ai remarcat în timpul convorbirii telefonice cu pricina.

Ce amarnic a accentuat pe „tata”! Ar fi preferat să-i tragă un „tata-mare”. Nu știe, tânărul cerb, că femeilor li se flencăne de mutra și de vârsta bărbaților. Ele simt sau nu salutarul „cioc-cioc”. Când au parte de el, poate nenicul să aibă o sută de ani și o muie de oblete. Asta nu le altereaă cu nimic elanul. Drăgălașa Claudette își șterge felinărașele, cu o batistă fină.

— În vreme ce bărbatul mă întreba despre tata, am auzit pe cineva strigându-l. El a răspuns: „O clipă, telefonez.” Totul se petrecea într-un loc zgomotos. M-am gândit că e vorba de o cabină telefonică dând spre o stradă cu circulație intensă ori spre holul unei autogări. Dacă nu cumva amândouă.

— Cum i-a spus interlocutorul dumitale persoanei care îl striga?

— N-a rostit un nume, ci o poreclă: „Zozo”.

Repet: „Zozo”. Și îmi vine în minte un vechi cântecel prostesc pe care îl fredona tăticul meu: „Ați văzut noua pălărie a lui Zozo? O pălărie cu adevărat mișto!”. Genul ăsta de capodopere îl fermeca pe bătrânul meu. Era nebun după Maurice Chevalier. Un alt cal de bătaie al lui era: „Tu ești mă, ăl de-l cheamă Emilien? Ești mă, ăl, ești mă, ăl ori nu, mă?” Avea un umor simpluț taica. Era multă candoare și dragoste de viață în cazul lui. Un tip minunat. A murit de mult, când eu eram un pici, dar și azi îl mai caut; o să-l caut mereu. Până voi da de el; altfel la ce ar mai fi bună viața?

— Să te conduc, Claudette! zice neisprăvitul meu.

— Nu, lasă! declară puștoaica. Trebuie să cumpăr niște cărți de la Gibert Jeune, pe celălalt mal al Senei.

Îi strângem lopețelele frumoase, proaspete ca zorii de primăvară, și ea ne face reverențe. După ce a plecat, Toinet și mandea ne simțim în chip bizar un pic descumpăniți, ca și când, pe neașteptate, ne-ar lipsi ceva.

— Șucară, nu? mă întreabă suspicios băiețandrul.

— Frumusețea diavolului, îi răspund privindu-l calm.

— Îți place?

— Cea mai mare parte a fetelor de vârsta ei stârnesc tandrețea bărbaților de vârsta mea. Cum de ți-a venit ideea să mergi la alde Bruyant? Nu-ți cerusem asta.

— În timp ce clămpăneam un sandvici, am citit într-un ziar rubrica de înmormântări. Am simțit nevoia să mă duc la hogeacul tipului călcat de o mașină. Instinctul!

— Ascultă-l totdeauna, fiule, îi zic; este firul conducător al nostru, al sticleților. Trebuie să te încrezi în el; chiar când ne obligă la ocolișuri, în cele din urmă ne scoate la liman.

Apoi, zărind mesajul de la Béru, mă ridic.

— Matahală mă cheamă în ajutor, băiete, și eu stau aici la palavre. Chestie deloc serioasă pentru un director.

El îmi risipește scrupulele:

— Știu eu niște directori care, în loc să acționeze, pun să li se molfăie zdrăngănelul. E mai rău, nu?

Capitolul 19

Matahală mă așteaptă pe Quai de la Mégisserie, aflat la o sută de pași de biroul meu. Doar să traversez un pod și am și ajuns. Dar în loc să mă duc pe catalige, iau hodoroaga, căreia îi așez pe lucarnă un girofar. Ca să pot circula pe cheiul cu pricina în sensul permis, descriu o buclă importantă. Intenția mea e să adopt următorul itinerar: Cheiul Saint-Michel, Cheiul GrandAugustins, Cheiul Conți (dacă vreun agent ar face-o pe semaforul), Podul Artelor, apoi un viraj de o sută optzeci de grade, ca să intru pe Quai de la Mégesserie. Când mă năpustesc pe Saint-Michel, o tinerică zăpăcită, care traversează departe de zebră, e gata să se arunce sub capota scumpei mele 600 SL. Mă pregătesc să-i atrag atenția că e toantă și că ar face mai bine să-și păzească poponeața în loc să viseze la flăcăul care își va înfige aracul acolo, când o recunosc pe adorabila Claudette. Ochii ni se întrepătrund. Apoi îi zâmbesc și-i deschid portiera din dreapta.

— Urcă! îi strig.

Încă speriată și poate și fiindcă atitudinea mea poruncitoare o impresionează, ea se depune alături de mandea.

— Trântește ușa, că blocăm circulația! îi ordon.

Într-adevăr, în ciuda luminiței mele rotitoare, de un albastru infinit, în spatele nostru a și început huiduiala. Nu se există chestie mai nerăbdătoare decât mașiniștii parizieni. Dacă n-ai ajuns în mijlocul intersecției când semaforul trece la verde, sunt gata să-ți stropească tărăboanța cu o canistră de benzină și să-ți dea foc.

— Aș vrea să merg la Gibert Jeune, murmură micuța.

— Te duc peste un sfert de oră, acuma am o urgență.

Mă uimește că, după ce de dimineață și-a îngropat născătorul, îi mai poate arde, în aceeași după-amiază, să meargă la cumpărături. Povestea mi se pare neconformă cu doliul, lacrimile și celelalte congratulări familiare. Mă informez cu discreție. Aflu că, după ce, în urmă cu zece ani, domnișoara și-a pierdut mama în urma unui afurisit de cancer, tatăl ei s-a recăsătorit cu o prietenă de familie care văduvea în spațiul lor vital. O femeie destul de cumsecade, însă inexistentă pe plan omenesc. Nu au nimic să-și comunice una alteia, totuși mama Marthe o bârâie, ceea ce o scoate din sărite pe Claudette mai mult decât se poate suporta. În această zi de tristețe, fata a profitat de ocazia oferită de Toinet ca să-și ia tălpășița. Și o agasează că va trebui, la un moment dat, să se întoarcă acasă. E terorizată de ideea cruntei conviețuiri ce o așteaptă.

Are de gând să plece de acolo cât mai curând posibil. Numai că nu posedă niciun firfiric. Studentă, face câte un pic de ***baby-sitting***, ca să-și asigure banii de buzunar, dar nu dispune de niciun mijloc de a-și plăti o garsonieră și nici haleala cotidiană. Nasoală dilemă. Dacă are vreun logodnic? Nu, nu are. Numai prieteni-prieteni. Și nici măcar prieteni-

prieteni adevărați. Îi detestă pe tineri, socotindu-i prea superficiali. Nu le e capul decât la băşcălie şi la mârleală. Niște câini turbați! Nu îndrăznesc s-o întreb dacă mai e fetică. O astfel de întrebare a ajuns ridicolă. Nu se mai pune de vreo patruzeci de ani. Încât îți vine să crezi că, la vârsta „formării", micile domnișoare își vâră prin partea vătămată un paraipan de cauciuc în loc de tampon igienic.

Iată și crescătoria de câini menționată de Ţiaras Bulba. În vitrină tânjesc grămezi de câini, potăi dubioase al căror pedigri nu le compensează anemia. Cu o frumoasă imprudență polițistă, îmi las mașina pe trotuar, cu girofarul girându-se și Claudette pe banchetă. Intru și o întreb pe juna de cincizeci și trei de ani, cu părul pleoștit și rar, dacă nu cumva, din întâmplare, ofițerul de poliție Bérurier s-o fi aflând prin împrejurimi. Persoana îmi zâmbește cu întreg botul său de iepure, ceea ce îmi îngăduie să constat absența tuturor molarilor și a unei părți din premolari.

— În fundul magazinului, o ușă verde dă spre curte; acolo avem exemplarele de talie mare ale magazinului nostru.

Mă duc. Găsesc ușa și mă pomenesc într-un cadrilater înconjurat de beton înnegrit. În capăt se găsește un vitraliu dincolo de care sunt așezate mari cuști de fier. Îl văd și pe Béru, fiul acestuia, plus un individ pricăjit, ai cărui favoriți roșcovani o cotigesc pe lângă pavilioanele auriculare, pemtru a se uni cu musteața, ceea ce îi dă personajului înfățișarea unuia dintre acele dopuri-suvenir articulate, care deschid larg gura atunci când le apeși o pârghie mititică situată spre ceafă. Grasul pare surescitat. Strigă:

— Daa, băiatule! Da! Hai, mai ia una. Îl domesticești. Abia dacă mai mârâie. Încă una! Vreau să-i fac să tacă d'a binelea.

— Nu mai pot! geme fătălăul.

— Totdeauna poți când știi ce mi-ți vrei. Mai rade înc-o lingură! Asta o să-ți dea carburant!

Cotrobăie, cu o lingură de supă, printr-o conservă, scoate circa o sută de grame de fasole dolofană și albă și o răstoarnă în mestecăul odraslei. Apollon-Jules o mestecă fără avântul lui obișnuit. Înghite strâmbându-se. Béru îmi constată prezența și strigă:

— A, iată-te, fiule! O să asistezi la o ședință cum nu-ți închipuiești. Închipuiește-ți că i-am descoperit un har lu' băiatu' meu. Dresor de câini feroci. Mi-ți veni semn în trecere, să-i strâng laba lu' Fonfon, un vechi pretin d'al meu, care ține crescătoria asta d-acilea. Puştiu' a vrut să vază javrele de pază. Fonfon are f'o juma' de duzină d-ăi mai ai dracului. Cum te apropii de o cușcă, fiara din ea se aruncă în zăbrele, să te halească pe nemestecate. Da' ia stai să-ți facem o demonstrație! Du-te niţeluş lângă dalmațeanu' ăla din capăt, că e cel mai cel.

Mă supun. Animalul pătat mârâie ca o furtună de august și, într-adevăr se năpustește la grilaj.

— Vorbește-i! încearcă să-l îmbuni! mă invită (Peneș) Curcanul,

Încerc, scoțând de la naftalină toate gogomăniile de limbaj utilizabile în asemenea cazuri. „Ce drăguțel ham-ham! Vino să-i dai lăbuța lui nenea!” Etc. De te umflă plânsul! Drept rezultat, dalmațianul mârâie până ajunge să scoată un adevărat muget. Se cațără pe ușa cuștii, cu ghearele și colții la vedere, cu ochii însângerați, băloșindu-se din belșug, cu coada între picioare, cu blănița sexului lipită de pântece.

— Vezi? face Béru. Acuma o să opereze puştiu’. E rândul tău, Ben Hur!

Béru-fiul se așază lângă mine, cu spatele spre cușcă; își frământă abdomenul, iar moaca îi devine îndurerată. Apoi un zâmbet făgăduiește înseninarea cerului furtunos. Băiatul se apleacă în față și slobozește o pârțâială demnă de acelea ale tatălui său; lungă și feroce, sfâșietoare ca o noapte din ***La răscruce de vânturi***.

Miracol! Instantaneu, dalmațianul își încetează demonstrațiile dușmănoase. Schelălăind, se târăște, cu pântecul la pământ în cealaltă extremitate a cuștii, ca zguduit de o teroare superioară celei pe care încercase s-o provoace el însuși.

— Necredibil, așa-i? mă apostrofează Fonfon. Animalul cel mai sălbatic de l-am cunoscut. Ne-a făcut ferfeniță doi canișI regali și un tinichigiu venit să-i transforme cușca. Și puștiul ăsta apare taman când fiara mi-ți era în plină criză, îi trage o fâsâită, și Attila se fleșcăie. Trebui’ să vezi ca să crezi. Și țâncul a repetat chestia și cu ăilalți afurisiți; toți au reacționat la fel.

— Apollon-Jules are un dar divin, ce mai! tranșează Alexandre-Benoît. Fin’că eu, care plesnesc bubuieli cu mult mai drastice, am încercat și eu. AșI! Moloșii a fostără și mai nebuni de legat.

Îmi așez dextra pe umărul lui bovin.

— Viitorul fiului tău e asigurat, fericitule tată! Dar cred că nu m-ai chemat anume ca să ascult pârțâielile acestui geniu flatulent.

— Nu numai! recunoaște Adiposul.

— Ei bine?

— Am fost să examinez motocicleta lui Aristide Bruyant, șoferul de pasageri de la aeroport. Așa, ca chestie. Un morman de fierotenii, asta mai rămăsese, un morman nu altceva. Cotrobăind prin sacoșele ei, am găsit chestia asta, amice! Crez c-ar trebui să te facă interesat.

Explorează diferite buzunare, dintre care unele oferă particularitatea (și inconvenientul) de a nu mai avea fund. Totuși, Dumnezeu jucând în existența noastră rolul pe care-l știi, în cele din urmă omul meu dă la iveală o felicitare de nuntă, cu două canaturi. Pe cel dintâi stă scris ***Happy mariage***. Pe cel de-al doilea, în interior, două inimi aurii sunt reunite printr-un inel, tot auriu. Când deschizi felicitarea, se aude o muzicuță produsă de un aparat liliputan ascuns în grosimea cartonului. E vorba de primele măsuri ale ***Marșului nupțial de Mendelssohn***. O ascult. Nu pricep excitația procurată Grasului de această felicitare de bazar.

— Mă întreb de ce Cristofor Columb a fost mai puțin fericit când a descoperit America decât tine când ai descoperit felicitarea asta idioată! recunosc.

— Uită-te la ea mai acătării, poate o să-ți cază fișetu'!

Îndată mă sticlesc la cele patru fețe ale cartolinei. Pe ultima, jos de tot, abia lizibil, un rând așternut cu un creion a cărui mină a fost ascuțită ca un ac: „C. M. Residence Plein Soleil. Saint-Maur." Trebuie să nu fii miop ca să scrii atât de mărunt și mai ales ca să citești așa ceva.

— CM. Pe semne că vrea să zică Christine Marmelard, declară N. Ormul. Pen'că aia de urmează e adresa ei. Nu crezi?

Vâr în buzunar felicitarea, tocmai când ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă: Apollon-Jules, ajuns la capătul dresurii, se împrăștie în nădragi.

Capitolul 20

Când mă întorc la mașină, Claudette ascultă la radio France-Info. O privesc cu duioșie înainte de a deschide portiera. Nu m-a văzut apărând, și stă cuminte, cu spatele drept și mâinile încrucișate peste fustă, deasupra sexului care, dacă imaginația mea nu deraiază prea de tot, ar trebui să aibă gust de fragi. Îi arunc fraza banală ce se vrea o scuză:

— Te-am făcut să aștepți…

Îmi răspunde că nu are absolut nimic de făcut, în afară de a merge la Gibert Jeune, dar cumpărătura de acolo nu-i urgentă; de unde înțeleg că tovărășia mea nu-i displace din cale afară. Îi arăt felicitarea găsită de Bérurier în sacoșa defunctului ei tătic.

— Îți spune ceva chestia asta, scumpeteo?

Ea roșește la cuvântai „scumpeteo” și ia cartonul.

— Ar trebui să-mi spună? murmură tandra adolescentă.

— Am găsit-o printre lucrurile tatălui tău.

— A, da, știu! face Claudette.

Și imediat mi-a trezit interesul.

— Povestește.

— Unele erau felicitări pentru ziua de naștere sau pentru Crăciun. Și cântau ***Happy birthday*** ori ***Pruncul divin***.

— Se găseau în posesia tatălui dumitale?

— Doar provizoriu, până le ducea celor interesați.

— Era curier în timpul liber?

— Din amabilitate.

— Față de cine?

— O cunoștință de-a lui, care fabrica asemenea felicitări, se pare că artizanal, și le trimitea ca mostră persoanelor susceptibile de a-i comanda cantități mari. Mecanismul muzical e anume construit și foarte fragil, așa că producătorul nu voia să le încredințeze poștașilor mostrele.

Mie unul chestia nu mi se pare cușer.

— Interesant. Îl cunoști pe omul cu pricina?

— Nu.

— Unde locuiește?

— Nici asta nu știu; tata nu era vorbăreț și, de altfel, nici eu nu prea dădeam importanță poveștii.

Îi iau înapoi obiectul, îl fac să cânte. Muzica greierașului nu are nimic novator. De ani de zile se găsesc asemenea gadgeturi prin papetării.

— Vă dă de gândit felicitarea asta? întrebă Claudette.

— În decursul unei anchete mă interesează până și cel mai mic amănunt. În cazul de față, nu văd nicio deosebire între obiectul de aici și cele din comerț. Dar mi se pare demnă de interes fragilitatea unei chestii care ar trebui făcută să suporte loviturile de ștampilă ale poștașilor

morocănoși. Am să mă duc s-o arăt directorului nostru de laborator.

— Lăsați-mă unde vreți, o să iau metroul.

— Fiindcă nu ești grăbită, să mai rămânem împreună; de multă vreme n-am mai avut prilejul să apreciez compania unei fete.

Nu mă mai uit dacă a roșit iar. Asta se înțelege de la sine.

***

Mathias s-a tuns aproape numărul unu, ceea ce îi dă înfățișarea unei șopârle preistorice. Înfășurat cum e într-un halat verde, nu-i mai lipsesc decât solzii pentru ca iluzia să fie perfectă. Își smulge pupila stângă din ocularul microscopului și se slujește de ea ca să ne privească, îi surâde Claudettei, pe care i-o prezint, rostindu-i pe scurt, doar prenumele.

— Noutăți? mă întreabă.

— Poate îmi dai tu vreuna, Roșcățelule.

Urmează trei fraze de construcție sumară și depun felicitarea lângă microscopul lui.

— Ar trebui să conțină o taină cartonașul ăsta, Xavier.

— Ei bine, dacă există vreuna, o vom descoperi, mă asigură el.

Îi apreciez pluralul modestiei și-l las să opereze.

***

De pe lista celor șase „suspecți” (așa să fie oare?) rămâne să fie vizitate două persoane: stewardesa Emma Trousse și radiofonistul Albert Deliaige. Aflu de la Pinaud că și unul, și celălalt, sunt de serviciu. Cea dintâi se găsește la Tokyo, cel de-al doilea la Abidjan. Nu vor fi abordabili decât peste patruzeci și opt de ore.

— Hai la librăria dumitale! hotărăsc.

Ca de fiecare dată, simt o mare fericire să intru într-o prăvălie unde se vând bucoavne diferite. Nu știu dacă ai băgat de seamă, dar librăriile se micșorează. Peste tot pe unde mă duc le găsesc trunchiate: New York, Paris, Lyon, Freiburg. Vechile case încăpătoare au cedat jumătate sau două treimi din spațiul lor negustorilor de discuri, agenților de voiaj sau vânzătorilor de calculatoare. Cartea dă înapoi, se face tot mai mică. Cultura? Cotul și pișcotul! Și totuși ***book***-uri apar mereu mai multe. Numai că rămân în depozite. Nu mai e loc să fie desfăcute. Într-o bună zi, editorii vor fi plătiți să nu le mai tipărească. Nu mai rămâne decât hârtia igienică; asta încă se vinde bine: cu vremurile astea căcăcioase…

O urmez pe gagicuță printre rafturi. Fundulețu i se fâțâie pe sub fustița plisată. Amețitor! Trebuie să fie numai bună de iubit drăgălașa asta. Ia să presupunem că o iau de nevastă! Demisionez, o duc într-un colț plin de palmieri, mare și soare. I-o pun până-mi iese sufletul din mine. Pe urmă încep să mă plictisesc și-mi fac rost de o ciroză de la punciul creol sau romul Ricard. O. K. — n-o mai iau de nevastă și-mi

păstrez postul.

Domnișoara ia, cu gravitate, de pe un stelaj, o carte groasă, cartonată, cu coperta albă cu albastru, apoi o a doua, micuță de tot, cu îmbrăcăminte galbenă și titlu scris cu roșu. Pe urmă se duce la casă și numără atent câteva bumăști amărâte; banii oamenilor nevoiași au mult mai multă valoare decât aceia ai bogătanilor. Mă interpun:

— Lasă, micuțo, plătesc eu.

Ea protestează dar, din timiditate, se retrage în fața siguranței mele de mine. Apoi vrea să-mi strecoare în buzunar piaștrii ei. Dacă împinge lucrurile prea departe, o să-mi atingă paralaxa!

— Ţi le ofer. Îmi face plăcere să particip, măcar și într-o infimă măsură, la studiile dumitale.

Alte proteste pe care le înăbuș. Ajungem iarăși pe Saint-Michel, ușor descumpăniți. Simt că povestea lui Marmelard îmi scapă din mână. E plină de inși care se intersectează, se adună, lasă impresia că se întrepătrund, apoi nimic nu se mai continuă. Cârdășia franco-helvetică rămâne pe geantă. Dau peste bandiți de mâna a doua, care au doar legături vagi cu afacerea însăși. Hotărât lucru, este ceea ce eu numesc o anchetă de doi bani!

— Păreți trist.

Drace, are ***filling*** puștoaica asta.

— Preocupat! o corectez. Plutesc într-o baie de mistere care se lipesc de mine ca niște alge. Te grăbești să te întorci acasă?

— Nu.

— Și mama dumitale vitregă?

— A plecat să doarmă la sora ei din Pontoise, ca să-și mai aline durerea.

— Dar durerea dumitale?

— Nu-i pasă de ea.

— Mie-mi pasă. Hai să halim niște chestii nostime, ca să nu ne mai gândim la toate astea. Când trec printr-o perioadă nasoală, opresc motoarele și o duc pe mama la un restaurant. Ce fel de clămpăneală preferi? Chinezească, japoneză, rusească, arăbească?

— Nu cunosc nimic despre chestiile astea. Ba da – restaurantele chinezești, câteodată; știu unele ieftine, pentru studenți.

— Să mergem într-un mic local rusesc, unde am mai fost, pe Strada Bourdonnais: ***Prințul Igor***. Ambianța e plăcută și bucătăria tradițională.

E în al nouălea cer îngerașul. Pe nepusă masă, mă simt zburdalnic de-a binelea. Ca pe vremea când le ofeream câte un diabolo-menthe amicelor încă fecioare (dar în majoritatea cazurilor puneam eu lucrurile în ordine). Totdeauna am avut o mâncărime la cocoșel, prepeleacul meu a simțit întruna nevoia să dea câte o raită prin tufișurile de pe marginea râpelor. Arunc un ochi la ticăitoare. E prea devreme să ne abatem pe la pretinii rusnaci. Îl sun din cotigă pe frumosul Mathias cel cu mutră de tiranozaur în haine de duminică. O roșcovăneală atât de intensă nu mai

există din era secundară încoace.

— Evoluezi, Bălăiorule?

— Misterul e k.o., înălțimea Voastră! glumește el, într-atât e de bucuros.

— Eram sigur, băiete: nu li se dă bani cu împrumut decât bogătanilor. Ei bine?

— Păi nu te întorci la Casa Crăcanelor împuțite?

— Toinet e acolo?

— Da; pentru ce?

— Nu țin să-l întâlnesc în clipa asta! murmur benoclându-mă la adolescentă cu amândouă felinarele în același timp. Ce-ai găsit?

— Am scos la lumină muzicuța înecată în hârtie. De fapt, e un casetofon microminiaturizat. Habar n-aveam că e posibil să micșorezi chiar atâta genul ăsta de aparate. Un branșament liliputan îți îngăduie să asculți altceva decât ***Marșul nupțial***.

— Ce adică?

— Niște cuvinte…

— Care?

— Sunt codificate.

— Ai descifrat codul?

— Nu încă, e încâlcit rău, implică mai multe limbi: franceză, engleză, spaniolă, germană.

— Deci limbile așa-zis uzuale?

— Într-un fel. I-am dat întâlnire lui Olbright Tanner, un savant din Zurich, specialist în genul ăsta de decriptări. Tocmai se află la Paris, unde are loc un seminar al colegilor lor europeni. Peste o oră trec pe la hotelul său.

— Campionule! în regiunea mea natală există un fel de panaceu universal numit „elixirul de bun ajutor”. Tu ești „elixirul de bun ajutor” al meu, Xavier. După întâlnire te întorci acasă?

Ezită. Nu-i nevoie să rostească nicio silabă, m-am prins că se duce să se întâlnească cu „asistenta-nepoată-amantă” a lui, în garsoniera acesteia. A întâlnit dragostea tocmai după zămislirea celui de-al șaptesprezecelea plod Ruginitul. Gagica e și mai nasoală decât legitima, dar cel puțin e mai tânără, și în asta constă diferența, cum se spune la France-Inter. Îmi extrag carnetul de adrese și-i dau numărul de telefon de la ***Prințul Igor***.

— Mă vei putea găsi la telezbanțul ăsta vreme de o bună parte a serii, frumosule blond.

— E în regulă.

Claudetta pare gânditoare și tristă.

— Spuneți, șoptește, credeți cumva că tata intrase într-o afacere urâtă? Era un om cu desăvârșire integru, să știți! Îmi predica întruna să rămân cinstită, să n-o apuc pe căi greșite, să fiu virtuoasă. Nu era bogat, nu avea decât salariul de la Air France ca să ne asigure traiul zilnic.

Îi iau mâna și o duc la buze, toată dulce și palpitândă.

— Nu mă gândesc decât la reabilitarea lui, scumpete mică! Poștașii nu pot fi făcuți răspunzători pentru conținutul scrisorilor pe care le împart. La prima vedere, se pare că cineva s-a slujit de el ca să expedieze niște mesaje nu prea curate. Nu v-a dat niciodată amănunte despre faimosul prieten fabricant de felicitări?

— Vă jur că nu.

Oricum, de data asta știu la ce ușă să bat: aceea a Christinei Marmelard care mi-a tras clapa cu mutra ei de biată soție părăsită. Dar n-o să mă duc s-o vizitez decât după ce voi ști despre ce e vorba în acele mesaje codificate.

De la mâna Claudettei, trec la buzele ei. Pentru un sărut scurt și cast, de o mare blândețe. Totuși fetișcana se înfioară de peste tot.

Și-mi place chestia asta, pricepi?

Capitolul 21

Îi afirm cu atâta energie că nu poți hali caviar fără să bei vodcă, încât până la urmă ea „cedează stăruințelor mele” cum spun măturătorii. Se îneacă, tușește strâmbându-se, își apasă pieptul cu mâinile.

— A, nu, e mult prea tare! protestează.

În fața constatării acestui eșec, îi comand un spumos, băutura în cauză fiind în asemenea cazuri singurul produs de înlocuire. Dacă prietenii mei de pe dealurile din Champaigne mă vor socoti un împuțit auzind că le califfic divina băutură drept „produs de înlocuire”, pledez pentru nevinovăție, afirmând că ouăle cleioase de sturion au nevoie, pentru a fi digerate, de ajutorul unui alcool tare. Am vorbit despre asta zilele trecute cu angrosistul maghrebian al băcanului nostru, și omul a fost întru totul de acord cu mandea.

Pentru început, vorbim despre studiile ei Claudette și cu mine. Strălucitoare mămăica. Nădăjduia să ajungă sus, să ajungă departe, dar moartea brutală a tatălui ei a stricat totul, și doar cu ce va primi de la asigurările sociale n-o să mai poată frecventa E.N.A. Eu, auzind toate astea, după ce am mai și îngurgitat un clondir de Moskovskaia, simt cum gămălia îmi e inundată de milă. Și știi de ce? Mă surprind zicându-i acestui țânțăraș debarcat pe neașteptate în viața mea că îl voi ajuta! Totuși nu sunt un nene gros la pungă, mai e mult până atunci. Dulcica rămâne paf. Mă privește zăpăcită.

— Dar, obiectează ea, nici nu ne cunoaștem…

I-aș răspunde că vom remedia această carență, însă mă tem să n-o șochez.

— Există unele avânturi, îi zic. Le am și eu uneori, și consider ca o datorie sfântă să le răspund. Trăim pe lume ca să ne întrajutorăm! îi trag la tromboane, ca un smintit. Dumneata, am priceput asta de la cea dintâi privire, ești o fată bine; și de acum înainte singură în viață. Toinet, băiatul care te-a adus la mine, s-a pomenit, într-o zi nenorocită, orfan, pierzându-și mama și tatăl în același timp. L-am luat la noi, mama l-a crescut, și acum e un tip care-mi face cinste. Așa cum am procedat cu el, pot proceda parțial și cu dumneata.

Pălăvrăgesc. Flecăreala, mereu afurisita de flecăreală. Și, ***in petto*** nu încetez să-mi tot spun: prefăcutul dracului. Să-mi spun că îmi dau aere de mare senior doar fiindcă puștoaica asta, acest frumos fruct încă verde, îmi zgândăre boașele și că la fel mi se întâmplă cu Eminența, ticălos de scârboșenie ce sunt! Canalie! Mâncător de pușe! Așa că, în cele din urmă, încetez să mai vorbesc. Am terminat porțiile de delfin și trecem la șașlâcul caucazian. Claudette a băut o cupă de spumos încălzit. A fost de ajuns ca să facă să-i strălucească frumoșii ochișori. Îi mai torn, dar ea îmi spune „nu”, înhățând gâtul sticlei ca să mă oblige să mă opresc, chestie de gravă impolitețe, însă de unde să știe? I-o spun,

plin de curaj, explicându-i că nu poate depăși convenienţele elementare. Când va ajunge ambasador în Guatemala, (gâdilă-mă ca să râd), nu cumva să apuce gâtul sticlei când maître d'hotel o va servi! De ruşine, lacrimile îi urcă în ochi, dar înţelege cum stă chestia şi-mi mulţumeşte.

Moment de stânjeneală. Inevitabil. Ca să-l risipesc, mângâi obrazul fetei cu dosul mâinii. Mână păroasă, de mascul, care şi ea îi provoacă frisoane. Dacă vrei să încerci, madam, pune laba pe telefon şi ne vom da o întâlnire (fac şi livrări la domiciliu). Ca să-i dau numitului frison cât mai multă amploare, aplic un sărut de secol XVIII printre cârlionţii nebuni ce se zbenguie pe tâmplele vizavelei. La care turboreactorul meu intră în funcţiune, iar capul cu atoghidare al rachetei îşi face un cucui tot lovindu-se de masă pe dedesubt. Unde e, unde e? Nu presimţi nimic?

O mână mi se lasă pe umăr, acolo unde croitorul nu e nevoit să-mi umple hainele cu vată, atât de tare mi se îngrămădesc muşchii. Mă întorc: Mathias şi „nepoata" lui. Prima întrebare a mea e naivă:

— De unde ştiai că sunt aici?

— Nu mi-ai dat tu telefonul? Grozavă chestie pentru un sticlete!

— Staţi jos. Aţi mâncat?

— N-am avut vreme.

— Nu luaţi, în fugă, un polonic de caviar?

Aşa ceva nu se refuză. O omletă ar fi declinat-o, probabil. Dar aici nu le ofer acelaşi gen de ouă. Simpaticii ţari de la Prinţul Igor se grăbesc să aducă tacâmuri pentru nou-sosiţi. Nepoata e atât de pocită, încât îţi face bine s-o contempli pe Claudette. Ţi-am povestit-o în cărţile de pe dinainte pe asistenta triceratopsului. Urâtă dar erudită; fanatică a unchiului ei; ca şi el, supradotată în materie de chimie. Îţi spune pe loc care e natura oricărei pete, fie aceasta ieşită din furtunel, fie din nasometru. Va ajunge departe, dacă nevasta Roşcovanului n-o să-i facă felul după ce le va fi descoperit legătura vinovată.

— Să ştii că n-a mai trebuit să-l vizitez pe profesorul Tanner, hohoteşte vesel crustaceul opărit; drăgălaşa asta a descoperit codul în mai puţin de trei minute.

— Nu mai spune!

El se întoarce spre pocitanie:

— Povesteşte-i, micuţa mea regină!

Micuţa regină ne luminează, întinzându-şi pe pâine caviarul:

— Toate cuvintele sunt de două silabe, indiferent care le e limba de origine. Se cuvine să nu ne ocupăm de prima silabă şi s-o păstrăm doar pe cea de-a doua. Le-am transcris aşadar pe o hârtie, numerotându-le. Reunirea lor se operează alăturându-se silabele pare, apoi silabele impare. Vreţi să vă fac o demonstraţie?

— Mai încolo, fiindcă deocamdată te-am priceput, dragoste.

— Bine. Odată admisă această tehnică, a fost ridicol de uşor să reconstituim mesajul.

Deschide taşca de poştaş rural care-i ţine loc de poşetă şi scoate o

foaie de blocnotes îndoită în două. Iau cunoștință de textul descifrat: ***Zbor 1608. Vineri 19 De Gaulle. Cod îngeraș. Picior. Extremă prudență***. Nicio semnătură. Citesc, recitesc, învăț mesajul pe dinafară (pe dinăuntru – care e diferența?).

— Iertăciune! orăcăi vrând să ajung la fel de mare ca o salată de boeuf. În ce dată suntem?

— Păi… în nouăsprezece! răspunde strengărește Mathias. Mă uit la ceas.

— Avem mai bine de două ore înainte! mă previne stindardul însângerat. Zborul 1608 aterizează la 23 și 48.

A prevăzut totul animalul.

— Perfect. De unde vine?

— Bangkok.

— Cod îngeraș – aveți vreo idee ce înseamnă asta, geniilor îngemănate?

— Niciuna, dar poate vom elucida lucrurile la fața locului? Mereu frumosul optimism al oamenilor care descoperă amorul la ceas târziu.

— Și cuvântul ăsta de unul singur, „picior”, care nu aduce a nimic?

— Rămâne de văzut…

Își termină ouăle de sturion bătute și ne cărăm.

— Eu vă las, declară cu convingere Claudette.

— Nu simți nevoia să trăiești peripețiile unei anchete? Adeseori sunt mai grozave decât serialele americane de televiziune.

Îți dai seama că nu aștepta decât asta!

***

Cu trei sferturi de oră înainte de sosirea avionului, fac o vizită la biroul de poliție. Funcționarii din tur a de seară iau poziția de drepți. Big bosul în persoană aici, îți închipui ce onoare pe capul lor? Sunt burdușiți cu devoțiune acești inși de ispravă. Le recomand să-i filtreze ca lumea pe călători. Mai mult: vor face câte o fotocopie a tuturor pașapoartelor, grație noului aparat care tocmai le-a fost adus săptămâna trecută. Suedez de invenție. Voiajorul își prezintă actul de identitate. Tu te faci că-l privești – și clic, clac, mersi Kodak! Pagina principală e înregistrată, fără știrea proprietarului.

Mathias a scos din tărăboanța lui niște ***talkies-walkies*** și s-a așezat în spatele ghișeului de control, cu unul dintre aparate. Cel de-al doilea e la mine, care mă aflu în spatele șirului de inși debarcați, într-un soi de box de sticlă, în compania celor două fete. Am aerul unui funcționar plictisit, pe care serviciul nu-l mai interesează, fiindcă tocmai și l-a încheiat pe al lui. De la un automat am luat niște pahare cu cafea. Claudette e excitată de acțiune și de cupa de șampanie. Mă găsește din ce în ce mai „uriaș” în felul meu. Arhangelul copoimii aureolat cu toate prestigiile, întrucât e în stare de toate îndrăznelile.

Păsăroiul ajunge pe pământ cu cinci minute mai devreme. Să vii de atât de departe, să-ți trebuiască cincisprezece ore ca să străbați continentele și tu să-ți respecți orarul cu rigoarea unui tren suburban – ce grozavă e tehnica, nu? Ori mă înșel?

Am fost deja anunțat că mulți dintre pasagerii ***in the night*** au coborât la escale și că n-au mai rămas decât vreo treizeci pentru Paris. Cu atât mai bine, trierea va fi ușurată. Iată-i că apar, la bordul monstruosului autobuz pe care îl pilota tatăl Claudettei, gigantic vehicul a cărui cabină se poate ridica până la înălțimea unui etaj. Trași la față, cu ochii încețoșați de somnul pe apucate, cu fleanca puțind, cu fundul slipului compostat, cu papainoagele înțepenite, târând bagaje de mână și sacoșe ***duty free*** năvălesc pe ușile de intrare; unii încearcă să-i zărească, de departe, pe oamenii lor, veniți să-i întâmpine. Se amorsează de pe acum saluturi cu mâna, zâmbete obosite. Trebuie să trăiești, să regăsești frigul, zilele cenușii, grijile, proștii pe jumătate uitați…

Imediat, în ciuda numărului relativ restrâns al debarcaților, mă încearcă descurajarea. Ar fi trebuit să avem răgazul de a examina fiecare pasager, de a-l observa pe îndelete, a-i vorbi la o adică; dar am de-a face doar cu o hoardă de șobolani grăbiți, a căror singură preocupare este să se împrăștie. Niște galbeni, niște turiști, câțiva ***businessmen***, amorezi întorși de la Puckett, până și un bonz îmbrăcat în portocaliu și care va trebui să strângă amarnic din buci în frigornița pariziană. Cine din acest grup de extenuați poate corespunde persoanei pe care mai mult sau mai puțin o aștept?

Din baraca mea cu geamlâc îi observ pe toți. Le decernez „puncte de vinovăție”. E sigur că moșnegii cei doi bolnăvicioși de colo sunt fete mari, ca și îndrăgostiții care, stând la coadă, nu încetează să-și halească flencile. Nici familia asta cu șase membri – tata, mama și patru mucoși – veniți în serii scurte nu inspiră neîncredere. La fel cei trei teutoni eructanți de bere, care se întorc dintr-o „călătorie de studii”, bogată în masaje thailandeze. Arunci cine? Asiaticul cu ochelari de aur și îmbrăcat în negru? Mathias mă sună de la tejgheaua lui:

— Da, Ruginitură.

— Mi-am permis o inițiativă; adulmecarea bagajelor de către un câine dresat pentru depistarea drogurilor. Au unul în seara asta.

— Excelent. Nu reperezi nimic deosebit?

— Nimic. Toți sunt exasperant de neutri.

Și încă cum! Iarăși un tataie și o mamaie întorcându-se de la Buda de jad! Iarăși doi tineri în călduri. Din nou un galben, cu moacă de mormoloc: obraz spân, ochi cusuți pe margini. O muie bună de rolurile ultranegative dintr-o producție de categoria a treia – gen „dușmanul din copilărie al lui James Bond” și care a declanșat ireversibila numărătoare inversă a bombei H la bordul submarinului.

— Îl reținem pe gălbior? întreabă Mathias.

— Pretextul?

— Verificare a identității; e o baligă de muscă pe data emiterii pașaportului său.

— Dacă îți spune ceva chestia asta…

Îl văd pe Roșcățelul aplecându-se către polițist și, după zece secunde, numitul îl invită pe „Mutră antipatică” să-l urmeze la birouri. Să nu ne fie jenă. Frumoasa lui Xavier, care a urmărit manevra, îmi adresează o strâmbătură.

— Nu trebuia? o întreb.

— Are o față de mult prea ticălos.

Probabil că știe ea ce zice. Un alt nene îmi mobilizează atenția. Un american sau asimulat, croit după cum doar yankeii știu s-o facă: doi metri și o sută douăzeci de kile. Are niște căști de casetofon înfipte în clăpăuge și râde de plăcere în timp ce merge, ca și când chestia cu pricina i-ar debita vreo rețetă despre conservarea în stare proaspătă a cabanosului.

— Puneți-mi-l pe american la răcoare, când ajunge în dreptul vostru, îi poruncesc lui Xavier.

Hotărât lucru, omul e un oarecare. Cu muie de client. O apuci pe căi greșite, Tonio. Félicie te-a învățat întotdeauna că nu trebuie să-i judeci pe oameni după înfățișare. Fapt e că bouleanul încetează să se mai hlizească în clipa când un arcaș pus la pândă îl îndeamnă să intre în apartamentele private. Moment impresionant. Câtă vreme ai de-a face cu acești domni în public, treaba merge ca unsă; dar din secunda când dumnealor te vâră între patru pereți, bucălatul începe să ți se lichefieze, fabricând un lung bigi-bigi de ciocolată.

N-a mai rămas acum prea multă lume. Doar ceva târâie-brâu. Dame bașoldiste, umblând legănat și care nu mai pot de oboseală tot plimbându-și țâțișoarele de carnaval nemțesc; tipi furișați, care nu știu nimica, dar îi urmează fără prea multă încredere pe cei din față. Tăntălăi, ce mai! Oftez mai abitir ca furtuna lui Shakespeare. Simt că am luat-o în buze. Încă odată, idioata asta de anchetă se preface în nisip fin. Va trebui să mă înfig în gălbior și-n american, dar fără speranțe.

— Ei bine, uite pe cine așteptai! îmi zice deodată Adeline ori Charlotte ori Noémie – drace, nu-mi mai amintesc numele mic al asistentei-amante-nepoate-roșcate-mult-urâte a lui Mathias.

Și-mi arată cu privirile o femeie pe care un angajat de la secția sanitară a Air France o împinge într-un cărucior. Cu adevărat surprinzător cortegiu. Femeia e încă tânără, destul de frumoasă, în genul blondelor cu vitrina un pic vestejită. Detaliu atroce pentru o reprezentantă a sexului frumos: are un singur picior. Alt detaliu, încă și mai impresionant – un picior articulat stă lângă ea în scaunul cu rotile. O papainoagă din clorură de vinii, încălțată cu un ciorap identic celui al gaibaracului natural și cu un pantof care e perechea celuilalt. Un al treilea detaliu, dar ăsta plăcut: poartă prins cu un ac, la gulerul

pardesiului, un nuc înger de fildeș, încununat cu un nimb de diamante. O persoană bogată de fapt.

Capitolul 22

— Lasă-i să se ducă pe cei doi cioflingari, Ruginitule, și pregătește-te s-o urmărești pe oloaga plimbată în cărucior.

Doamna despre care vorbesc pare nehotărâtă odată ce se vede ieșită din zona polițienească și privește în dreapta și-n stânga, ca una care era sigură că va fi întâmpinată, și acum se pomenește țuț. Cornacul o propulsează spre împărțitorul de bagaje, unde valizele provenind de la Bangkok au și apărut pe ringul de dans. Femeia cu îngerul arată spre un samsonit barosan, cenușiu, constelat cu etichete de hoteluri, de un efect dintre cele mai grozave. Driverul îl înșfacă pe susnumit, apoi întreprinde dificila operațiune a ieșirii din sala cu ***luggages***, purtându-le în același timp, și pe damă și valiza.

Am o idee.

— Claudette, zic, fă-mi un serviciu. Ieși în calea oloagei în holul de sosiri (care servește și drept hol de ieșire); spune-i că madam Christine a fost împiedicată în ultima clipă să plece și că te-a trimis pe dumneata s-o întâmpini pe numita. Ieși pe urmă din aerogară și așteaptă afară, împreună cu ea, voi apărea și eu cu un taxi break.

Ea încuviințează și dă fuga.

— Mergi și ia-l pe Mathias, mă adresez lui Marguerite sau Cecile sau Rose (prenumele tot nu-mi vine în minte), ne veți urma taxiul.

Acestea fiind spuse, mă îndrept spre șirul de taxiști și închiriez un Renault Espace bordo. Un sticlete mă vociferează:

— Stai la coadă, ca toată lumea!

Ca să-l bag în boale, îi arăt legitimația. El începe să se spârcâie, ascuns în spatele chipiului căruia se preface că îi șterge banda de piele din interior, udată de transpirație porcină. Undeva, mai într-o parte, se află drăgălașa mea Claudette, în compania șchiopârței și a pilotului de scaun rulant. Cele două vorbesc în engleză.

Le salut scurt, cum ar face un servitor (sau cel puțin un subaltern) și, asistat de funcționarul air-franțuz, o încarc în taxic pe sărmana mutilată. După care îi dau marocanului care taxichează adresa cotețului nostru din Saint-Cloud și ***after*** îmi recuperez frumoasa 600 SL, ca să alerg să le aștept pe cele două ***at home***. Pe drum, telefonez la ***mother*** a mea, să-i explic că aduc la noi o femeie cu un singur picior și nu-i așa că-i poate pregăti camera prietenilor (care va deveni, cu un „e” în terminație, cameră a prietenelor)? Mereu de acord Félicita. Să-i pregătească doamnei și o gustare? Îi răspund că un ceai îi va fi, probabil, suficient ca accesoriu.

***

Ajung înaintea cucoanelor. După zece minute, apare taxiul Espace, urmat de Mathias la volanul Fordului Mondeo al său, nou-nouț. L-a ales

negru și cu tapițeria neagră, ca să se asorteze cu proprietarul. Xavier e frumos ca un semafor în ceață.

O scoatem pe damă din hârb și o ducem către hogeacul meu. Doamna care-nu-se-folosește-decât-de-un gaibarac-în-același-timp o întreabă pe Claudette de ce nu a fost dusă la hotelul ei obișnuit.

— Din prudență, îi răspund eu în limba Beatleșilor fiindcă asta e folosită de dânsa. Lucrurile devin mai delicate.

— Zozo nu-i aici? se informează dumneaei.

— Îl așteptăm! o contrainformez.

Ea încuviințează. S-o vezi pe mama cum dă zor! Un poem. Gentilețea ei fără margini, îngrijirile ei pline de râvnă, privirea limpede de prea multă bunătate! Scumpa! Sunt sigur că Domnul îi pregătește o primire de star pentru ziua (sper că îndepărtată) când draga mea bătrânică se va prezenta la raport. Noua-venită e șușotită, cocoloșită. De când am văzut-o mă întreb de ce călătorește fără să-și monteze compasul fals. Dacă i s-a confecționat un înlocuitor de cataligă e ca să și-l „încalțe”, nu? Aș întreba-o, dar mă tem că purtarea ei corespunde unui anume scop și că interesul meu ar pune-o în gardă.

În vreme ce doamnele o instalează pe musafiră, eu schimb o vorbă cu Eric cel Roșu.

— Se numește Maria Samanski, e născută la Varșovia, naturalizată britanică și locuind la Hong-Kong, mă anunță el cu o detașare de corector.

Nu și-a pierdut vremea cu gaborii de la control unchiul-amant-stăpân al lui Germaine, Lucette, Mélanie (tot nu mai țin minte; aș putea, cu o întrebare pusă lui Mathias, să elucidez acest fals mister, însă îmi place jocul; va trebui să regăsesc de unul singur nenorocitul ăsta de prenume – memoria e ca un mușchi pe care trebuie să-l pui la treabă, mă asigură mama când are un gol în mansardă).

— Presupun că ai adus-o pe femeie aici ca s-o ai la îndemână? reia excelentul bărbat căruia nu-i lipsește decât îngrășatul pentru ca moaca să-i semene cu motivul central de pe drapelul japonez.

— Bună presupunere.

— Pot să-ți spun că n-a prea crezut în aiureala cu întârzierea Christinei. Are o bănuială.

— Tot ce se poate.

— Cu mâna pe inimă îți jur că, dacă există cineva care trebuie tratat de urgență cu serul adevărului, apoi în clipa asta ea e.

— Ai materialul la tine?

— În mașină.

— ***Go***!

***

Știi cum se poate prevesti soarta unui nou-născut portughez? Îl

arunci de un perete. Dacă rămâne lipit acolo, se va face zidar. Dacă pică, se va face faianțar! Mă gândesc la gluma asta când o văd pe Maria 4 coborând din odaia ei mansardată, cu cămașa de noapte prinsă între fese, cu barba în poziție de luptă și ochii plumburii. Unghiile de la picioare îi sunt negre, din pricina unui doliu recent în familie, dar picioarele propriu-zise par curate.

E noua servitoare a Feliciei. A împlinit deja o lună! O lună prea mult, fiindcă bătrâna mea face toată treaba, în timp ce Maria ne mănâncă madeleinele de Proust și se uită la abjecțiile televizate. Uneori, când se prezintă câte un film „X", și-o pune singură; dar numai cu un deget și fără să zbiere prea tare când îi vine sorocul. Mama, care nu gustă deloc asemenea gen de producții, urcă să tricoteze la ea în cameră. Îi repet să-i facă vânt Mariei 4, dar ea refuză deoarece subreta noastră e mamă celibatară – și cine îi va hrăni sugara când ea va fi la pământ? Uite asta e mama mea și de aceea o iubesc atât.

— Dară ce făceați dumenovastră? exclamă persoana văzându-mă că o țin pe „doamna din camera pentru prietene", în vreme ce un nene de culoarea ciorbei de lobodă îi înfige o seringă în picioarul care i-a mai rămas.

— Tratamentul, îi răspund. Și tu ce faci aici, toanto? Întoarce-te să te culci!

Ea clatină din cap în semn de nedumerire, se scarpină între picioare, ceea ce îi vâră cămașa și în mandrină, și până la urmă se duce învârtindu-se.

— Ar fi trebuit să închizi ușa, îmi reproșează înflăcăratul.

— Exact, asta ar fi trebuit, convin eu, numai că la mine acasă nu mă simt în apele mele.

— Crezi că va bate toba prin cartier?

— Pentru asta ar trebui mai întâi să vorbească bine franțuzește.

— I-o dai sub coadă?

— Ăsteia nu.

— Totuși e tânără.

— Nu-i un criteriu absolut pentru mine. Am surprins-o goală; s-ar zice că poartă chiloți din piele de capră, pe lângă că miroase a țap.

Redevenind profesional, noul libertin mi-o arată pe Maria de Polonia:

— Cred că doamna e gata.

Doamna are un zâmbet fericit. Ochii îi sunt umezi, pare s-o ducă de minune.

— E în regulă, dulce prietenă? mă avânt eu, în dialectul lui Churchill.

— ***Very well***.

— Cum ți-ai pierdut piciorul?

— Accident feroviar în Silezia.

— Demult?

— Foarte de mult.

Ce-i drept, acumulează niște ore de zbor această ciudată femeie. Văzută de aproape și prin machiajul extenuat, îi votezi, cu majoritate, a membrilor juriului, aproape șaizeci de primăveri.

— De ce nu-ți folosești proteza, doamnă Samanski?

— Ba o folosesc.

— De ce n-ai avut-o la coborârea din avion?

Înghite în sec.

— Mă prefac, față de personalul de bord, că legăturile s-au slăbit, astfel că sunt purtată pe cărucior și nici polițiștii, nici vameșii n-au inimă să mă controleze.

— Și ții „chestia aia" în piciorul artificial?

Îmi sfredelește pieptul cu degetul ei noduros.

— Șmecherașule!

Izbucnim în râs știi cum? La unison.

— De multă vreme lucrezi cu Christine?

Încetează să mai râdă.

— Abia dacă o cunosc. Dacă am văzut-o o singură dată. O brunetă frumoasă, cu ochi albaștri, mi se pare?

Mă cuprinde oleacă nostalgia prin cotețul cocoșelului. Evocarea asta… Te prinzi? Nu suntem nici noi de lemn!

— Atunci cine e corespondentul dumitale?

— Zozo.

Pronunță „ț-o-ț-o". Caraghios diminutiv pentru un traficant. De fapt ce fel de trafic e la mijloc? Poate că a sosit momentul solemn s-o întreb, nu ți se pare? De altfel, rămână între noi și turnul din Pisa, bădia Mathias s-a și apucat să decortice gaibaracul de sanchi al băbătiei, purtându-se cu circumspecția lui obișnuită. Înarmat cu un soi de cutter, se ocupă să desfacă tot capitonajul din piele ascuns în interiorul protezei. Lucru ce pare ușor, tapițeria fiind prinsă doar din loc în loc.

— „Treci" deseori? o întreb pe polono-britanică.

— Cam din două în două luni.

— Și totdeauna te întâmpină Zozo?

— Totdeauna.

— Cam cum arată acest om de ispravă?

Ea se strâmbă.

— Urât dar viril.

— Spune-mi mai multe.

— Ochi negri amenințători, sub niște sprâncene groase. Mustață mare, neagră și ea. Cu față ciupită de vărsat.

Mi-l descrie pe Azzola, mâna dreaptă a lui Marmelard și toroipanul de rezervă al văduvei acestuia. Dar pe toți dracii, Zozo este, evidentemente, diminutivul lui Azzola! Știi că am făcut un pas de șapte poște către victoria finală? În mai puțin timp decât îi trebuie echipei de fotbal a Franței să fie eliminată din campionatul mondial, am câștigat

lozul cel mare! Hi, hi, hi, gura!

— Ești fericit? remarcă doamna.

— Foarte, prietenă dragă. Dumnezeu te-a așezat în drumul meu.

— Dumnezeu nu există, răspunde ea.

— Punem pariu? Ești bine retribuită ca să aduci „marfa" aici?

— Din fericire. Îți dai seama de pericolul pe care îl reprezintă? Adu-ți aminte de Tupolevul care a explodat anul trecut în plin zbor: supraviețuitori zero!

Simt niște pișcături în sacrum.

— Mathias, mă bulbuc bâlbâind, ai grijă cum meșterești piciorușul ăla, doamna pretinde că, acum un an, un Tupolev care transporta o încărcătură identică a explodat.

Imediat Morcoveață tresare.

— La naiba, acum știu!

Cu o mișcare speriată, abandonează falsul picior pe masa unde îl ciopârțea.

— Ce știi, bătrână sfeclă vivipară?

— Despre ce e vorba. Înainte de prăbușirea regimului comunist, savanții ruși puseseră la punct Vulgagrossium 18, despre care se poate spune că e cel mai puternic explozibil la această oră. O sută de grame sunt de ajuns pentru a nimici un zgârie-nori, și cu un kil scapi de un întreg cartier. Ușor de ascuns, ca și dinamita, trece neluat în seamă.

Și-a făcut apariția în lumea occidentală și în Oriental Mijlociu în urmă cu vreo cincisprezece luni. E cazul să-ți mai zic că toate serviciile secrete sunt scoase din minți? Ni se spune adesea că un automobil-capcană a distrus mai multe clădiri ori a spulberat un cortegiu de mașini care păzeau o personalitate. Pe scurt, din ce în ce mai mult, Vulgagrossium 18 pune în pericol întreaga lume. I se cunoștea originea, dar până acum a fost imposibil să i se ia urma, până într-atâta sunt de precaute grupurile de teroriști.

Mathias privește spre hidosul picior găunos. Orice deșeu omenesc stârnește, chiar prin simpla lui reprezentare, o insurmontabilă tulburare.

— Formidabil! Formidabil! face el. O să anunț brigada de artificieri. Când mă gândesc că atacasem atât de voinicește piciorul ăsta!

Se apropie de televorbitor…

— Nu acuma! îi iau piuitul.

— Știi bine că lucrurile de felul ăsta e preferabil să le pui într-un loc cât se poate de sigur! mă avertizează Incendiatul. Dacă tot ce conține proteza asta ar exploda, orașul Saint-Cloud ar dispărea în proporție de patruzeci la sută!

— Dacă nimeni nu se apropie de ea, nu avem de ce ne teme, mi se pare! Gaibaracul ăsta de rahat vine tocmai de la Bangkok și n-a călătorit în vată.

El face semn că-și declină, fără tragere de inimă, orice răspundere.

— Câtă vreme va mai rămâne așa șontoroaga noastră? întreb arătând

spre poloneză și nocturnă.

Mathias se întoarce spre Camille, Lydie, Agnès sau Geneviève (dar îți jur că-mi voi aminti împuțitul de prenume al asistentei-nepoate-amante).

— Cât, ***darling***! o întreabă Brasero.

— O jumătate de oră, iepurașul meu scump, se încumetă să răspundă Nathalie, Berthe, Muriel sau Stéphanie (până la urmă o să dau peste apelativul cel bun, ai să vezi).

Auzi, ăștia își iau în serios relațiile de amanți de laborator. Ciocăneala lor se preschimbă în pasiune.

Fata adaugă:

— După care urmează o perioadă de somn adânc.

— Așa e, vaginelule! exultă savantul personaj.

— Ai s-o poți totuși supraveghea… micuțo? îi zic pocitaniei-atât-de-iubite-al-cărei-prenume-e-pentru-mine-o-enigmă.

— Firește.

Îi dăruiesc o mângâiere pe obraz, ceea ce îl face pe jerăgai să se întunece, fiindcă gelozia stă la pândă fără încetare. Damicelele cele mai cu du-te-ncolo stârnesc adesea patimi nebune. Am cunoscut destule care aveau muie imposibile, târtițe late ca pupa de pachebot, picioare la granița cu elefantiazisul, ochi care-și spuneau unul altuia lua-te-ar dracii, dinți strâmbi și care m-au făcut să le împroșc de-mi venea să strig după mama! Viața e mai puțin ticăloasă decât se crede. Ea oferă compensații dezmoșteniților fizicului.

În continuare dau patru telefoane. Apoi cobor la mămica și la Claudette, care piuie cu drăgălășenie în salon. Puștoaica pare să-i placă Féliciei. Aflând că mititica abia și-a înmormântat tatăl, mort într-un accident, grozava mea mamă debordează de compasiune.

Prin spatele „protejatei” îmi face semn că „e o fată foarte bine”. Că are „ținută” și „cunoaște uzanțele”. Și un gând se înscrie cu litere de-o șchioapă în privirea Féliciei: „O astfel de femeie ți-ar trebui ție!”

Iar eu, fiu cumsecade, îi răspund: „Ai dreptate, o să mă gândesc!”

Un răspuns de sanchi, îți dai seama.

Capitolul 23

În filmele de acțiune americhene dai mereu peste secvențe în care asistăm la acumungrămădiri de mașini de poliție, cu girofaruri înnebunite, aglutinându-se, roind și înghesuindu-se atât de strâns, încât să ajungi să te întrebi cum se vor descâlci ca să-și ia valea. Au grijă de efect cineaștii. Imaginea-șoc. Li se întrepătrunde de verosimilitate. Or, iată că și pe străduța mea pașnică, populată de oameni cu buzunare mijlocii, are loc un ***big western*** de mașini curcănești. Una, apoi două, apoi trei și în fine patru tărăboanțe cu câte un far sau fără (dar cu legea asupră-le) vin să escaladeze fâșiuțele de trotuar din jurul casei noastre. Cavalcada îi trezește pe cei adormiți. Fețe la ferestre. Multă lume știe cine locuiește în hogeacul nostru de piatră, a cărui grădiniță se pare că nu iese din iarnă decât ca să se cufunde în toamnă. Mai mult circulă seva în testiculele mele decât în plantele de pe „domeniul" nostru, iar trandafirii urcători ce se cațără pe umbrar oferă mai mult țepi decât flori.

Curând, cumințea căsuță a Féliciei mele atât de iubite e invadată. O mulțime pestriță. Inși de la Marea Hardughie: Béru, mucosul lui, Pinaud, domnul Blanc, inspectorul Homère Danflaque. Apoi persoane cunoscute numai de mine (sau aproape): văduva Marmelard (Christine pe numele mic), Mado Ravachol și fata ei, Marie-Catherine, amantele lui Marmelard; în sfârșit, sir Azzola, mâna dreaptă a lui Marmelard. Nouă persoane cu totul. Invazie, îți repet.

Sfânta mea mamă nu știe unde să umble mai întâi cu cafetiera. A chemat-o în ajutor pe Maria 4, care și-a smuls din orificii cămașa de noapte, pentru a o înlocui cu o rochie primăvăratică, foarte potrivită în acest sfârșit de noiembrie. Ajută cum știe ea mai bine bruneta portugheză, preparând litri întregi de cafea proaspătă, coborând în pivniță ca să scoată vin (roșu pentru Béru, alb pentru aristocraticul Pinaud), aducând paharele din „serviciul cel bun" primit de părinții mei ca dar de nuntă și din care nu lipsește decât un păhărel de lichior (spart prin grija mea atunci când, copilaș fiind, îl utilizam drept sucitor pentru prăjiturele).

Persoanele ridicate de la ele de acasă la această oră târzie au aerul unor oameni evacuați dintr-un tren deraiat. Privesc în jur aiurite, întrebându-se unde se află și ce se dorește de la ele. De-ar fi fost duse la prefectura de poliție din Paris, zăpăceala le-ar fi fost mai puțin mare. Totuși nea Azzolla încearcă să reacționeze. Recunoscându-mă și știind că anchetez asupra morții patronului său, nu e surprins decât de locul unde a fost chemat. Îmi aruncă:

— Este oare legal să adunați în toiul nopții niște persoane pentru a le duce într-un loc necunoscut lor?

— Este absolut ilegal, domnule Azzola, cum tot ilegal e și să pui să

fie asasinați niște oameni ori să te dedai unor traficuri murdare pentru a alimenta cu material aducător de moarte ceea ce Europa occidentală socotește a fi niște grupuscule teroriste.

Ce mai tartă cu cremă, în plină moacă, măi nepoate! O încasează peste tot ciupitul de vărsat: obloane, nări, clăpăuge, gingii. Izbutește să mai articuleze:

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți…

Îi zâmbesc plin de cruzime:

— Asta se poate aranja foarte ușor: am în fața mea tot restul nopții ca să-ți explic.

Contemplu asistența, cu o privire sigură de sine și dominatoare.

— Vă găsiți, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, la domiciliul meu particular. Am socotit că ne vom afla mai la largul nostru pentru a lămuri situațiile ambigue și a curăța abcesele. Aspectele oficiale ale problemei vor fi tratate mai târziu și în locuri mai potrivite. Ceea ce am de gând mai întâi este să „toaletez" situația. După asasinarea lui Roger Marmelard, noi, sticleții, ne-am confruntat cu o mulțime de piste dintre care cele mai multe conduc, în chip ciudat, la niște afaceri tot criminale, dar neavând nicio legătură cu moartea lui Marmelard. E interesant să constatăm că atunci când cotrobăi prin mocirlă cu un baston de jandarm ies la iveală nenumărate jivine abjecte pe care nu le căutai.

Îmi torn un pahar de Beaumes de Venise, domeniul Coyeux, luată de Maria 4 la nimereală, fiindcă i-au plăcut culoarea și forma sticlei, ceea ce dovedește că fata are pe undeva indiscutabil temperament artistic. Savurez divinul vin, îl plimb prin gură și îl înghit cu regret[10].

— Voi avea o discuție între patru ochi cu fiecare dintre dumneavoastră, îi anunț. Mi-ar plăcea tare mult să încep cu dumneata, doamnă Ravachol.

Aceasta se înclină și se ridică. Ne ducem amândoi în mititelul salon-birou de lângă scară. Madam Mado se întorcea de la un dineu cu niște prieteni când sir Pinuche a apărut s-o ia împreună cu Rollsul și totodată domnișoara ei. Iată de ce poartă o rochie de lamé și un vizon ***dark***, cercei barosani cât niște cădelnițe și un pandantiv făcut dintr-un singur smarald solitar care, având în vedere prețul lui, nu și-ar fi putut permite să fie două.

— Ați făcut progrese, domnule director? mă întreabă așezându-se picior peste picior ca să-mi dezvelească pulpele care nu mă excită mai mult decât o mașină de tuns iarba, mașină expusă în raionul de grădinărit de la B.H.V.

— Am făcut! îi răspund enigmatic. Doamnă, trebuie să-ți spun acum unele lucruri care te vor face probabil să protestezi; fii drăguță și fair-play – renunță la toate figurile astea. Protestele, ba chiar negarea nu vor schimba cu nimic lucrurile. Interesul dumitale e să cooperezi cu mine cinstit, astfel vei economisi energie și vei obține rezultate cu mult mai bune.

Doamna a și pălit; degetele îi descriu opturi în jurul solitarului, iar pieptul ridicat, la suprafață, cum se cuvine, cu ajutorul unor balene judicioase, începe s-o facă pe aparatul respirator de urgență.

— Haide, haide, scumpă Mado! îmi permit s-o iau la sentiment, știind bine că un strop de familiaritate îmi va îndulci întrebările. Mai întâi și mai întâi erai la curent cu faptul că fata dumitale se culca cu amantul tot al dumitale, așa-i?

Tresărire a madamei. Privire de oțel a lui Sana. Persoana, care de obicei, își coboară chiloții, de data asta coboară steagul în bernă.

— Îmi dădusem seama de asta! convine ea.

— Ai avut atunci ideea unei răzbunări ce putea deveni aducătoare de mălai: să fotografiezi perechea în timpul zburdălniciilor, pentru ca apoi, cu pozele compromițătoare, să-ți șantajezi nestatornicul amant.

Început de proteste din partea damei, care își deschide gura la fel de tare precum Harpagon sipetul. Privire de oțel din partea elementului Polițist. Dama își închide fleanca la loc. Doar pentru o clipă. Fiindcă adaugă categoric:

— Exact. Am obținut aceste fotografii printr-un amic, pitit pe terasă, dar absolut niciodată nu m-am gândit să-l șantajez pe Roger.

— Te-ai mărginit să trimiți poza cea mai ***hard*** soției lui?

— Exact.

— Și mai cui?

— Doar ei.

— Ce nădăjduiai acționând astfel?

Ridică din umeri.

— Ce se poate nădăjdui de la o răzbunare?

— Ţi-ai zis că Christine Marmelard va arăta soțului ei clișeul; că domnul se va speria din pricina dumitale, de la care se putea aștepta la reacții violente ca amantă și ca mamă grav jignită?

— Da, fără îndoială.

— Nu ai urmărit alte scopuri decât să-i strici dragostea cu Marie-Catherine?

— Niciun alt scop.

— Care e convingerea dumitală intimă cu privire la moartea lui Marmelard?

— Nevasta lui a pus să fie omorât! mă asigură ea, privindu-mă drept.

— Să fi fost ăsta cel mai bun mijloc de a-și recuceri libertatea? Cu fotografia în cauză, avea divorțul în buzunar!

— Un divorț implică partajul bunurilor; de ce să nu presupui că doamna a dorit să-i rămână totul?

— Ești o femeie ciudată! las eu să cadă încetișor (ca să nu se spargă).

— Fiecare luptă cu armele aflate la îndemână. Ceea ce am trăit eu era intolerabil.

— Da, înțeleg asta! răspund sincer, situația ei fiind neconfortabilă. Mă întorc în salon și-i fac semn lui Béru. Acesta se prezintă țanțoș că a

golit două butelii de Château Palmer 1966 (podgoria numărul 3 după clasamentul lui Margaux). Palmer acestui godac! Toanta de Maria 4; ar fi trebuit să cobor eu însumi în pivniță.

— Urcă în camera de oaspeți împreună cu doamna Ravachol și ține-i companie până la noi ordine; nu vreau să intre în contact cu berbecii care așteaptă. Și mai ales încearcă să fii corect.

La care Grasul, indignat:

— Drept cine mi-ți mă iei? Păi io îș neam de gentlemani, fir' ar drac al dracului!

Cei doi dispar în înălțimile noastre. Îi cer acum fiicei Ravachol să mă urmeze. Deloc mai întimidată decât la întrevederea noastră ***first*** nimfomana. Ca și prima oară, îi întind fotografia compromițătoare care o reprezintă înțepușată de Marmelard.

— De când nu ne-am văzut, mama dumitale ți-a vorbit despre imaginea asta pioasă?

— De ce să-mi fi vorbit? O cunoaște?

Mă abțin să răspund, având în vedere că eu pun întrebările, nu neroada asta cu pițipoanca în flăcări.

— Roger Marmelard ți-a arătat-o cumva în ziua dinaintea asasinării lui ori a făcut aluzie la ea?

— Absolut deloc. Înainte ca dumneata să vii la noi, nici nu-i bănuiam existența.

— Întrebare subsidiară, la care nu ești obligată să răspunzi: după părerea dumitale, cine l-a ucis pe Marmelard?

— Cine profita de pe urma crimei? răspunde ea fără să-și abandoneze calmul, puțin obișnuit pentru o adolescentă.

Uite una ce va urma o traiectorie frumoasă, dacă porcii cei babani nu-i mănâncă prea tare menghinea.

— Mulțumesc, zic, te poți întoarce în salon.

— Unde e mama?

— Unul dintre oamenii mei îi ia interogatoriul. Domnișoara mă părăsește. Mama a deschis niște cutii de pateu și a tăiat o șuncă de Lyon adusă de mine din ceea ce se chema odinioară „cetatea mătăsii". S-ar spune că recepția asta, pe cât de improvizată pe atât de nocturnă, o amuză pe iubita mea Felicie. De vreme ce fiul ei o organizează, ea i se dedică trup și suflet. Aduce un mare număr de produse alimentare din pricina lui Apollon-Jules. Nu se poate găsi un mai nimerit curățător de tranșee; băiatul ăsta are gura de canal branșată direct la găoază! Un fenomen de bâlci! Într-o zi, își va prezenta numărul de bulimie pe scena music-hall-urilor, pun pariu. Bătrânul lui a rămas de pe acum în urmă, bătrâna idem. Ăsta e mozartul clămpăului!

Îl înhață de o ureche.

— Așa, zburdalnicule: crapă, crapă până pocnești, dar dacă o să borăști în altă parte decât chiuveta de la baie, te pun să-ți mănânci borâtura!

Îmi arunca o privire de vițel și mormăie:

— Mă plictisești, tâmpitule!

Și înfulecă cinci bucăți de cârnat, ca să-mi arate el mie.

— Doamnă Marmelard, zic eu atunci, ești bună să vii cu mine?

Are aceeași privire umedă, de gazelă castă. Când se mișă, parfumul suav îi devine de nesuportat pentru un dermic de teapa mea. Ne închidem în salonaș. Și știi, trag zăvorul de alamă, cu o mișcare mașinală, fără niciun gând ascuns, ți-o jur pe capul mamei mele!

— Ia loc!

Nu-mi face demonstrații cu pulpele. Se așază plină de sobrietate regina Christine.

— O să dureze ceva timp, o anunț.

Mimica exprimând acceptarea, aproape resemnarea. Doamna Bonacieux e numai blândețe. Un înger deghizat în femeie tânără și apetisantă. Îmi spun că, de-aș face vreodată dragoste cu ea, aș ataca-o nu printr-o tiroleză cu mustață, ci prin mângâieri delicate. Acestea ar demara de la gât și s-ar termina la tălpi, cu o mare chermeză parohială în jur de ***rosebud*** în intermezzo. Dar vai, intimitatea asta trebuie să ducă spre altceva. Ne-am adunat ca să facem să țâșnească adevărul și nu albușul, cum o spune atât de des regina Elisabeth ***two***, când vine vorba de nurorile ei. Trebuie să te arăți la înălțime, dragă Sana.

Încă odată fatidica fotografie a perechii Roger-Marie-Catherine.

— Ești la curent cu existența acestei fotografii, frumoasă doamnă? Fața ei are o tresărire, cum scria Alexandre Dumas. Doamna își dă ochii peste cap.

— Ce blestemăție! murmură sărmănica. Cine e fetița asta?

— Nu ești fizionomistă; se află actualmente la mine în salon. Nu-i mai puțin adevărat că în clișeul ăsta i se vede mai degrabă poponeața decât fața.

— E fiica Ravachol?

— Într-adevăr.

Și știi ce adaugă?

— Bietul Roger; căzuse jos de tot.

— Ah, doamnă, oftez eu, când demonul cărnii pune stăpânire pe noi, nefericiții de bărbați, puterea de a rezista ni se duce pe apa sâmbetei. De altfel, continui după ce mi-am umezit buzele, și femeile au slăbiciunile lor, nu-i așa?

Ea examinează mai departe scârboasa imagine, cu aceiași ochi. Pe care i-ar avea în fața respectivei poze o interpretă la armonium, fecioară la cincizeci și șapte de ani.

— Sunt constrâns să-ți pun o întrebare indiscretă, doamnă, așa cere ancheta: ai vreo legătură cu cineva?

La chestia asta, ea se ridică la vreo patru centimetri de fundul scaunului.

— De ce o asemenea calomnie, domnule director?

— Ar fi ceva absolut normal și scuzabil din partea unei soții abandonate. Mi s-a spus că domnul Azzola ar fi amantul dumitale.

Se pune pe plâns.

— Ce rușine! De ce oare cele mai curate sentimente de prietenie ajung obiect de bârfă?

— Așa e făcută viața! îi răspund. Se mai spune și că participi, laolaltă cu el, la un trafic dubios.

— Ce??

Îi întind felicitarea pe care Soarele de la Austerlitz (adică Mathias) mi-a restituit-o.

— Îți spune ceva acest obiect?

— Mi s-a întâmplat să văd așa ceva, ba chiar să primesc unele, atunci când m-am căsătorit, dacă nu cumva…

— Urmează-mă, frumoasă doamnă.

Urcăm scările și o pun să intre în camera mea, unde Maria polonezoaica doarme sub supravegherea lui Jeanine, Esther, Léopoldine, Hermance (dar nu-ți face griji, sunt pe drumul cel bun).

— Cunoști această persoană, Christine?

Și poți să mă crezi că o sondez de la Java la Sumatra. Ea privește, în colțul pleoapelor îi apar două cute; nimic mai mult.

— Nu! răspunde cu hotărâre.

— O poți trezi pe femeia asta? o întreb pe Roselyne, Barbara, Pulchérie, Cunégonde (nu trebuie să te dai bătut).

Amanta-asistentă-nepoată se apleacă asupra drogatei ca să-i pălmuiască ușor obrajii.

— Doamnă, doamnă! zice. Treziți-vă!

Cu un efort, adormita încetează să mai fie astfel.

— Cum te simți? o întreb.

Ea rătăcește nițel, cât să-și limpezească bostănelul.

— Ia uite cine a venit! adaug plin de veselie. Doamna îi zâmbește Christinei.

— Bonjour, Christine! șoptește.

Interesata (atât de interesantă) împietrește. Adeseori mincinoșii prinși cu degetul în borcan se fac drob de sare, am observat asta.

— Se înșală! mă asigură doamna Bonacieux.

Biata Constance! Ce vrednică de milă a ajuns!

— O să ne întoarcem! zic trăgând-o afară din odaie.

Unde s-o duc? În camera mamei? Sacrilegiu! E un loc sfânt, unde nu intru decât ca s-o sărut pe bătrâna mea atunci când mă întorc târziu acasă ori când o gripă rebelă o ține la pat. Acolo miroase a levănțică, a mușețel, a merișor uscat, a rufe curate și hârtie îngălbenită. Se află relicve de la tata, amintiri despre mine când eram sugar, gadgeturi amintind de Dumnezeu – tot ce reprezintă sfințenia unei mame precum Féloche.

În disperare de cauză, deschid ușa camerei de oaspeți. Béru tocmai i-

o pune doamnei Ravachol. Care doamnă pe semne că dispune de o presă de ulei de prima calitate, fiindcă flăcăul i-o înfige bătrânește, fără ca asta să ridice vreo dificultate, în ciuda dimensiunii supranaturale a prepeleacului său.

— Gentleman, hai? îi zic scrâșnind.

— Iegzistă și circoștanțuri întrenuanțe, pledează Monstrul; cum ai fi vrut ca o borfelină ca asta să treacă pe lângă un zbant cum e al meu?

— Poftim întăriri! scrâșnesc eu în continuare, împingând-o înăuntru pe Constance Bonacieux.

— Bine-ai venit la club! rânjește Fericitul. Unde mănâncă una poa' să mănânce și două!

Capitolul 24

— Vino, domnule Azzola. Ești rudă cu celebrul acordeonist?

— După câte știu, nu.

— Nu ți se mai spune și Zozo?

— De către prieteni, câteodată.

— Să mergem la etaj.

Urcă în urma mea treptele de lemn. În noaptea asta are o moacă de revoluționar sud-american. Chestia i se trage de la mustața panchoviliană și de la ciupiturile de vărsat. Îl introduc la mine în cameră. Se cabrează văzând-o pe Maria cea Polonă. O veritabilă surpriză și infinit de greu de surmontat. Puține ființe, chiar și dintre cele mai înrăite, ajung să-și păstreze impasibilitatea atunci când sunt tamponate de neașteptat.

— Bună, Zozo, face cărătoarea de explozibil.

— Vă cer iertare, doamnă, dar eu nu vă cunosc! ripostează Azzola, care a recuperat.

Femeia, care nici ea nu mai e șutată de serul adevărului, înțelege că a spus o prostie și că e în pericol, așa că face îndată marșarier.

— Semănați cu cineva cunoscut mie, zice. Pentru o clipă v-am luat drept el, dar este evident că mă înșelam.

— Nu e nicio problemă, răspunde Azzola.

Tulbure ambianță. Mă prefac că înghit gogoșile astea groase cât niște boa constructori (Béru dixit).

— Persoana de față nu are un picior, îi atrag atenția lui Azzola. Proteza îi stă la capătul patului.

El aruncă o privire indiferentă către obiectul dezagreabil; așteaptă urmarea.

— Anumite servicii cred că doamna Samanski își utilizează piciorul cel fals pentru a aduce în chip fraudulos unele mărfuri interzise. Dar proteza de aici e goală precum o cochilie de melc căreia i-ai mâncat locatarul.

Ridic membrul artificial și-i arăt transportatorului deschizătura acestuia.

— Un corn al abundenței de furat, scumpul meu… Zozo.

Și pe când el nu se așteaptă la așa ceva, i-l vâr în brațe.

— Privește ce grosime a tocului! zic. Dacă chestia asta ascunde vreun element dubios, numai în toc poate s-o facă. Fii bun, ține-mi piciorul, dacă pot îndrăzni să spun așa ceva.

Mă duc să iau din sertarul de jos al comodei o elegantă trusă de scule, rămasă de la una din tărăboanțele de mare lux pe care le-am tot avut. Îmi plac tare mult obiectele frumoase și, mi-a fost mai ușor să abandonez mașina decât această trusă superșic. Scot din ea un clește puternic, cu fălci de caiman. Instrumentul e nichelat, cu sigla uzinei

auto gravată la locul potrivit.

— Ai grijă să-l ții bine! îi zic interlocutorului, apropiindu-mă cu scula larg căscată.

— Nu! strigă Maria Samanski.

— Nu! îi face ecou ciupitul de vărsat.

Care așază cu precauție piciorul pe covor.

— Vulgagrossium 18 e cel care îți împăienjenește ochii, Zozo? ți-e teamă să nu fii făcut chisăliță de explozibilul ăsta?

A luat-o în barbă. Se simte pierdut de-a binelea.

— Hai, băiatule, îi zic, gagica ta, maica Christine mi-a scuipat totul, nu-mi mai rămâne decât să pun cap la cap declarația ei și pe a ta. Simplă operație polițienească. Rutină, bătrâne; nu poți să scapi de așa ceva.

Capitolul 25

Se luminează de ziuă, trebuie să încercăm să trăim, cum a scris nu mai știu cine, dar nu înseamnă că-i fac publicitate dacă îi citez numele. Păi ce, eu mă șucăresc când mă văd stors de sucuri, ciugulit de cioace, la drumul mare, ca în codrul Vlăsiei? Când îmi regăsesc ideile în bucoavnele altora, împopoțonate cu totul soiul de ciubucării, dar cum le citesc, cum îmi strigă „Tăticule!”? Numai că mi se-n paișpe, mi se bălăngăne de asta. Proza mea nu e decât baligă de care m-am ușurat, adun-o și fă-ți din ea îngrășământ pentru ghivecele cu mușcate! A scrie înseamnă a dărui!

În locuința mea, transformată în sucursală a poliției judiciare, toată lumea moțăie, inclusiv Félicie. Béru le trage la soamne de-a curmezișul patului unde le-a perpelit pe Mado și pe Christine (o, scumpa doamnă Bonacieux pe care aș fi iubit-o și care s-a arătat atât de dezamăgitoare!). Partenerele, rupte de oboseală amoroasă, zac alături de el; cu brațele deschise cruce, cu picioarele desfăcute, inundate de satisfacție sexuală, de sudoare coitală și de horbote de spermă croșetate cu ochiuri mari. Mama doarme într-un fotoliu voltaire, scoțând din nas un mic șuierat. Inspectorul Homère Danflaque le horăie tupilat într-un alt fotoliu, cu Maria pe genunchi. Adormind, și-a lăsat dextra în lâna subretei noastre. Pinaud – lungit pe canapea (beneficiul vârstei), cu țigara pe jiletcă, unde fumegoasa a făcut o gaură înainte să se stingă. Bérurier-fiul – sub aceeași canapea, cu o baltă de vărsătură în chip de pernă. Mathias și miss Maud, Nadèje, Dominique, France (din toată grămada, va ieși fatalmente la tragere idiotul ăsta de prenume!) – în salonașul intim unde am procedat la interogatorii. Lungiți pe covor, cu pernițe sub cap și paltonul lui mister Pivoine pe post de cuvertură. Heruvimizează, tandru înlănțuiți în acea unică atitudine pe care o generează un coit efervescent.

Ah, cum se mai iubesc ăștia doi! Ce păcat că Xavier are optsprezece copii de hrănit, îmbrăcat, colonizat! Ce armonioasă i-ar fi existența alături de fata asta, savantă în domeniul acelorași tâmpenii ca și el, încântată de cocoșelul lui cocoșesc, îmbătată de gloria lui polițienească. Poștașul sună întotdeauna de două ori! Dacă Ruginitul nu-i va deschide nici acum, o va avea în târtiță pentru veșnicie și va trebui să continue a-și suporta scorpia și a-i face câte un copil pe an.

Cât despre Azzola, habar n-am dacă le soilește ca toată lumea, fiindcă l-am coborât în fosta noastră pivniță de cărbuni (acum avem încălzire cu gaze) și l-am încătușat de o țeavă. Ca să-mi eliberez conștiința (al cărei glas rămâne șușotind), trebuie să recunosc că i-am vârât în fleanca vreo câteva castane dintre cele mai țepene, fiindcă încerca s-o facă pe nevinovatul. Chestia l-a cumințit ca prin farmec, așa că până la urmă a recunoscut totul. Nu voi întârzia să te informez,

nefiind dintre acei polițiști egoiști care-și păstrează descoperirile numai pentru ei și refuză orice declarație, până și pe aceea fiscală.

Și Claudette? mă vei întreba, crezând ca am uitat-o în trecerea mea în revistă a protagoniștilor nocturni. Ei bine, închipuiți-vă că scumpa mea mamă a dus-o în propria ei cameră și a pus-o în pat, cum ar fi făcut cu propria ei fiică, dacă Dumnezeu i-ar fi acordat una, în loc s-o pricopsească cu un motan plimbăreț, care-și petrece viața vânând toate pisicile întâlnite, care se întoarce acasă ori de câte ori are o eclipsă totală de lună sau care aduce câte zece persoane, inclusiv niște jigodii de neînchipuit.

Acum voi răspunde la întrebarea majoră pe care și-o pun cei mai puțin idioți dintre tine: de ce rămânem cu toții acasă la mine, de vreme ce total s-a sfârșit? Ei bine, închipuie-ți că, puțin după miezul nopții, am primit un telefon de la Toinet. Băiatul părea supravoltat, așa că discuția a avut loc cam așa:

— Am câștigat, tăticu'!

— Adică?

— O călătorie-fulger în Schwitzerland!

— Ce idee!

— Recunosc că n-a fost a mea.

— Atunci a cui?

— A Bătrânului.

— Achille?

— Yes. Ieri l-am găsit în biroul vostru al amândurora. Plângea.

— Chilug?

— Ca o madeleină.

— A pierdut pe cineva drag?

— Mie-mi spui? Virilitatea.

— Nu e cea mai proaspătă știre de la France-Info; de foarte mult timp rămâne încolăcit în izmeme.

— Dar compensa neajunsul.

— Cu fleanca; ultima armă a asediaților de impotență.

— Se pare că nici măcar asta nu-i mai spune nimic. Era cu o gagică superbă, pe care o găsea salmastră. M-a întrebat dacă n-aș binevoi să-i fac eu doamnei onorurile, ca să nu fi venit până aici degeaba.

— Și i le-ai făcut?

— Păi când dai, la vârsta mea, peste ocazia să-ți înmoi biscuitul… Nu?

— Ai fost strălucitor?

— I-am pus-o cum am știut mai bine, părea destul de mulțumită.

— Bravo.

— După plecarea ei, l-am consolat pe Bătrânul. Îmi repeta că viața se termină prost și că o să-și înfigă o bomboană în cutiuță. Afirma că se simte scos cu totul din joc, în chestii de muncă și de amor. Nu-ți faci idee ce cheltuială de energie mi-a trebuit până să-l pun înapoi pe șine.

Mi-era milă de el. Am vrut să-i dovedesc că se află pe mai departe în cărți, așa că am trecut în revistă afacerea Marmelard, scotocind fiecare amănunt. Asta i-a schimbat moralul. Spunea niște chestii deloc tâmpite Tataia. Îți jur că are niște rămășițe frumoase.

— Știu.

— Nu, nu știi. Ești prea năvalnic ca să privești cum un moșneag se străduiește să mai facă față pretențiilor. Mă trimiți cu gândul la un cal de pe vremea Imperiului, care șarja printre mitralii, cu tăntălăul lui de husar în spinare. Într-o zi, o să scriu despre viața ta, Tonio.

— Nu merită osteneala, o viață povestită nu e decât o țesătură de minciuni. Bine, l-ai înviorat și pe urmă?

— Când am terminat să-i fac rezumatul poveștii, cel puțin atât cât o știam eu, el a început să se plimbe prin birou, îngrijorat ca un cap al statului care se întreabă dacă să înceapă războiul ori să se ducă la culcare. În cele din urmă s-a înfipt în fața mea și mi-a zis: „Tatăl tău, micuțule, e ca un câine smintit. În clipa când e gata-gata să dezgroape un os, începe să caute un altul”.

— Auzi, o ia prin porumb de-a binelea moș Puțăbleagă!

— Nu râde de el. Poate că și ție ți se va întâmpla într-o zi să te trezești că ai marea vână albastră între picioare.

— Mersi de proorocire. Și ce voia să zică nea Chilug cu parabola lui de trei parale?

— Uite ce: Achille a declarat:

— „Zglobiul nostru Antoine a demonstrat că mașina femeii instigatoare la crimă provenea din Elveția. Bravo! Odată lucrul ăsta lămurit, el se năpustește în Elveția, se joacă acolo de-a Eliot Ness și în cele din urmă se întoarce pleoștit, zicând: Nu, greșeală, niciunul dintre cele trei Audi detectate n-a părăsit Geneva. Ei bine, băiete, eu, bătrânul caraliu albit în hamuri, pretind că unul dintre cele trei automobile a venit la Paris și noi amândoi vom porni să-l căutăm!”

— Astfel încât?

— Astfel încât a închiriat un avion special care să ne ducă la Geneva, tăticu. Și am ajuns acolo iute-iute, în chiar după-amiaza asta. După câteva ceasuri, am rezolvat problema. Nu-i colosal? De atunci Achille nu se mai gândește la cârnăciorul lui stafidit. Și-a regăsit tinerețea pe lacul Léman.

— Ce-ați descoperit?

— Tataia nu vrea s-o afli la telefon.

— Așa că n-o să-mi spui nimic?

— Ce vrei: așa am primit ordin. Tu ești Ludovic al XIII-lea, iar el cardinalul Richelieu. Să-l trădez pe el echivalează cu a vă trăda pe amândoi. Nu te mișca de acasă, sosim!

Și cu asta, păcătosul a închis ca un țopârlan, și la venire o să încaseze o carabă care riscă să-i strice freza, îți dau în scris. Deci am hotărât să-i aștept, fiindcă și eu am niște lucruri să le comunic acestor nătăfleți.

În așteptarea „echipei elveției”, urc să o privesc dormind. Am intrat, fără zgomot, în camera întunecată, unde o slabă lămpiță verde îți îngăduie să te miști prin beznă. Eu am instalat lampa cu pricina, de când mama și-a sucit glezna mergând la toaletă. Becul de pe noptieră se declarase falit când a vrut să-l aprindă. Ca să evit repetarea incidentului, i-am plasat o luminiță permanentă, care n-o împiedică pe Feloche să tragă la aghioase, dar îi permite să circule noaptea. Și iată, în prezent mandea profită de această lucoare verzuistică.

Îngenuncheat la picioarele patului, stau și privesc. Ah, înger senin! Puritate a trăsăturilor! Lejeritate a răsuflării! Imagine fabuloasă a unei fetișcane adormite. Totul e numai grație și frumusețe. Torul e liniștit, ca și ziua asta ce se ivește departe de Paris și împrejurimile lui. Ce se ivește peste livezi, peste coline și grădini andaluze. Se ivește peste crestele înzăpezite ale munților noștri, la orizontal tremurător al mărilor noastre, în această clipă domolite.

Nu mă mai pot stăpâni: îi mângâi mâna. Ea se trezește. Nu, fără să tresară, ci cu mișcarea lină a unei bărci eșuând pe o plajă în pantă ușoară. Nu-i e frică; în penumbra dulce îmi zâmbește această fată care miroase a cuib, a blândețe, a floare sălbatică.

— Iartă-mă că te-am trezit, îi șușotesc, a fost ceva mai puternic decât mine.

Mă ridic puțin. Buzele mi se plimbă peste obrajii și gura ei. Pe care și-o întredeschide. Limba subțirică o întâmpină pe a mea. Atunci îmi vâr fața în scobitura umărului său. Părul fetei îmi gâdilă nasul. O mușc de ureche. Mâna stângă nu mi se poate împiedica să-i aplice câteva mângâieri ușoare. S-a culcat numai cu slipul și sutienul. Sânișorii drăgălași se supravoltează imediat. Aș vrea să-mi readuc mâna cu pricina la niște ocupații materiale, cum ar fi împăierea unui scaun, săparea unui șanț, spălarea gresiei și mai știu eu ce. Dar o stângă san-antoniană aflată la cinci centimetri de un slip femeiesc – încearcă tu s-o oprești, șmechere! Vezi bine: și dacă ar fi lângă mine doamna Simone Vieille, cu tricoul ei, tot nu mi-aș putea stopa reptația „sinistrei” pe sub delicioșii săi chiloți umezi. Să tot strigi până te strici. Doamne! Finul ei pubis jilav, această fabuloasă pușculiță în crăpătura căreia mijlociul meu soldățoi întârzie, pe care o inventariază, o desface ușor, în care nu îndrăznește să-și îndeplinească turul de onoare. O, ce fericire grandioasă, oferită în această dimineață a magicienilor unui biet copoi surmenat! Atâtea bucurii simple pentru un singur om! E prea mult, Doamne! Mă arhicopleșești. Ce-ar trebui să fac ca să-ți dovedesc recunoștința mea? Curățenie în biserica parohiei noastre? Să spăl picioarele bagabonților? Să le împart leafa mea? Să mă târăsc în genunchi până la Lourdes? Dă-mi de știre, sunt pe sfânta Ta recepție, cu urechi de elefant.

Iat-o pe deplin trezită, scoțând suspine ca niște chițcăieli de iepurași înghesuindu-se claie peste grămadă în blănița maternă. Trag cearșaful

de deasupra și o fac să pirueteze astfel încât să ajungă de-a curmezișul patului. Adorabilul funduleț îi ajunge pe marginea saltelei, îi amușin chiloții fragili sau mai degrabă îi suflu o adiere de foehn peste lânica apărată. Dulcile sale gemete se preschimbă în vaiete melodioase. O, ce bine e! Savoare cum nu există alta! După nițel timp, risc un deget (a-ți spune care, ar însemna să mai știu) ca să-i dau la o parte slipul cel inocent. Limba îmi pornește de la nivelul așternutului și urcă încet, pliată ca un jgheab. Încetineala ei sporește plăcerea indicibilă. La început, terorizată de ceea ce socotește drept o inițiativă contra naturii, ea încearcă să-mi împingă înapoi capul, dar și eu sunt un îndârjit, astfel că împotrivirea îi rămâne derizorie și în orice caz ineficientă. Îmi continui drăgăstoasa manevră, încetinind-o încă și mai mult. Fata hohotește de plăcere. Descoperirea asta o zăpăcește, o topește. Hai, năpustește-te, dă buzna, înfige-te, micuță marionetă! Strădania mea se vede rapid încununată de succes printr-o explozie a întregii ființe, cum se scria odată în cărțile libertine ale ultimului cerc. E la capătul liniei fătuca. Nu mai poate suporta încă o repriză fără să riște o implozie a piticilii. Așa că aproape încetez, lăsându-mi limba să rătăcească la voia întâmplării. Ușoara spălătură finală, ultima plescăială. Și ea scoate ultimul suspin de mare anvergură. O așez din nou în poziție longitudinală, îi trag deasupra cuvertura. Am impresia că o iubesc. Că o iubesc de-a binelea și pentru totdeauna (în orice caz în clipa de față).

— Hei, hei! se aude, dinspre intrare, vocea lui Toinet.

Cobor în goană scările. E acolo, zgribulit sub al său ***dufflecoat***, cu obrajii ca niște mere de California. În spatele său, califul: Achille. Nu eroul din Iliada; eroul nostru, de la Marea Hardughie. Într-o blană de opossum, care pute încă a naftalină. Cu pălărie flocoasă, cu panglică, și fular de mătase cu un capăt atârnându-i până la genunchi.

— Asta e palatul Frumoasei din Pădurea Adormită! face aventurierul.

Mama e de acum trezită, de acum în picioare, de acum primitoare.

— Am să vă pregătesc niște vin fiert, propune ea, dacă nu cumva preferați un grog bun, domnule director.

— Vinul fiert e afrodisiac! strecor eu.

Beșleagă rămâne de neclintit.

— Să zicem vin fiert, acceptă el ca și când nu mi-ar fi auzit remarca.

Apoi, desemnând bivuacul:

— Cine sunt acești oameni?

— Protagoniștii afacerii Marmelard, domnule director. Puterea obișnuinței: iată-mă că-i tot trag cu „domnule director”, deși îi sunt de la egal la egal. Adaug:

— Aici nu vedeți decât o parte; alții se găsesc care printr-o cameră, care prin pivniță.

El se dezblănește, cu ajutorul lui Toinet.

— Iată un băiat care va ajunge departe, mă asigură mângâindu-i obrazul ca un adevărat tătic ramolit. Unde putem vorbi pe îndelete?

Din nou salonașul-birou. Îi ofer moșului fotoliul, Toinet și trupul meu moștenim canapeaua.

— Cum v-ați întors de la Geneva? întreb ca să deschid vorbirea.

— Cu același avion care ne-a dus acolo, ce naiba!

— Călătoria a fost plăcută?

— La plecare am avut o ceață cumplită; am decolat printr-o minune. Toinet adaugă:

— Ne-a fost teamă să mai rămânem pe loc, din cauza prizonierei.

— Care prizonieră?

— Ei bine, persoana care a organizat asasinarea lui Marmelad.

— A venit cu voi de bună voie?

— Tocmai că nu, de aceea ne temeam să rămânem pe loc la Cointrin.

— În zilele noastre, oamenii nu se mai răpesc, indiferent cine ar fi.

— Auzi-l, Antoine! face Preabătrânul către fiu-meu. Iată că San-Antonio începe să ne vorbească despre principii și legalitate! El, care vreme de atâția ani mi-a făcut cele mai urâte figuri. Pe drept cuvânt se zice că funcția creează organul!

Nu-i momentul să mă înfig în el. Îmi iau zăbala și încep s-o rod ca pe un os de pui.

— Cum ați procedat? îmi reiau atacul.

— În forță, tăticu'.

— Adică?

— E o damă căreia îi place să sugă. Când am apărut la ea, tocmai degusta un păhărel de Drambuie; am pus-o să golească sticla, care era aproape plină.

— Cu de-a sila?

— Cu de-a sila.

— În privința asta e un energic! întărește Chilug. Și, Doamne, cum se mai pricepe s-o facă!

— După atâta Drambuie, reia Toinet, râdea ca o toantă și, dacă i-am fi cerut, ne-ar fi urmat până în Australia.

— Și cine e această misterioasă cucoană?

— Nu-i spune încă, iepurașule, hârâie Vechitura, lasă-l să fiarbă nițel de curiozitate. Și, mai întâi, el trebuie să ne spună unde a ajuns cu ancheta lui.

Ultimele două cuvinte îi sunt burdușite cu ironie.

— Bine, zic, te rog mult să mă ierți, Achille, dar pic de somn, așa că voi urca să mă culc. Antoine, fiindcă faci echipă cu domnul, ocupă-te tu de el.

Și-i las baltă. Sunt la podele cei doi guguștiuci; bătrânul și mai abitir decât cel tânăr. După un buchețel de secunde, Chilug dă buzna în hol.

— Antoine! Crezi că e momentul s-o faci pe prostul?

— Nu, scumpule Achille, și tocmai de asta mă duc la culcare.

— Hai, întoarce-te, nu mai suntem la vârsta copilăriilor!

Mă întorc.

Capitolul 26

Mama aduce vin fiert.

— Nu aveți nimic împotriva scorțișoarei, domnule director?

— Din contra.

— Și e grozav de afrodisiacă, revin eu în forță.

— A, nu știam! răspunde asasinul lui Hector, cu o voce prefăcut indiferentă.

Suflă în băutura prin care i se făgăduiește marea cu sarea. Și rostește, supus, prin aburii înmiresmați ai cănii:

— Ei bine, fiule, spunei-i lui tăticul tău.

Puștiul îmi zâmbește drăgăstos.

— I-am făcut așadar domnului director o dare de seamă asupra peregrinărilor noastre geneveze, și el a hotărât să reluăm ancheta acolo, în timpul călătoriei în avionul particular, n-a încetat să-mi pună întrebări. La sfârșit, mi-a zis: „Există un personaj pe care aproape că l-ați escamotat tatăl dumitale și cu dumneata. Și acesta e…”

Îl întrerup, punându-i mâna la gură.

— Spun eu primul, Toinet!

— A, chiar așa! rânjește al meu alter ego (centric), înainte de a-și trosni o sorbitură de vin fierbinte. Sunt curios să ascult.

— O anume Marika Feder, care ţine galeria de tablouri a doamnei Bergovici.

I-am făcut praf. Căzătură a rămas cu chepengul căscat. Proteza i se dezlipește dintr-o încheietură și îi alunecă în jos pe la babord.

— D… ddumneata ș,ș,știai? face cu glas pierit. Veșnica mea sinceritate:

— Drept să spun, n-o știu decât de azi noapte.

— De la cine ai aflat?

— De la sir Azzola, omul damnat al răposatului Marmelard. E încătușat la noi, în ex-pivnița de cărbuni. L-am putut demasca și l-am urmărit până în pânzele albe. Tipul este un vechi agent al serviciilor sovietice. O cârtiță infiltrată la Paris de mulți ani. Avea legături strânse cu Roger Marmelard și a devenit un soi de asociat al acestuia. Când afacerile societății de transporturi au ajuns pe jantă iar prietenul lui, Roger, a ajuns drojdie, el i-a propus să lucreze la o chestie colaterală ocupațiilor lui obișnuite. Prins la strâmtoare, frumosul Marmelard a acceptat să iasă de pe drumul cel drept, cum se scrie în manualele de educație civică. Se punea problema recuperării din Est a tot soiul de arme și de tehnici avansate, și a aducerii lor în Franța pentru ca, apoi, să fie furnizate asociațiilor teroriste. Astfel, cei doi le-au procurat materiale ucigașe bascilor, celor de la I.R.A., de la F.I.S.-ul islamic și multor altor combatanți din umbră acționând în Franța, Italia, Anglia și pe aiurea. Tandemul Azzola-Marmelard avea o serie de parteneri, printre care și

Marika Feder; aceștia tratau cumpărările din Est, în vreme ce amicii noștri se ocupau de vânzările în vest. Se îndopau astfel care mai de care. Numai că serviciile internaționale erau pe fază, se arătau tot mai curioase și active, și treaba începea să se împută. Brigăzi de represiune se infiltrau încetul cu încetul în companiile aeriene, se constituiau agenți de supraveghere din rândul personalului navigant. Traficanții știau asta, fiindcă la rândul lor organizau elemente de contraspionaj, dacă pot spune așa. Azzola și Marmelard primeau informații privitoare la agenții de care trebuia să se teamă în mod deosebit. Astfel că, dragul meu Toinet, lista de navigatori pe care tu îi detectaseși cuprindea nu complici, ci adversari ai rețelei. Iar noi, tembeli cât cuprinde, le injectam serul adevărului, când de fapt ei erau de partea noastră, sărmanii; cu excepția (aici cobor glasul) a unui funcționar de la sol, tatăl micuței Claudette, care le slujea drept poștaș și care a fost lichidat de niște complici de-ai traficanților, fiindcă dădea semne de teamă.

— Doamne, bâiguie Toinet al meu, o puștoaică atât de bună, atât de proaspătă și cuminte! Va trebui să mă ocup de ea.

— Nu neapărat, fiule, nu neapărat! îi răspund.

Fug de privirea lui nehotărâtă și mă uit la Moșneag.

— A fost o anchetă dificilă, apreciază Omul-cu-mățigușul-fleșcăit și noi am avut marele merit să o ducem la bun sfârșit. Să știi că doamna Feder Marika, beată turtă și, am impresia, nebunește surescitată de micuțul nostru Antoine care cânta la balalaică pe jartierele ei, ne-a explicat că primise ordinul să „programeze" moartea lui Marmelard și, cum se întâmplă adesea în asemenea situații, este însărcinat să facă curat cineva „din afară", ceea ce limitează riscurile.

— Știu. Nu v-a precizat pentru ce se pronunțase sentința de condamnare la moarte a lui Marmelard?

— Nu.

— Vă spun eu atunci. Pur și simplu din pricina figurii urâte pe care i-a făcut-o mama tinerei lui amante, fotografiindu-l în timp ce îi punea capră fiica; dorea să se răzbune astfel asupra soției, ceea ce este o culme a ridichiei – dar așa se întâmplă: amantele nutresc mai multă ură față de legitime decât invers. Și totodată, firește, să se răzbune pentru furtul lui Roger. Primind acea neobișnuită imagine, Christine i-a arătat-o lui Azzola. Acesta a sărit în sus. Nu din pricina destrăbălării amicului, a cărui zburdălnicie o cunoștea, ci fiindcă putuse cineva să-l pozeze fără știrea lui. Adică Marmelard avea un (sau niște) dușman (i)! Nenorocire! Dacă vreun șmecher hotărâse să-l piardă pe don juan, fructuosul lor negoț putea fi descoperit. Zozo a adus faptul la cunoștința „sponsorilor", care și ei au socotit că eliminarea lui Marmelard e indispensabilă pentru securitatea generală. Marika Feder a fost însărcinată cu treaba asta. Avea antecedente grăitoare. Fotografia compromițătoare i-a fost remisă, și vicleana s-a pus pe lucru. Lua adeseori cu împrumut mașina doamnei Bergovici, în cursul frecventelor perioade de absență a acesteia din

urmă. Așa că a venit la Paris, a recrutat mâna de lucru necesară, în persoana nefericitului Faubrousin Denis, a organizat șantajul, pe care îl știm, împotriva lui Marmelard, și funesta soartă a acestuia a fost pecetluită. Mai târziu, când Toinet s-a dus la galerie ca să ancheteze, Marika a pus să fie „interpelat”. Gorilele ei l-au dus la bancherul Strengerinzenait până când avea să i se hotărască soarta.

Rămânem tăcuți o vreme. Moșul și-a dat pe gât vinul fiert. Alcoolul și oboseala îl fac să bălăbăne din cap cât se poate. Ca să-l trezesc, îl întreb:

— Și voi, de partea voastră, cum ați ajuns la Marika Feder?

— Lesne, dragule. Am acționat ca un bătrân caraliu rutinat: fără grabă, dar eficace.

— Și cum adică?

— Antoine al nostru mi-a făcut o descriere perfectă a damicelei. M-am dus, înarmat cu prețioasele lui informații, la Sommiers, unde, cu ajutorul poliției de acolo, am dat de fișa acestei aventuriere, care poseda un frumos pedigri aici la noi. Simplu, nu?

— Complimente, patroane.

Patroane! Radiază Tăgârță. Devine roz.

— De ce ai menționat-o pe Feder atunci când i-ai relatat lui Chi… domnului director faptele, pentru a-l face să acționeze?

— Mă impresionase, mărturisește Toinet. Privirea ei îmi usca gura. Pe scurt, nu reușeam s-o uit; trebuie să fi trecut și tu prin chestii de astea.

— Mie-mi spui!

E momentul când Claudette își face apariția, mirosind frumos, a somn, și cu privirea înflorată de recunoștință. Îi salută pe ultimii sosiți.

— Nu deranjez? întreabă drăgălaș.

— Câtuși de puțin, îi răspund.

Toinetul s-a prins la întreaga șmecherie și-mi plesnește o privire elocventă, în care reproșurile bat în retragere în fața stimei, ba chiar admirației. Pentru el, eu sunt un bătrân, așa că se înclină în fața performanței. Regretă că nu-și poate încerca norocul pe lângă tinerică; dar, elegant, salută realizările mele.

Adormiții se trezesc, fiindcă noua zi își face datoria. Auzim mugind somiera ocupată de văduva și ex-amanta lui Roger Marmelard. Béru, care le-a reconciliat, le interpretează: „Cordit pe Bosfor, la răsărit de soare”. Noile lui puteri se exprimă cu toată violența. Îl auzim împărțind cu frenezie oligoelemente:

— Ia-o, boarfă! Întoarce-ți târtița către Sacre-Couer, babornițǎ! Așa, linge-mi babaroasele, chestia asta mă ațâță!

Fiica lui Mado își face și ea apariția.

— Ce-i tărăboiul ăsta? întreabă.

— Unul dintre colaboratorii mei vede o casetă „X”, ca să-și omoare timpul.

În bucătărie, mama, fatalistă, pregătește cafea – aceea de dimineață.

— A fost greu să-l faci pe Azzola să vorbească? se interesează Antoine.

— Cu Mathias, nimic din domeniul ăsta nu e greu.

Nu insistă. A și ajuns caraliu adevărat acest fost derbedeu. De altfel Chilug mi-o confirmă, cu glas încleiat de extenuare:

— Știi, Antoine, băiatul dumitale e un supradotat în materie polițienească. O să-l iau cu totul sub aripa mea și să-l formez. Trebuie să mai cunoască și altceva decât metodele dumitale speciale…

— M-aș simți foarte onorat de asta, domnule director; clasicismul rămâne valabil, dacă e administrat în doze homeopatice. Acum ne vom întoarce la Marea Baracă, să punem ordine în toate astea. Să cerem mandate de arestare.

— Nu e nevoie de nu știu câte, obiectează Antoine ***number two***: Azzola, văduva Marmelard, apoi, bineînțeles, Feder cea adusă din Elveția.

— Exact, dar va trebui să pregătesc un raport despre activitatea netrebnicilor descoperiți la Geneva, ca să-i luminăm pe omologii noștri elvețieni; între alde Bergovici și alde Strengerinzenait, nu se vor plânge că șomează.

Mă întind ca un ***shewing-gum***.

— Noaptea a fost cumplită, dar grozavă, adaug ducând la buze lopățica Claudettei.

Capitolul 27

Au venit.

Au plecat iarăși.

Unii la mititica, alții la ei acasă.

Ce de depoziții înregistrate! Noroc că Francine e o secretară-model. Dacă înfulecă păsăricile alea la fel de repede pe cât scrie, trebuie că-și lustruiește al naibii de bine partenerele.

Se face ora treisprezece când totul ia sfârșit. Rămân singur cu Claudette în marele nostru birou plin de mirosuri ciudate.

— Mama dumitale vitegră pesemne că-și face griji, nu? îi zic.

— Dacă s-a întors, probabil că mă crede la facultate, și oricum nu-i pasă de treburile mele.

— Poți chiuli de la cursuri azi?

Zâmbește.

— Ce-am ajuns să fac!

— Ţi-e foame?

— Nu, am mâncat trei cornuri de la mama dumitale.

Și adaugă:

— E o iubire femeia asta.

— Da, îi răspund mașinal, ai să vezi.

Ridic receptorul și percutez timpanele funcționarului de serviciu:

— Să nu fiu deranjat sub niciun motiv, nu sunt aici pentru nimeni, cu excepția mamei mele.

Dar e inutil să precizez asta; știu cu toții că Félicie are prioritate absolută. Pun zăvorul de siguranță. Apoi o cuprind de mijloc pe micuța mea zână și o duc în cămăruța alăturată. Și aici am grijă să încui. Nu vom fi niciodată îndestul de izolați de ceilalți, de această blestemăție, îmi scot cravata, bărcuțele și haina și mă întind pe divanul care pute a cucoană. Drăgălașa privește, înfricoșată, roșie în obraji.

— Fă cum crezi, îi zic. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Închid ochii și aștept.

Sfârșit

Observații

[←1]

Ciupercă veninoasă care seamănă cu paraipanul meu cum semeni tu cu un cap de bulă (n.a.)

[←2]

Stentorul este un protozoar din mările calde, în formă de trompă, care vinde peşte, strigând, să atragă cumpărătorii (n.a.)

[←3]

Béru confundă totdeauna a **halucina** cu a **elucida** (n.a)

[←4]

Local construit în general în subsoluri şi unde, în Elveţia, se găteşte brânză topită şi se bea vin alb, kirsch, spunându-se ***witz*** (nu garantez ortografia acestui cuvânt care înseamnă „glume”) (n.a)

[←5]

Ghici despre cine vorbesc? (n.a)

[←6]

Le-am numit pe aceste personaje Bergovici, dar în cazul când vor fi existând nişte adevăraţi Bergovici pe care lucrul acesta să-i stinghereasc㠍 sunt gata să le botez altfel, până şi să le pricopsesc cu un patronim imbecil, precum Durand, Dard sau Martin. Eu, în materie de nume, mă fâlfâi. Le pun ca să caracterizez, dar aş putea la fel de bine să-mi numerotez eroii. Ceea ce ar da:

— De ce mă priveşti astfel? Întreabă Unu.

— Fiindcă te scot din sărite, răspunde Doişpe.

Patru, care îi asculta, ridică din umeri.

Etc. (n.a)

[←7]

Publicaţie satirică elveţiană (n.a)

[←8]

Ţi-am mai spus că urăsc maşinile japoneze, care fac un atât de mare rău economiei noastre (n.a)

[←9]

Cu acea scrupulozitate ce mă animă, trebuie să-i dezvălui prietenului meu cititor că îmbrățișarea aplicată de Mathias a avut loc într-o perioadă când Marysa își scosese steriletul pentru a-i aduce unele modificări. Expert în materie, Ruginitul a fecundat-o pe domnișoară, care a hotărât să păstreze copilul. Acesta a fost băiat, și mama l-a botezat Robert, fiindcă îi dedicase un adevărat cult lui Hossein. L-a făcut pe bogatul ei protector să-i recunoască fiul, iar bătrânul, nebun de bucurie, a luat-o de nevastă. Copilul a crescut, a ajuns un strălucit avocat, decorat cât cuprinde, a fost ales în Academia Franceză, susținut de Jean Dutourd, și a murit la patruzeci și nouă de ani, înconjurat de afecțiunea alor săi. (n.a.)

[←10]

Desigur, aceste observaţii oenologice nu au nici o legătură cu superba povestire de faţă, atât de plină de peripeţii, dar îngăduie o mai bună caracterizare a personajului meu, a cărui poftă de viaţă dovedeşte o seninătate corporală şi spirituală de netăgăduit (n.a)